

แปลจากฉบับพิมพ์

The Witcher Short Story Collection II ดาบแห่งโชคชะตา

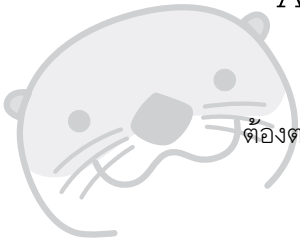
Sword of Destiny

Andrzej Sapkowski

เขียน

ต้องตา สุธรรมรังษี และธนพร ภูทอง

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“สมัยข้ายังหนุ่มๆ เหล่าจอมเวทหญิงจะอยู่แต่บนหอคอยของตนเอง
อ่านตำรา คนโอสธในหม้อ พวกนางจะไม่มาขัดขวางนักรบ
ไม่มาจู้จี้จ้านในงานของเรา และไม่ส่ายบันท้ายต่อหน้าบุรุษ”

-อันเดรย์ ชาฟคอฟสกี

คำแนะนำนักพิมพ์

หนังสือชุด The Witcher ดำเนินมาเป็นเล่มที่สองแล้ว สำหรับเล่มนี้นั้นก็ยังคงเป็นการผจญภัยของวิทเซอร์เกรอลท์ในรูปแบบเรื่องสั้นที่ทั้งตื่นเต้น ตลกขบขัน และน่าติดตามไม่แพ้เล่มแรกเลยทีเดียว

ดาบแห่งโชคชะตา หรือ *Sword of Destiny* นอกจากจะเป็นชื่อหนังสือแล้ว ยังเป็นหนึ่งในชื่อตอนในเล่มนี้ด้วย และถือเป็นตอนที่มีความสำคัญมาก เพราะในตอนนี้จะได้เผชิญหน้ากับโชคชะตาที่เขาหลีกเลี่ยงไม่ได้โดยตลอด ทว่าสุดท้ายแล้วเขาจะสามารถหลีกเลี่ยงมันได้หรือไม่ แล้วดาบแห่งโชคชะตาคืออะไร คงต้องให้ผู้อ่านไปหาคำตอบเองในเล่มแล้ว

ทางสำนักพิมพ์ไว้วางใจให้นักแปลมากฝีมือทั้งสองท่านมาร่วมกันถ่ายทอดความสนุกตื่นเต้นของเรื่องนี้ ซึ่งบางตอนในเล่มถูกสร้างเป็นซีรีส์ทาง Netflix แล้ว แต่ขอบอกเลยว่าหนังสือเล่มนี้สนุกและเข้าใจง่ายกว่าซีรีส์แน่นอน เพราะฉะนั้นห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง

||พรอสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

คำนำผู้แปล...ตอนที่ทราบว่าจะต้องเขียนคำนำผู้แปล ในหัวนั้นว่างเปล่า ผู้แปลท่านอื่นเขียนอะไรกันนะ ผู้อ่านอยากรู้อะไรกันนะ แล้วตัวเราเองอยากบอกอะไรผู้อ่านกันนะ ตัวเราที่ถ่ายทอดความคิดของผู้อื่นมานานกว่าสิบปี จนเมื่อต้องเขียนเองบ้างกลับตีบตันขึ้นมาเสียอย่างนั้น ย้อนกลับไปยังคำถามเดิม เราอยากบอกอะไร

ผู้แปลอยากขอบคุณกองบรรณาธิการแพรวสำนักพิมพ์จากหัวใจที่คอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา และมีความอดทนสูงมากต่อนักแปลตัวเล็กๆ คนนี้มาตลอดหลายเดือน ขอขอบคุณที่ช่วยเกลาภาษาให้มีความสละสลวย และสั้นไหลมากขึ้น

สิ่งที่อยากบอกอีกเรื่องคือ ผู้แปลรู้สึกโชคดีจริงๆ ที่ได้แปลหนังสือเล่มนี้ ถ้าใช้ภาษาวัยรุ่นได้ คงอยากบอกว่าทึ่งใจ เพราะเนื้อเรื่องดีเหลือเกิน มีความซับซ้อนซ่อนเงื่อน ขมวดเป็นปมเล็กปมน้อย คಾದดาไม่ถูก และมีครบทุกรสชาติ เรื่องที่ผู้แปลชอบที่สุดคงไม่พ้น Eternal Flame เพราะคุณชาฟคอฟสกีไล่ประเด็นทางสังคมในยุคปัจจุบันเอาไว้อย่างมีชั้นเชิง และมีอารมณ์ขันสอดแทรกอยู่ตลอด

ตอนนี้ผู้แปลพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าตัวเองเป็นแฟนผลงานของคุณชาฟคอฟสกีไปแล้ว ของเขาดีจริงๆ อยากเชิญชวนทุกท่านมาอ่านกันค่ะ

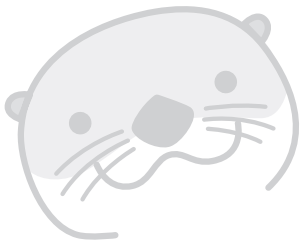
ต้องตา สุธรรมรังษี

คำนำผู้แปล

เดินทางมาถึงเล่มที่สองแล้วสำหรับนิยายแฟนตาซีชุด The Witcher ที่มีคุณอันเดรย์ ซาฟคอฟสกี เป็นผู้ประพันธ์ เล่มนี้จะยังคงเป็นนิยายชุดรวมเรื่องสั้นที่ปูพื้นฐานไปสู่นิยายในชุดหลักต่อไป ซึ่งท่านผู้อ่านจะได้พบกับตัวละครต่างๆ มากมาย ทั้งที่คุ้นหน้าคุ้นตากันดีอยู่แล้ว และตัวละครใหม่ที่เพิ่งจะมีบทบาทในนิยายเล่มนี้ รวมถึงได้ทราบที่มาที่ไปของตัวละครเอกหลายๆ ตัว เช่น เกรอลท์ เยนเนเฟอร์ และซีริเพิ่มมากขึ้น

ดังที่เคยปรากฏอยู่ในเล่มแรก ตัวละครและสถานการณ์ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นแต่ละบทยังคงเป็นสิ่งที่คุณซาฟคอฟสกีดัดแปลงและเสริมแต่งมาจากนิทานพื้นบ้านและตำนานความเชื่อต่างๆ จากทางยุโรป ตัวอย่างเช่น ตำนานโคเียนาฏกรรมเรื่องความรักของเงือกสาว ซึ่งคุณซาฟคอฟสกีได้นำมาเรียบเรียงใหม่เพื่อให้เชื่อมโยงกับจักรวาล The Witcher รวมถึงส่งตัวละครเอกอย่างเกรอลท์เข้าไปมีบทบาทอยู่ในเหตุการณ์หรือเรื่องราวนั้นๆ ด้วย นอกจากนี้ เรื่องสั้นในบางบทยังเป็นเหตุการณ์ที่ถือเป็นต้นฉบับของซีริส The Witcher ที่ออกฉายไปก่อนแล้วบน Netflix แต่จะเป็นเรื่องราวที่มีการขยายความโดยละเอียดเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพ ตลอดจนฉากบางฉากที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นขอรับรองว่าท่านผู้อ่านจะต้องได้รับอรรถรสในอีกรูปแบบจากการอ่าน The Witcher ฉบับนิยายนี้อย่างแน่นอน

ทั้งนี้ ผู้แปลขอขอบคุณกองบรรณาธิการของแพรวสำนักพิมพ์เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มอบโอกาสในการแปลหนังสือเล่มนี้ให้อีกครั้ง ตลอดจนคอยให้คำแนะนำและคำปรึกษาด้านการแปลต่างๆ เช่นเดียวกับครอบครัวของผู้แปลที่คอยเป็นกำลังใจในการทำงานเสมอมาค่ะ

ธนพร ภูทอง

ขีดจำกัดของความเป็นไปได้

I

“*เขา*ไม่ออกมาแล้วละ ข้าบอกเลย” ชายหน้าปรูจากแผลฝีดาษเอ่ยพลางส่ายหน้าอย่างปลงตก “เขาลงไปตั้งหนึ่งชั่วโมงลิบห้านาทีแล้วไม่น่ารอด”

เหล่าชาวบ้านที่ยืนมุงซากปรักหักพังอยู่นั้นต่างจ้องมองอย่างเงิบเขียบเข้าไปในหลุมมืดของซากปรักหักพัง ซึ่งเกิดจากเศษอิฐเศษหินที่เกยทับกันจนเป็นโพรง ชายร่างท้วมสวมเสื้อรัดรูปแขนกุดสีเหลืองขยับเท้าไปมาก่อนจะกระเอนในลำคอ แล้วถอดหมวกบิเรตตา¹ ยับยู่ยี่ออก

“รออีกสักนิดเถอะ” เขากล่าวพร้อมกับปาดเหงื่อตรงคิ้วบาง

“รออะไร” ชายหน้าปรูแยกเขี้ยว “ท่านเทศมนตรี ท่านลืมไปแล้วรึว่าบาซิลีสก์มันปั่นเปี้ยนอยู่ในคุุใต้ดิน ไม่มีใครเข้าไปแล้วรอดออกมาได้เท่าঁนั้นคนยังตายไม่พออีกหรือ รอไปเพื่ออะไรกัน”

“แต่เราตกลงกับเขาแล้ว” ชายร่างท้วมทำเสียงอีกอึก “แบบนี้มันไม่ถูกต้อง”

“เราตกลงกับคนเป็น ท่านเทศมนตรี” สหายร่างยักษ์ของชายหน้าปรูแย้ง เขาสวมผ้ากันเปื้อนทำจากหนังสัตว์แบบพ่อค้าเนื้อ “แต่ตอนนี้เขาตายแล้ว แน่เสียยิ่งกว่าแซ่เป้ง เงาหัวของเขาถูกตั้งแต่แรกเหมือน

¹ หมวกทรงสี่เหลี่ยมที่ด้านบนมีจุดเป็นพู่

พวกคนก่อนหน้านี้มันแหละ ทำไมนะรี เพราะเขาไม่พกกระจกเข้าไปด้วย แต่กลับพกไปเพียงดาบหนึ่งเล่มยังงี้เล่า ไม่มีกระจกจะฆ่าบาซิลิสก์ได้ยังไง ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้น”

“ท่านประหยัดไปหนึ่งซิลลิง²นะ ท่านเทศมนตรี” ชายหน้าปรุพูดเสริม “เพราะไม่เหลือคนให้ท่านจ่ายค่าหัวบาซิลิสก์ให้แล้วนะสิ กลับไปอยู่บ้านอย่างสบายใจเถอะ เราจะยึดม้ากับสัมภาระของนักเวทเอาไว้เอง ทั้งไว้ก็เสียของเปล่าๆ”

“ใช่” พ่อค้าเนื้อกล่าว “ม้าตัวบึกๆ กับถุงย่ามอ้วนๆ ขอดูหน่อยเถิดว่าข้างในมีอะไรกันแน่”

“แบบนั้นไม่ถูกต้อง พวกเจ้าจะทำอะไรนะ”

“เงียบเถอะ ท่านเทศมนตรี แล้วก็อย่ามายุ่ง ไม่งั้นท่านเดือดร้อนแน่”

ชายหน้าปรุเตือน

“ม้าตัวบึกๆ” พ่อค้าเนื้อเอ่ยทวน

“อย่ายุ่งกับม้าตัวนั้น สหาย”

พ่อค้าเนื้อค่อยๆ หันหน้าไปทางผู้มาใหม่ช้าๆ คนผู้นั้นปรากฏกายขึ้นจากช่องตรงกำแพง ทำให้ผู้คนไปออกันตรงปากทางเข้าคุกใต้ดิน

ชายแปลกหน้ามีผมหยิกหนาสีเกล็ด เขาสวมเสื้อทุนิก³สีน้ำตาลเข้ม ทับเสื้อบนวมกับรองเท้าบูตทรงสูงสำหรับขี่ม้า และไม่ได้พกอาวุธใด

“ถอยออกมาจากม้าตัวนั้นซะ” เขาย้ำพร้อมกับส่ายยิ้ม “นี่มันอะไรกัน ม้าของคนอื่น ถุงย่ามกับสัมภาระก็ของคนอื่น เจ้าห้ามลูกตาเล็กๆ จ๋ำน้าไม่ให้มอง ห้ามมือขึ้นกลางไม้ให้แตะต้องไม่ได้เลยหรือไง พฤติกรรมแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน”

ชายหน้าปรุค่อยๆ สอดมือเข้าไปในเสื้อคลุมพรางเหลือบมองพ่อค้าเนื้อ พ่อค้าเนื้อพยักหน้าแล้วกวักมือไปทางกลุ่มคนซึ่งแหวกออกเพื่อให้ชายร่างหนาผมสั้นเกรียนสองคนก้าวออกมา พวกเขาถือตะบองแบบที่ใช้ทุบสัตว์ให้แน่นิ่ง

² หน่วยเงินประเภทหนึ่ง 1 ซิลลิงมีค่าเท่ากับ 12 เพนนี

³ เสื้อทรงหลวมแขนยาวรูปแบบเรียบง่ายที่ยาวถึงสะโพกหรือหัวเข่า

ในโรงเชือด

“เจ้าเป็นใคร” ชายหน้าปรุถามโดยที่ยังสอดมือไว้ใต้เสื้อ “ถึงมีหน้า
มาบอกเราว่าอะไรควรไม่ควร”

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า สหาย”

“เจ้าไม่ได้พกอาวุธนี่”

“ถูกต้อง” ชายแปลกหน้าส่ายยิ้มด้วยความมึนงงยิ่งกว่าเดิม

“เงินเย่หน่อยนะ” ชายหน้าปรุชักมีดยาวออกมาจากเสื้อ “โซคร้าย
จริงๆ ที่เจ้าไม่มีอาวุธ”

พ่อค้าเนื้อชักมีดออกมาเช่นกัน ความยาวของมีดเล่มนั้นเทียบเท่ากับ
มีดดาบ ส่วนชายอีกสองคนก็สาวเท้าเข้ามาพร้อมกับเงื้อมมือขึ้น

“ข้าไม่จำเป็นต้องพกหรอก” ชายแปลกหน้ากล่าวโดยยังยืนอยู่ที่เดิม
“เพราะอาวุธของข้าจะติดตามข้ามาเอง”

หญิงสาวสองคนก้าวออกมาจากเบื้องหลังชาวกปรักหักพังด้วยฝีเท้า
แผ่วเบาทว่ามั่นคง ผู้คนเปิดทางให้พวกนางทันที จากนั้นก็ถอยหลังและ
ทยอยแยกย้ายกันไป

หญิงสาวทั้งสองคนยิ้มอดฟันขาวและหริ์ตาลง พวกนางมีรอยสัก
เป็นแถบกว้างลากจากหางตาไปถึงใบหู สะโพกทรงพลังเผยมัดกล้ามเนื้อ
ได้ชุดหนังลึงซ์⁴ ลอนกล้ำตรงท่อนแขนเปลือยเปล่าเหนือเกราะโซ่สวมแขน
ก็หนุนเด่นขึ้นมาเช่นกัน

ชายหน้าปรุย่อเข่าลงอย่างเชื่องช้ามาก ๆ ก่อนจะทั้งมีดลงบนพื้น

มีเสียงก้องนินทกระทบกันกับเสียงลากครูดังก้องมาจากโพรงของ
ชาวกปรักหักพัง จากนั้นก็มีมือสองข้างโผล่จากความมืดมาเกาะขอบซุ้ม
ของกำแพง ตามมาด้วยศีรษะที่มีผมสีขาวยาวประหลาดเป็นริ้ว ใบหน้า
ขาวซีด และด้ามดาบซึ่งโผล่พ้นไหล่ ผู้คนพากันพึมพำ

ชายผมขาวเอื้อมมือลงไปลากสิ่งมีชีวิตรูปทรงพิสดารออกมาจากโพรง

⁴ Lynx คือ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่งที่อยู่ในวงศ์เสือและแมว มีขนหนาปกคลุม
ลายคล้ายเสือดาว ขนปลายหูแหลมยาวเป็นเอกลักษณ์

เจ้าก่อนหน้าๆ นั้นดูพิลึกพิลั่น เนื้อตัวของมันเกรอะกรังไปด้วยฝุ่นที่ดูดซับเลือดไว้จนชุ่ม เขาจับทางยาวๆ เหมือนทางลัดที่เลื้อยคลานของเจ้าลัตร์ประหลาดแล้วโยนไปที่เท้าของเทศมนตรีร่างจูโดยไม่พูดอะไรสักคำ เทศมนตรีกระโดดโหยงไปสะดุดเศษกำแพงที่ล้มพังอยู่โดยที่ตายังมองจะอวยปากงุ้มเหมือนปากนก ปีกกางติดกันเป็นพังผืด เกล็ดบนกรงเล็บเท้าเหนียววมๆ ซึ่งเคยเป็นสีแดงสด ทว่าบัดนี้เป็นสีน้ำตาลขมุกขมอม และดวงตาเหลือกค้างไว้ประกายชีวิต

“นี่ไง บาซิลิสก์ของท่าน” ชายผมขาวกล่าวพลางปัดฝุ่นออกจากกางเกง “ตามที่ตกลงกันไว้ ที่นี่ก็จ่ายมาสองร้อยลินทาร์⁵ เหยียญลินทาร์แท้ๆ นะ ไม่เอาอันที่บินด้วย ข้าตรวจดูทุกเหยียญแน่ เชื้อเถอะ”

เทศมนตรีล้วงถุงเงินออกมาด้วยมือสั่นเทา ชาวผมขาวมองไปรอบๆ ก่อนจะจับตามองชายหน้าปูกับมิดที่เท่านั้น แล้วเคลื่อนสายตาไปยังชายผู้สวมเสื้อทunikสีน้ำตาลเข้มกับหญิงสาวสองนางในชุดหนังลิ่งซ์

“ยังเป็นเหมือนเคย” เขาเอ่ยขณะรับถุงเงินมาจากมืออันสั่นเทาของเทศมนตรี “ข้าเสี่ยงชีวิตแลกเศษเงิน แต่พวกเจ้ากลับจ้องแต่จะขโมยของข้า สันดานไม่เคยเปลี่ยน ขอให้รกกินบาลพวกเจ้า”

“เปล่านะ” พ่อค้าเนื้อพื้พาลางขยับก้าวถอยหลัง ส่วนชายถือตะบองสองคนนั้นสลายตัวไปกับฝูงชนนานแล้ว “ข้ายังไม่ทันได้แตะต้องของของท่านเลย”

“ฟังแล้วค่อยชื่นใจหน่อย” ชายผมขาวยิ้ม ทันทีที่เห็นรอยยิ้มราวกับรอยแผลที่ปริแตกบนใบหน้าซีดซีขาว ชาวบ้านกลุ่มเล็ก ๆ ก็สลายตัวไปอย่างรวดเร็ว “ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะไม่แตะต้องพวกเจ้าเช่นกัน เชิญกลับไปอย่างสงบ แต่รีบไปให้ไวด้วย”

ชายหน้าปูกอวยกรุดเช่นกัน รอยต่างบนใบหน้าซีดเผือดของเขาเด่นชัดจนเป็นที่อุจาดตา

“เฮ้ย หยุดก่อน” ชายผู้สวมเสื้อสีน้ำตาลเข้มพูดกับเขา “เจ้าลืม

⁵สกุลเงินที่ใช้กันในสหพันธ์เฮงฟอล์ 2 ลินทาร์มีค่าเท่ากับ 1 คราวน์เรดาเนีย

อะไรไปรีเปลา”

“ลืมอะไร...ขอรับ”

“เจ้าซึกมีดใส่ข้า”

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวที่ตัวสูงกว่าก็โยกตัว แยกขากว้าง แล้วสะบัดสะโพก ไม่มีใครเห็นนางซึกกระบี่ ได้ยินเพียงเสียงฉว่ดั่งแหวกอากาศ แล้วศีรษะของชายหน้าปฎักกระเด็นเป็นแนวโค้ง หล่นลงไปในปากทางเข้าคุกใต้ดิน ร่างของเขาล้มตึงทั้งยืนท่ามกลางซากอิฐซากปูนราวกับต้นไม้ที่ถูกโค่น ผู้คนต่างกริรร้อง หญิงสาวอีกคนวางมือบนด้ามดาบ หมุนตัวอย่างว่องไวเพื่อระวังหลังให้คู่หูทั้งที่ไม่มี ความจำเป็น เพราะผู้คนพากันตะเกียกตะกายบนเศษอิฐ แตกกระเจิงเข้าเมืองกันสุดชีวิต เทศมนตรีวิ่งปรอ่นำหน้าคนทั้งฝูง ทั้งห่างพอคำเนื้อร้ายยกเข้าไปเพียงไม่กี่หลา

“พ้นได้เยี่ยม” ชายผมขาวออกความเห็นอย่างเย็นชา พร้อมกับยกมือซึ่งสวมถุงมือสีดำขึ้นป้องตาจากแสงอาทิตย์ “การพ้นชั้นเยี่ยมโดยมือกระบี่แห่งเซอร์ริคาเนีย ขอคารวะให้แก่ฝีมือและความงามของท่านนักรบอิสระ ข้าคือเกรอลท์แห่งริเวีย”

“ส่วนข้า” ชายแปลกหน้าผู้สวมเสื้อทูนิกสีน้ำตาลเข้มซึ่งที่ตราสัญลักษณ์บนหน้าอกของตน ซึ่งเป็นภาพนกสีดำสามตัวยืนเรียงกันกลางทุ่งสีทอง “มีนามว่าบอร์ช ฉายาหรี แจ็คดอร์ส ส่วนพวกนางคือสาว ๆ ของข้า ข้าเรียกพวกนางว่าเทียกับเวีย เพราะถ้าให้เรียกชื่อจริงคงลั่นพันทันเสียก่อนเจ้าพูดถูกแล้วละ พวกนางเป็นชาวเซอร์ริคาเนีย”

“ดูเหมือนเป็นเพราะพวกนาง ม้ากับสัมภาระของข้าเลยยังอยู่ดี ข้าขอขอบคุณนักรบทั้งสอง และขอบคุณท่านด้วย”

“เรียกหรี แจ็คดอร์ส เถอะ แล้วก็ไม่ต้องเรียกแทนข้าว่า ‘ท่าน’ ด้วยว่าแต่มีสิ่งใดจริงเจ้าไว้ที่เมืองเล็ก ๆ แห่งนี้นั้นหรือ เกรอลท์แห่งริเวีย”

“ไม่มี”

“ยอดเยี่ยม ข้ามีข้อเสนอมาให้ ไม่ไกลจากที่นี่ที่พักรแรมชื่อมังกรรำพึง อยู่ตรงทางแยกที่ตรงไปสู่ท่าเรือ อาหารแถมนี้สู้ที่นั่นไม่ได้เลย ข้าว่าจะไปหาของกินกับค้างคืนสักหน่อย และคงจะเป็นเกียรติมากถ้าเจ้า

ร่วมเดินทางไปด้วย”

“บอร์ช” ชายผมขาวละส่ายตาจากม้าม้าจ้องมองนัยน์ตาสดใสของ
คนแปลกหน้าตรงๆ “ข้าไม่ชอบให้มีอะไรคลุมเครือระหว่างกัน ข้าคือ
วิทเซอร์นะ”

“ข้าพอจะเดาได้อยู่ แต่เจ้าทำเสียงราวกับบอกว่า ‘ข้าเป็นโรคเรื้อน’
อย่างนั้นแหละ”

“คนบางคน” เกรอลท์เอ่ยซ้ำๆ “คิดว่าการเดินทางร่วมกับคนไข้เรื้อน
ยังดีกว่าการเดินทางร่วมกับวิทเซอร์เสียอีก”

“แต่คนบางคน” ทรี แจ็คดอร์ส หัวเราะ “ก็คิดว่าแกะดีกว่าผู้หญิงนะ
อา เราคงทำได้เพียงส่งสารทั้งคู่แล้วละ ข้าขอยื่นกรานข้อเสนอเดิม”

เกรอลท์ถอดถุงมือออกเพื่อจับมืออีกฝ่ายที่ยื่นมาให้

“ข้าตกลง ยินดีที่ได้ร่วมทางกัน”

“เช่นนั้นเราไปกันเลยเถอะ ข้าหิวแล้ว”

II

เจ้าของที่พักใช้ผ้าเช็ดผิวโต๊ะเนื้อหยาบ จากนั้นจึงโค้งตัวและยืมให้ ฟันหน้า
ของเขาหล่อไปสองซี่

“เออละ...” ทรี แจ็คดอร์ส เงยหน้าขึ้นมองเพดานดำทะมึนกับ
แสงมุกที่ขยับโยกอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง

“ก่อนหน้านี้...เอาเบียร์มา เอามาทั้งโหจะก็ได้ไม่ต้องเดินให้เมื่อย แล้วก็
กับเกลือด้วย...เจ้าว่าควรกินอะไรเกลือเบียร์ดีล่ะ สหาย”

“เนยแข็งไหมขอรับ” เจ้าของที่พักถามหยิ่งเชิง

“ไม่เอา” บอร์ชทำหน้านิ่ง “เราจะเก็บเนยแข็งไว้กินเป็นของหวาน
ขออะไรเปรี้ยวๆ เผ็ดๆ มากินคู่กับเบียร์ดีกว่า”

“ได้เลยขอรับ” เจ้าของที่พักยิ้มกว้างกว่าเดิม อวดให้เห็นว่าเขาไม่ได้
ฟันหล่อแค่สองซี่ “เรามีลูกปลาไหลคลุกกระเทียมในน้ำมันมะกอกกับ

พริกตองน้ำส้มสายชู หรือว่าจะเป็นลูกปลาไหลหมัก...”

“เยี่ยม เอามาทั้งสองอย่างเลยแล้วกัน แล้วก็เอาซุบที่ข้าเคยสั่งด้วย ที่มีหอยทากหลาย ๆ ชนิด ปลาตัวเล็กตัวน้อย กับของอร่อยอย่างอื่น ที่ลอยแท้งอยู่ในนั้นนะ”

“ซุบของคนงานลากไม่นะรี”

“นั่นแหละ เพิ่มแกะย่างกับหัวหอม แล้วก็กุ้งน้ำจืดหกสิบตัว ใส่ผักชีฝรั่งลงไป ในหม้อเยอะ ๆ นะ หลังจากนั้นก็ขอเป็นเนยแข็งนมแกะ กับผักกาด แล้วเดี๋ยวค่อยมาว่ากันอีกที”

“ได้ขอรับ ทุกคนรับเหมือนกันไหม ข้าหมายถึงรับแบบนี้สี่ที่เลยไหม ขอรับ”

ชาวเซอร์ริคาเนียที่ตัวสูงกว่าสายหน้าพลางเอามือตบเบา ๆ ที่เอว ซึ่งตอนนั้นมีเสื้อทำจากผ้าลินินรัดไว้แน่น

“ข้าลืมนะ” ทรี แจ็คคอร์ดส์ ขยิบตาให้เกรอลท์ “สาว ๆ เขารักษา รูปร่าง เนื้อแกะสำหรับเราสองคนพอ เจ้าของที่พัก แต่เอาเบียร์กับ ลูกปลาไหลมาตอนนี่เลย ไมสิ รอสักประเดี๋ยวค่อยเอามาแล้วกัน มันจะได้ ไม่เย็นไปเสียก่อน เราไม่ได้มาเพื่อเหมือบให้เต็มคราบ แต่มาสนทนากัน เพลิน ๆ นะ”

“ได้ขอรับ” เจ้าของที่พักโค้งคำนับอีกครั้ง

“อาชีวะเจ้าความรอบคอบต้องมาก่อน ยืนมีอมาลี สหาย”

เหรียญทองกระแทกกันดังกริ้งกริ้ง เจ้าของที่พักอัปปากกว้างจนสุด

“นี่ไม่ใช่การจ่ายเงินล่วงหน้า” ทรี แจ็คคอร์ดส์ ประกาศ “แต่เป็น เงินพิเศษ ที่นี้กริบเข้าไปในครวเร็ว สหายที่แสนดี”

อากาศในห้องอบอุ่นสบาย เกรอลท์ปลดเข็มขัด ก่อนจะถอดเสื้อทูนิค ออกแล้วพับแขนเสื้อขึ้น

“ข้าเห็นแล้ว” เขากล่าว “ว่าเจ้าไม่ขาดแคลนเงินทองจริง ๆ เจ้ามีชีวิต สุขสบายเพราะได้มรดกมาก่อนโตอย่างนั้นรี”

“ก็ส่วนหนึ่ง” ทรี แจ็คคอร์ดส์ ตอบยั้ม ๆ โดยไม่ขยายความ

พวกเขาจัดการกับลูกปลาไหลและเบียร์หนึ่งส่วนสี่ของไหอย่างรวดเร็ว

ชาวเซอร์ริคาเนียทั้งสองชุดเบียร์แบบไม่ยั้ง และไม่นานทั้งคู่ก็ดูอารมณ์ดี
อย่างเห็นได้ชัด พวกนางกระซิบกระซาบกัน เวียที่ตัวสูงกว่าหัวเราะออกมา
เสียงแหบห้าว

“นักรบทั้งสองไม่พูดภาษากลางรี” เกรอลท์ถามเบา ๆ ขณะแอบ
ชำเลืองมองพวกนาง

“พูดได้น้อยมาก แล้วพวกนางก็ไม่ใช้คนพูดมากอยู่แล้วด้วย เรื่องนี้
ต้องขอชื่นชม ชูปเป็นอย่างไรบ้าง เกรอลท์”

“อืม”

“มาดื่มกันเถอะ”

“อืม”

“เกรอลท์” ทรี แจ็คดอร์ส เริ่มเกริ่นนำพร้อมกับวางขวดลง
และกระแอมไออย่างมีมารยาท “ข้าอยากคุยเรื่องที่เรายุ่งยากไว้ระหว่าง
เดินทาง ข้าเข้าใจว่าวิทเซอร์อย่างเจ้าเดินทางเตร็ดเตร่ขึ้นเหนือล่องใต้
เจอลัทธิประหลาดที่ไหนก็ฆ่าทิ้งที่นั่น และได้เงินจากการทำเช่นนั้นด้วย
ข้าบรรยายอาชีพของวิทเซอร์ถูกไหม”

“ประมาณนั้น”

“เคยมีใครเรียกตัวเจ้าไปที่ไหนโดยเฉพาะหรือเปล่า สมมติว่าเขา
ให้สินจ้างเป็นพิเศษนะ จากนั้นจะเป็นอย่างไรต่อ เจ้าก็ไปทำนั่นรี”

“ขึ้นอยู่กับว่าใครขอและด้วยเหตุผลอะไร”

“และให้เงินเท่าไรใช่ไหม”

“นั่นก็ด้วย” วิทเซอร์ยกไหล่ “ราคากำลังขึ้นเลย คนเราต้องรู้จัก
ทำมาหากิน อย่างที่สหายจอมเวทย์คนหนึ่งของข้าเคยพูดไว้”

“ข้าว่าเป็นวิธีการเลือกสรรที่พิถีพิถันทีเดียว ใช้ได้ดีด้วย ข้าขอ
บอกเลย แต่ลึก ๆ แล้วมันต้องมีเหตุผลสิ เกรอลท์ เพราะมันมีความขัดแย้ง
ระหว่างชุมพลแห่งความเป็นระเบียบกับชุมพลแห่งความโกลาหล
อย่างที่สหายจอมเวทย์ของข้าเคยพูดไว้ ข้าจินตนาการได้เลยว่าเจ้าทำ
ภารกิจจนสำเร็จ ปกป้องผู้คนจากสิ่งชั่วร้ายตลอดเวลาและทุกหนทุกแห่ง
โดยไม่ถือตัว เจ้าเลือกข้างอย่างชัดเจนแล้วนี่”

“ชุมพลแห่งความเป็นระเบียบ ชุมพลแห่งความโกลาหล ใช้คำซะหุเลยนะ บอร์ช เจ้าอยากให้ข้าเลือกข้างอยู่ข้างหนึ่งของความขัดแย้งนี้ใจจะขาด ทั้งที่มันมีมานานแสนนาน มีมาก่อนที่เราจะเกิด และจะมีไปอีกนานหลังจากเราสิ้นใจ คนทำเกือกม้าอยู่ฝ่ายไหนล่ะ เจ้าของที่พักที่กุลิกจอยยกหม้อแกละมาให้เราอยู่ฝ่ายไหน เจ้าคิดว่าอะไรคือเส้นแบ่งระหว่างความโกลาหลกับความเป็นระเบียบงั้นรี”

“ตอบง่ายมาก” ทรี แจ็คคอร์ดส์ กล่าวพร้อมกับมองตาเขาตรงๆ “ฝ่ายที่เป็นตัวแทนความโกลาหลคือฝ่ายที่มั่งร้ายและใช้ความรุนแรง ในขณะที่ตัวแทนความเป็นระเบียบถูกคุกคามและต้องการการปกป้อง ต้องการผู้พิทักษ์ แต่เรามาตีกันก่อน กินเนื้อแกละกันก่อน”

“พูดได้ดี”

ชาวเซอร์ริคาเนียซึ่งระวังรักษารูปร่างหยุดพักจากการกิน และดื่มเบียร์ถึงขั้น เวียโน้มตัวไปหาสหายของนางแล้วกระซิบบออะไรบางอย่างอีกครั้งทางเปียของนางระไปกับหน้าโต๊ะ เทียที่ตัวเตี้ยกว่าหัวเราะร่าออกมาเสียงดังขณะหรีปรีอเบล็อกตาซึ่งสักลายเอาไว้

“ใช่แล้ว” บอร์ชเอ่ยหลังจากเทะเนื้อแกละจนเกลี้ยงเหลือแต่กระดูก “มาคุยกันต่อเถิด ข้าเข้าใจว่าเจ้าไม่สนใจที่จะเลือกข้าง เจ้าเพียงแต่ทำหน้าที่ตนเองเท่านั้นสินะ”

“ถูกต้อง”

“แต่เจ้าไม่อาจหนีความขัดแย้งระหว่างความโกลาหลกับความเป็นระเบียบไปได้ ถึงเจ้าจะเทียบตัวเองกับคนทำเกือกม้า แต่เจ้าไม่ใช่ ข้าเคยเห็นเจ้าทำงาน เจ้าลงไปในคุใต้ดินกลางซากปรักหักพัง แล้วกลับมาพร้อมบาซิลิสก์ที่ตายแล้ว สหายเอ๋ย การทำเกือกม้ากับการฆ่าบาซิลิสก์ต่างกันอยู่นะ เจ้าบอกว่าถ้าค่าจ้างดีพอ เจ้าจะรีบปรีไปสุดขอบโลกเพื่อกำจัดสัตว์ประหลาดตามที่อีกฝ่ายร้องขอ สมมติว่ามีมังกรร้ายกำลังอาละวาดอยู่ที่-”

“ตัวอย่างนี้ไม่ดีเลย” เกรอลท์แทรกขึ้น “เห็นไหมว่าเจ้าเอาความโกลาหลกับความเป็นระเบียบมาปะปนกันแล้วนะ เพราะข้าไม่ลังเลที่จะฆ่าและพวกมันเป็นตัวแทนความโกลาหลอย่างไม่ต้องสงสัย”

“ทำไม่กัน” ทรี แจ็คดอร์ส เลียนิ้ว “เหลือเชื่อจริงๆ! อย่างไรก็ตามเสียในบรรดาสัตว์ประหลาดทั้งหมด มังกรน่าจะเป็นสัตว์ประหลาดที่ร้ายกาจที่สุด โหดเหี้ยมที่สุด และดุร้ายที่สุด เป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าขยะแขยงที่สุดในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน พวกมันทำร้ายคน พ่นไฟ แล้วก็ลักพาตัว... เอ่อ...หญิงพรหมจรรย์ มีนิทานพรรณานี้ตั้งหลายเรื่องเลยนะ เป็นไปไม่ได้หรอกที่วิทเซอร์อย่างเจ้าจะไม่เคยฆ่ามังกรระดับบาร์มีลักตัวสองตัว”

“ข้าไม่ล่ามังกร” เกรอลท์พูดหน้าหนึ่ง “ข้าล่าฟอร์กเทลแทนๆ ละกับตราโกลิซาร์ด แล้วก็ฟลายอิงเดริค แต่ไม่ล่ามังกรแท้ๆ ไม่ว่าจะเป็นมังกรเขียว มังกรดำ หรือมังกรแดง โปรดจำไว้ด้วย”

“เจ้าทำให้ข้าประหลาดใจ” ทรี แจ็คดอร์ส กล่าว “ก็ได้ ข้าจำไว้แล้ว เอาเป็นว่าเราหยุดเรื่องมังกรไว้แค่นี้ก่อนดีกว่า ข้าเห็นอะไรแดงๆมาโน่นแล้ว ต้องเป็นกึ่งของเราแน่ มาดื่มกันเถอะ!”

พันพวกเขากัดกร่วมทะเลเปลือกสีแดงแล้วดูดเอาเนื้อสีขาวออกมา น้ำเกลือสลับๆ กันๆ ไหลลงมาตามข้อมือ บอร์ชรีนเบียร์อีกหน ซึ่งตอนนี้เขาถึงกับต้องใช้กระบวยครูดกับกันไหเพื่อตักเบียร์ขึ้นมา นักรบชาวเซอร์ริคาเนียคึกคักยิ่งกว่าเดิม พวกนางมองซ้ายมองขวาไปทั่วที่פקแรมและยิ้มอย่างมีเลศนัย วิทเซอร์เชื่อว่าพวกนางกำลังหาโอกาสทะเลาะวิวาทกับใครสักคนอยู่ ทรี แจ็คดอร์ส คงสังเกตเห็นเหมือนกัน เพราะจู่ๆ เขาก็หยิบกึ่งจากตรงทางขึ้นมาแกว่งใส่พวกนาง หญิงทั้งสองหัวเราะคิกคักเหี้ยทำปากยื่นส่งจูบให้พร้อมกับขยิบตา ซึ่งเมื่อดูรวมๆ กับรอยลักบนใบหน้าแล้ว ช่างเป็นภาพที่สยดสยองยิ่งนัก

“พวกนางเถื่อนพอๆ กับแมวป่า” ทรี แจ็คดอร์ส พึมพำกับเกรอลท์ “ต้องคอยจับตาดูไว้ให้ดี สหาย เผื่อเมื่อไรเป็นได้เห็นใส่ถุงเกลือเติมพื้น แต่พวกนางคุ้มค่าแรงทุกเหรียญ ถ้าเจ้ารู้ว่าพวกนางทำอะไรได้ละก็...”

“ข้ารู้” เกรอลท์พยักหน้า “เจ้าไม่มีทางหาผู้คุ้มกันได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว ชาวเซอร์ริคาเนียเกิดมาเพื่อเป็นนักรบและถูกฝึกให้ต่อสู้ตั้งแต่เด็ก”

“ข้าไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้น” บอร์ชยุยก้ามกึ่งลงบนโต๊ะ “ข้าหมายถึงเรื่องบนเตียงต่างหาก”

เกรอลท์เหลือบมองพวกนางอย่างกระวนกระวาย ทั้งคู่ยิ้มให้เขา เวียเอ้อมมือไปหยิบจานอาหารอย่างว่องไวจนแทบมองตามไม่ทัน นางหรีตตามองวิทเซอร์แล้วกัดเปลือกกุ้งดังกร๊อบ ริมฝีปากชุ่มไปด้วยน้ำเกลือ ขณะที่หรี แจ็คคอว์ส เรอออกมาเสียงดัง

“มาคุยกันต่อเถอะ เกรอลท์” เขากล่าว “เจ้าไม่ล่่าม้งกร ไม่ว่าจะสี่เขียวหรือสีอื่นๆ ข้าจำไว้แล้ว แต่ขอถามหน่อยได้ไหมว่าทำไมมีแค่สามสีนั้น”

“ถ้าพูดให้ถูกคือสี่สี”

“เจ้าเอ่ยถึงแค่สามสีนี้”

“เจ้าสนใจม้งกรจังนะ บอร์ช มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษรึเปล่า”

“ไม่มี ความใคร่รู้ล้วนๆ”

“อาฮะ เรื่องสีนะ เป็นความเคยชินที่จะเรียกม้งกรแท้เช่นนั้น แม้ว่าจะไม่ถูกต้องนักก็ตาม ม้งกรเขียวซึ่งพบเห็นได้บ่อยที่สุดจริงๆ แล้วสีออกเทาเหมือนสัตว์ในตระกูลกิ้งม้งกรกึ่งกึ่งก่าทั่วไป ม้งกรแดงนั้นตัวสีออกแดงหรือแดงอิฐ และเป็นความเคยชินที่จะเรียกม้งกรสีน้ำตาลเข้มตัวใหญ่ว่า ‘ม้งกรดำ’ ส่วนม้งกรขาวนั้นหายากที่สุด ข้ายังไม่เคยเห็นเลย พวกมันปรากฏตัวทางทิศเหนืออันไกลโพ้น ตามคำเล่าลือนะนะ”

“น่าสนใจ แล้วเจ้ารู้จักม้งกรชนิดอื่นๆ ที่ข้าเองก็เคยได้ยินมาไหม”

“รู้จักสิ” เกรอลท์จิบเบียร์ “น่าจะเป็นตัวเดียวกันกับที่ข้าเคยได้ยินม้าม้งกรทองไป แต่มันไม่มีอยู่จริงหรอก”

“ทำไมเจ้าถึงที่กล่าวอ้างเช่นนั้นหรี เพราะเจ้าไม่เคยเห็นมันนั้นหรือ แต่เจ้าก็ไม่เคยเห็นม้งกรขาวเหมือนกันนี่”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น ข้ามทะเลไกลโพ้นในดินแดนโอเพียร์และซังเวบาร์มีม้าสีขาวสลบดำเป็นริ้ว ข้าไม่เคยเห็นพวกมันหรอก แต่ก็รู้ว่ามียู่จริง ส่วนม้งกรทองนั้นเป็นสัตว์ในตำนานที่ผู้คนเล่าขานกันมาเหมือนนกฟีนิกซ์อย่างไรเล่า โลกนี้ไม่มีนกฟีนิกซ์หรือม้งกรทองหรอก”

เวียใช้ศอกเท้าโต๊ะขณะมองเขาอย่างสนอกสนใจ

“เจ้าคงรู้จริงเพราะเจ้าเป็นวิทเซอร์” บอร์ชตักเบียร์จากไห “แต่ข้า

คิดว่าทุกตำนาน ทุกเรื่องเล่าขาน ต้องมีที่มา และมีมูลเหตุแห่งที่มา เหล่านั้น”

“มีสิ” เกรอลท์ยอมรับ “ส่วนใหญ่ก็ความฝัน คำอธิษฐาน แรงปรารถนา ความโหยหา ศรัทธาซึ่งมีความเป็นไปได้อย่างไร้ขีดจำกัด และบางครั้งก็อาจจะเป็นโชค”

“ใช่เลย โชค ในอดีตอาจเคยมีมังกรทอง มังกรที่บังเอิญกลายพันธุ์ และมีตัวเดียวในโลก”

“ถ้าเคยมี มันก็คงจะพบชะตากรรมเดียวกันกับพวกที่กลายพันธุ์ ทั้งหมดไปแล้ว วิทเซอร์หันหน้าไปทางอื่น “มันแตกต่างเกินกว่าจะทนอยู่ต่อไปได้”

“ฮ่า” ทรี แจ็คดอร์ส กล่าว “เจ้ากำลังปฏิเสธกฎแห่งธรรมชาติแล้วละ เกรอลท์ สหายจอมเวทของข้าพูดเสมอว่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดมีการดำรง สืบต่อไปในธรรมชาติและหาทางรอดไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง จุดจบของสิ่งหนึ่ง เป็นจุดเริ่มต้นของอีกสิ่ง ความเป็นไปได้มันไร้ซึ่งขีดจำกัด หรืออย่างน้อย ธรรมชาติก็ไม่ได้รู้จักขีดจำกัด”

“สหายจอมเวทของเจ้ามองโลกในแง่ดียิ่งนัก แต่เขาลืมคำนึงถึง อย่างหนึ่งไป เขาลืมเรื่องความผิดพลาดที่เกิดจากธรรมชาติ หรือจากน้ำมือ ของพวกที่ไม่เคารพธรรมชาติ ถ้ามังกรทองกับสิ่งมีชีวิตกลายพันธุ์ประเภท อื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันมีอยู่จริง พวกมันก็ไม่มีทางรอด เพราะมีขีดจำกัดทาง ธรรมชาติข้อหนึ่งไม่ยอมให้พวกมันอยู่รอด”

“ขีดจำกัดอะไร?”

“พวกกลายพันธุ์” กล้ามเนื้อตรงสันกรามของเกรอลท์กระตุก อย่างแรง “พวกกลายพันธุ์นั้นเป็นหมัน บอร์ช สิ่งที่อยู่รอดในนิทานหาได้ มีโอกาสรอดในชีวิตจริงไม่ มีเพียงตำนานและเรื่องเล่าขานเท่านั้นที่รู้จัก ขีดจำกัดของความเป็นไปได้”

ทรี แจ็คดอร์ส ไม่เอื่อยอะไร เกรอลท์มองใบหน้าชาวเซอร์ริคาเนีย ซึ่งแปรเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมากะทันหัน เวียนมั่วตัวเข้าหาเขาโดยไม่คาดคิด แล้วยกฝ่าแขนบึกบึนแน่นเปรี๊ยะพาดคอเขา เขารู้สึกถึงริมฝีปากฉ่ำเบียร์

ของนางที่แก้มน

“พวกนางชอบเจ้า” ทรี แจ็คดอร์ส กล่าวซ้ำๆ “ให้ตายสิ พวกนางชอบเจ้าจริง ๆ”

“มันแปลกนักหรือ” วิทเซอร์ยิ้มอย่างเศร้าๆ

“ไม่แปลกหรอก แต่เราต้องดื่มฉลองให้กับเรื่องนี้ เจ้าของที่פקเอาเบียร์มาอีกไห”

“ใจเย็นๆ อีกเหยือกก็พอแล้ว”

“สองเหยือก!” ทรี แจ็คดอร์ส ตะโกน “เหี้ย ข้าต้องออกไปข้างนอก ลักพัก”

ชาวเซอร์ริคาเนียนามเทียลุกขึ้นหยิบกระบี่จากม้านั่งแล้วกวาดตามองทั่วห้องด้วยความคาดหวัง แม้ว่าก่อนหน้านี้สายตาคู่จะเปล่งประกายด้วยความโลภเมื่อเห็นถุงเงินตุงๆ ของบอร์ช ทว่ากลับไม่มีใครรีบร้อนตามเขาออกไปขณะที่เจ้าตัวเดินโซเซเล็กน้อยไปยังประตูทางออกสู่ลานกว้าง เทียจึงยกไหล่แล้วเดินตามเขาไป

“เจ้ามีชื่อจริงว่าอะไร” เกรอลท์ถามชาวเซอร์ริคาเนียคนที่ยังอยู่ที่โต๊ะเวียอิงฟันขาว เลือขนางผูกไว้หลวมๆ จนแทบไม่น่าหุ้มห่ออะไรไว้ได้ วิทเซอร์แน่ใจว่านางจงใจยั่ววนตน

“อัลเวียเนอร์เล”

“ชื่อเพราะนัก” วิทเซอร์มั่นใจว่าชาวเซอร์ริคาเนียผู้นี้จะทำปากยื่นแล้วขยิบตาให้เขา ซึ่งเขาก็คิดไม่ผิดเลย

“เวีย”

“หืม”

“ทำไมเจ้าถึงเดินทางกับบอร์ชทั้งที่เป็นนักรบอิสระ บอกข้าหน่อยได้ไหม”

“อืม”

“อืม อะไรวะ”

“เขา...” ชาวเซอร์ริคาเนียนีวหน้าขณะนึกคำพูด “เขา...งด...ดงามที่สุด”

วิทเซอร์พยักหน้า ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาคิดว่ามาตรฐานการตัดสินเสน่ห์
บุรุษของสตรีนั้นเป็นสิ่งลึกลับ

ทรี แจ็คดอร์วส์ เดินเชกกลับเข้ามาพร้อมกับมัดเอวกางเกง แล้วตะโกน
สั่งเจ้าของที่พักเสียงดัง เทียเดินตามหลังเขาสองก้าว แสร้งทำเป็นหา
ขณะกวาดตามองทั่วที่พักแรม เหล่าพ่อค้ากับคนลากไม้พากันหลบสายตา
อย่างระมัดระวัง เวียดูตื้นอึ้งอีกตัวและคอยส่งสายตามีความหมาย
ให้วิทเซอร์อยู่เบื้องๆ

“ข้าสั่งปลาไหลให้เราอีกคนละตัว คราวนี้แบบอบ” ทรี แจ็คดอร์วส์
ทิ้งตัวลงนั่ง เข้มขัดที่คลายไว้ส่งเสียงดังกริ่ง “เมื่อครูฆ่าแทบยัดกึ่งลงท้อง
ไม่หมด แต่ตอนนี้กลับทิวขึ้นมากอีกแล้ว ข้าสั่งให้เขาเตรียมที่นอนให้เจ้า
แล้วด้วยนะ เกรอลท์ คืนนี้เจ้าจะได้ไม่ต้องรอนแรมไปที่อื่น เรายังสนุก
กันต่อได้ มาดื่มกัน สาวๆ”

“เวสเชกเกิล (ดื่ม)” เวียเอ่ยพร้อมกับยกแก้วขึ้นคารวะเขา ส่วนเทีย
ขยิบตาและแ่่นอกจนเกรอลท์นึกว่าเลื่อของนางจะปริ แต่ก็ไม่ได้เป็น
เช่นนั้น

“มาสำราญกัน!” ทรี แจ็คดอร์วส์ ชะโงกข้ามโต๊ะแล้วตบบันท้าย
ของเทีย “มาสำราญกันเถอะ วิทเซอร์ เอ๊ย เจ้าของที่พัก! มานี่ซิ!”

เจ้าของที่พักกุกูกูจเข้ามาและเอามือเช็ดกับผ้ากันเปื้อน

“เตรียมอ่างให้หน่อยได้ไหม เอาแบบที่ใช้ซักผ้า ใหญ่ๆ และ
ทนทานนะ”

“ใหญ่แค่ไหนหรือขอรับ”

“สำหรับสี่คน”

“สำหรับ...สี่...” เจ้าของที่พักอ้าปากค้าง

“สี่คน” ทรี แจ็คดอร์วส์ ยืนยันพลางหยิบถุงเงินเต็มแน่นมาจาก
กระเป๋าลือ

“ข้าหาให้ได้ขอรับ” เจ้าของที่พักเลียริมฝีปาก

“ยอดเยี่ยม” บอร์ชหัวเราะ “ยกขึ้นไปไว้บนห้องนอนข้าแล้วเติมน้ำร้อนชะ
ให้ไวด้วยนะ สหาย ยกเบียร์ขึ้นไปด้วยเช่นกัน สามเหยือกเลย”

ชาวเซอร์ริคาเนียหัวเราะคิกคักพร้อมกับขยิบตา

“เจ้าถูกใจคนไหนมากกว่า” ทรี แจ็คดอร์ส ถาม “ว่าไง เกรอลท์”

วิทเซอร์เกาหัวแกรกๆ

“ข้ารู้ว่าเลือกยาก” ทรี แจ็คดอร์ส กล่าวอย่างเข้าใจ “บางครั้งข้าก็เลือกไม่ถูกเหมือนกัน ไม่เป็นไร ไว้ค่อยไปคิดต่อในอ่าง นี่สาวๆ ช่วยพยุงข้าขึ้นไปข้างบนหน่อย!”

III

มีสิ่งกีดขวางตั้งอยู่บนสะพาน เส้นทางนั้นถูกปิดกั้นโดยไม้เนื้อแข็งท่อนยาวบนขาตั้งไม้ ทั้งหน้าและหลังไม้ท่อนยาวล้วนมีพลทหารที่มีโซ่ถักคลุมศีรษะและสวมชุดคลุมหนังปักหมุดเหล็กยื่นประจำการอยู่ โดยมีธงสีม่วงแสดงตราสัญลักษณ์กริฟฟินสีเงินสยายปีกอย่างเกียจคร้านอยู่เหนือเครื่องกัน

“นี่มันปีศาจอะไรกัน” ทรี แจ็คดอร์ส เอ่ยอย่างแปลกใจพลางเดินเข้าไปใกล้ “ผ่านไปไม่ได้รี”

“มีเอกสารผ่านทางหรือเปล่า” พลทหารที่อยู่ใกล้ที่สุดถามโดยไม่เอาไม้จิ้มฟันที่กำลังเคี้ยวแก้หวหรือไม้ก็เคี้ยวเพื่อฆ่าเวลาออกจากปาก

“เอกสารผ่านทางรี เกิดอะไรขึ้น โรคห่างั้นหรือ หรือว่ามีสงครามใครเป็นคนออกคำสั่งให้ปิดกั้นเส้นทางกัน”

“ลอร์ดแห่งเคนกอร์น ผู้เป็นคนของราชานิดาเมียร์” พลเฝ้าด่านตอบพลางขยับไม้จิ้มฟันไปมูมปากอีกฝั่งหนึ่งแล้วชี้ไปที่ธง “หากไม่มีเอกสารผ่านทางก็ขึ้นไปไม่ได้”

“بابอลันดี” เกรอลท์เอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย “ที่นี่ไม่ใช่เคนกอร์น แต่เป็นเขตแดนของแบร์ฟีลด์ แบร์ฟีลด์ต่างหากที่เรียกเก็บค่าผ่านทางบนสะพานข้ามแม่น้ำบราไมไม่ใช่เคนกอร์น แล้วนิดาเมียร์มาเกี่ยวอะไรด้วย”

“อย่าถามข้า” ทหารยามตอบพลางถุยไม้จิ้มฟันทิ้ง “นั่นไม่ใช่เรื่องของข้า ข้ามีหน้าที่ตรวจสอบเอกสาร ถ้าเจ้าอยากรู้ ก็ไปถามนายสิบของเรา

เองสิ”

“แล้วเขาอยู่ที่ไหน”

“นอนอาบแดดอยู่ทางโน้น หลังเรือนที่พักของคนเก็บค่าผ่านทาง” พลหอกตอบโดยไม่มองเฮอร์ลท์ แต่กลับจ้องไปยังสะพานเปล้าเปลือยของชาวเซอรริกาเนียที่กำลังบิดเอี้ยวตัวบนอานม้าอย่างเมื่อยล้า

หลังกระท่อมของคนเก็บค่าผ่านทางมีทหารยามคนหนึ่งนั่งอยู่บนกองไม้แห้ง เขาใช้ห้ายหอกวาดรูปผู้หญิงบนพื้นทราย ซึ่งว่ากันตามจริงแล้ว เป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของผู้หญิงจากมุมมองอันประหลาดล้ำต่างหาก ข้างกันมีบุรุษร่างผอมสวมหมวกกดต่ำจนบังตา หมวกของเขาเป็นทรงกลมพองและดูหุ่หุ่ด้วยกระดุมเงินกับขนนกกระสาเรียวยาวที่กำลังสั่นกระตุก คนผู้นั้นกำลังนั่งเอกเขนกติดสายลู่^๑อย่างเบาเมือ

เฮอร์ลท์จำหมวกทรงครอบประดับขนนกใบนี้ได้ มันเป็นหมวกที่เลื่องชื่อตั้งแต่แม่น้ำบูนาจรดแม่น้ำยารุกกา ทั้งยังขึ้นชื่อในหมู่คฤหาสน์ บัอมปราการ ที่พักแรม โรงเหล้า และช่องนางโลม โดยเฉพาะช่องนางโลมเลยละ

“แดนดี! ไลออน!”

“วิทเซอร์เฮอร์ลท์!” นัยน์ตาสีฟ้าอมม่วงเหมือนดอกคอร์นฟลาวเวอร์ เปล่งประกายสดใสจากใต้หมวกซึ่งบัดนี้ได้ดันกลับไปอยู่บนศีรษะแล้ว “ไม่เน็กไม่ฝั้นเลย! เจ้าอยู่ที่นี้ด้วยหรือ ว่าแต่มีเอกสารผ่านทางมาด้วยไหม”

“ทำไมทุกคนถึงมีปัญหาเกี่ยวกับเจ้าเอกสารผ่านทางที่นั่นละ” วิทเซอร์ลงจากหลังม้า “เกิดอะไรขึ้นที่นี่รี แดนดีไลออน พวกเราอยากข้ามแม่น้ำบราไป เข้ากับอัศวินผู้ยิ่งใหญ่ บอร์ช ทรี แจ็คดอร์ส และผู้คุ้มกันของเรา แต่ดูเหมือนว่าจะข้ามไปไม่ได้”

“ข้าก็ด้วย” แดนดีไลออนลุกขึ้นยืน ถอดหมวกทรงครอบออก แล้วโค้งให้ชาวเซอรริกาเนียด้วยลีลาเหลือร้าย “พวกนั้นไม่อยากให้ข้าข้ามไปเช่นกัน นายสิบคนนั้นไม่ยอมให้ ข้า แดนดีไลออนนักขับล่านาและนักกวี

^๑ เครื่องดนตรีโบราณประเภทสาย มีลักษณะคล้ายลูกแพรและใช้นิ้วในการตี

ผู้เลี้ยงเชื้อที่สุดในบลูฟีนคนนี้ข้ามแม่น้ำไป แม้ว่าเขาจะเป็นศิลปินเช่นเดียวกัน
ดังที่เห็น”

“ข้าจะไม่ยอมให้คนที่ไม่มีเอกสารข้ามไป” นายสิบเอื่อยเสียงเด็ดขาด
ขณะเติมรายละเอียดสุดท้ายแก่ภาพวาดบนทรายนั้นด้วยท้ายhook

“ไม่เป็นไร” วิทเซอร์กล่าว “เราจะขี่ม้าเลาะริมแม่น้ำฝั่งซ้ายไปแทน
เส้นทางไปเฮงฟอส์จะไกลกว่าเดิม แต่ก็ช่วยไม่ได้”

“ไปเฮงฟอส์รี” นักกวีย่อยด้วยความฉงน “เจ้าไม่ได้กำลังตาม
นิดาเมียร์อยู่หรือหรือ กรอลท์ แล้วมันจะอะไร”

“มันจะอะไร” ทรี แจ็คดอร์ส ถามอย่างสนใจ

“เจ้าไม่รู้หรือ ไม่รู้จริงๆหรือ โอ ข้าจะแถลงไขให้ฟังเอง สุภาพบุรุษ
ทุกท่าน ข้าเกรงว่าอยู่ที่นี้เพื่อว่าจะมีคนรู้จักข้าเดินทางมาพร้อมกับเอกสาร
ผ่านทาง และจะยอมให้ข้าติดสอยไปด้วย เชิญนั่งก่อนสิ”

“สักครู่นะ” ทรี แจ็คดอร์ส บอก “ตะวันเกือบตรงศีรษะแล้ว
ข้าขอแจ้งเต็มที่ เราคงคุยต่อทั้งที่ท้องว่างอย่างนี้ไม่ได้ เทีย เวีย รีบกลับ
เข้าเมืองแล้วซื้อเบียร์มาหนึ่งไห”

“นิสัยของเจ้าถูกใจข้ายิ่งนัก เจ้าคือ...”

“บอร์ช หรือที่รู้จักกันในนามทรี แจ็คดอร์ส”

“แดนดีโลออน หรือผู้ไร้เทียมทาน ตามที่สาว ๆ บางคนขนานนามให้”

“ว่ามา แดนดีโลออน” วิทเซอร์พูดอย่างหมดความอดทน “เราจะ
ไม่เอื้อระเหยอยู่ที่นี้จนค่ำหรือจะ”

นักกวียับคอกูลูของตนแล้วดีดสายอย่างคึกคัก

“ต้องการแบบไหน เล่าเป็นท่วงทำนองหรือเล่าปกติ”

“ปกติ”

“ได้ตามนั้น” แดนดีโลออนกล่าวโดยไม่วางลูทลง “สุภาพบุรุษ
ผู้ทรงศักดิ์ จงฟังว่าสัปดาห์ก่อนเกิดอะไรขึ้นใกล้กับเมืองอิสระแห่งแบร์ฟีลด์
เจกเช่นทุกวัน ก่อนตะวันสาง ก่อนอาทิตย์จะย้อมกลุ่มหมอกซึ่งลอยล่อง
เหนือทุ่งหญ้าราวกับผ้าห่อศพสีชมพูระเรื่อ—”

“ก็บอกว่าปกติไง” กรอลท์เตือนความจำเขา

“อ้าว ไม่ใช่หรือหรือ ก็ได้ๆ เข้าใจแล้ว ลั่นกระซิบไม่มีอุปมา-อุปไมย มังกรตัวหนึ่งโฉบลงมาบนทุ่งหญ้านอกแบร์ฟีลด์”

“โอ อย่ามา嘛” วิทเซอร์กล่าว “ดูไม่น่าเป็นไปได้เลย ไม่มีใครเห็นมังกรในแถบนี้มาหลายปีแล้ว เจ้าแน่ใจหรือนั่นไม่ใช่ตราโกลิซาร์ตธรรมดาหรือตราโกลิซาร์ตสวน สายพันธุ์ตราโกลิซาร์ตอาจตัวใหญ่ได้พอๆ กับ-”

“อย่าดูถูกข้า วิทเซอร์ ข้ารู้ดีที่กำลังพูดอะไรอยู่ ข้าเห็นมันเพราะฟาลิซิดให้ข้าเดินอยู่ในตลาดที่แบร์ฟีลด์และเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเองกับตา ข้าแต่งลำนำเอาไว้แล้วด้วย แต่เจ้าไม่ยาก-”

“ว่าต่อขี ตัวมันใหญ่หรือเปล่า”

“ยาวเท่าม้าสามตัว สูงไม่เกินหนอกม้า แต่อ้วนพิกว่ามาก สีเทาตุ่น”

“หรือก็คือสีเขียว”

“ใช่ มันโฉบลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย บินเข้าใส่ฝูงแกะจนคนเลี้ยงแกะหนีกระเจิดกระเจิงและแกะตายไปสิบกว่าตัว จากนั้นมันก็เขมือบไปสี่ตัวแล้วบินหนีไป”

“บินหนีไป...” เกรอลท์ส่ายหน้า “เลาจบแล้วใช่ไหม”

“ยังไม่จบ เพราะมันกลับมาอีกในวันต่อมา คราวนี้ใกล้เมืองมากขึ้น มันโฉบลงมากลางกลุ่มผู้หญิงที่กำลังซักผ้าริมแม่น้ำรา พวกนางกระโดดหนีกันจ้าละหวั่น สหายเอ๋ย! ข้าข้าแทบตายเลยละ จากนั้นเจ้ามังกรก็บินวนรอบแบร์ฟีลด์สองสามรอบก่อนจะบินไปกินแกะอีก ผู้คนพึงจะแตกตื่นวุ่นวายกันตอนนั้นเอง เพราะแทบไม่มีใครเชื่อคำพูดของคนเลี้ยงแกะเลย นายกเทศมนตรีเรียกกองปราบของเมืองและสมาคมต่างๆ มา แต่ก่อนพวกเขาจะจัดตั้งกองกำลังขึ้นมาได้ พวกชาวบ้านก็เลือกที่จะจัดการปราบมันเองเสียแล้ว”

“อย่างไร้”

“ก็รวมพลกันประสาชาวบ้าน ช่างฝีมือผู้ชำนาญการที่ได้รับสมญานามว่านักยัดไส้แกะ เป็นคนคิดวิธีจัดการกับเจ้าสัตว์ร้ายตัวนี้ พวกนั้นฆ่าแกะตัวหนึ่ง แล้วยัดไส้มันด้วยตันเฮลเลเบอร์ ตันไนท์เจดพิช ตันแฮมล็อก กำมะถัน และน้ำมันดินของช่างฝีมือ เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะได้ผล

นักปราชญ์ของเมืองเทยาสำหรับก่อโรคผีผักบัว⁷ ลงไปอีกเกือบสองลิตร และนักบวชจากวิหารแห่งเครฟร์ก็สวดภาวนาเหนือซากเกะนั่นส่ำทับไปอีกรอบ จากนั้นพวกเขาก็ช่วยกันนำซากเกะไปเสียบไม้ตั้งไว้กลางฝูงว่ากันตามตรง ไม่มีใครเชื่อว่ามังกรจะโง่มากินซากนั้นหรอก เพราะกลิ่นมันเหม็นไปถึงสวรรค์ชั้นฟ้า แต่ความจริงกลับเหนือความคาดหมาย เจ้าสัตว์เลื้อยคลานนั้นเเมนแกะตัวเป็นๆ ที่ร้องเบ๊ยะๆ แล้วกลืนเหยื่อล่อยกับไม่เสียบไปพร้อมๆ กัน”

“แล้วต่อจากนั้นเกิดอะไรขึ้น เล่าต่อสิ แดนดีโลออน”

“คิดว่าข้าทำอะไรอยู่ละ ข้าเล่าอยู่นี่ไง ฟังเหตุการณ์ตอนะภายในช่วงเวลาไม่เกินกว่าที่ชายผู้ชั่วช่าใช้ในการปลดปล่อยตรหงของสตรีจู่ๆ เจ้ามังกรก็คำราม พ่นควันจากปากและทวาร มันกลิ้งติลังกา พยายามจะบินหนี จากนั้นก็ล้มแน่นิ่งไป มีอาสาสมัครสองคนออกไปตรวจดูว่าเจ้าสัตว์เลื้อยคลานต้องพิษตัวนี้ยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่ คนหนึ่งคือสัปเหร่อ ส่วนอีกคนคือเจ้าที่มประจำเมืองซึ่งเป็นผลผลิตมาจากบุตรสาวสติไม่ดีของคนตัดไม้กับพลทหารรับจ้างกองหนึ่งที่เดินทางผ่านแบร์ฟีลด์ช่วงการกบฏของขุนพลเนลัมโบ”

“เจ้าโกหกแล้ว แดนดีโลออน”

“ไม่ได้โกหก แต่แค่เติมแต่งเพื่อเพิ่มอรรถรส มันไม่เหมือนกันนะ”

“ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก เล่าต่อสิ เรากำลังเสียเวลากันอยู่นะ”

“ก็ได้ อย่างที่เล่าไปนั่นแหละ สัปเหร่อกับเจ้าที่มออกไปสำรวจดู หลังจากนั้นพวกเขาก็สร้างเนินเล็กๆ แต่สวยงามไว้เป็นหลุมฝังศพให้พวกเขา”

“อะฮ่า” บอร์ชอูทาน “นั่นหมายความว่ามังกรยังไม่ตาย”

“ถูกต้อง” แดนดีโลออนเล่าอย่างร่าเริง “มันยังไม่ตาย แต่ก็อ่อนแอจนไม่ได้กินทั้งสัปเหร่อและเจ้าที่ม แค่นี้ก็เล็ดเท่านั้น จากนั้นพวกเขาก็ตกใจกันถ้วนหน้าเมื่อมันบินหนีไป มันกระพือปีกด้วยความยากลำบาก

⁷โรคทางผิวหนังชนิดหนึ่งที่ผิวหนังจะกระจุกตัวเป็นก้อนใต้ผิวหนังจนก้อนนั้นบวมแดงขยายใหญ่ และก่อให้เกิดการระคายเคือง

ร่วงตบลงมาหลายรอบ แต่ก็ลุกขึ้นได้อีกครั้ง บางครั้งมันก็เดินลากขาหลัง มีผู้กล้าหลายคนตามมันไปไม่ให้คลาดสายตา แล้วรู้อะไรไหม”

“เลามา แดนดีโลออน”

“มังกรหายไปในหุบลึกแห่งเทือกเขาเครสเทล ใกล้กับแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำบรา และซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่นั่น”

“เรื่องราวเริ่มกระจ่างแล้ว” เกรอลท์เอ่ย “มังกรตัวนี้อาจจำศีลอยู่ในถ้ำแถวนั้นมานานหลายศตวรรษ ข้าเคยได้ยินกรณีแบบนี้มาก่อน กองสมบัติของมันจะต้องอยู่ที่นั่นด้วยแน่ ข้ารู้แล้วว่าทำไมพวกมันถึงปิดสะพาน มีคนโลภอยากสูบสมบัติไว้คนเดียว และคนผู้นั้นก็คือ นีดาเมียร์แห่งเคนกอิร์น”

“ถูกต้อง” นักขับล่านายินยัน “คนทั้งแบร์ฟีลด์เดือดพล่านเพราะสิ่งนี้ เพราะพวกเขาอ้างว่ามังกรกับสมบัติทั้งหมดเป็นของพวกเขา แต่ก็สิ่งเล่ที่จะมีเรื่องกับนีดาเมียร์ นีดาเมียร์ยังเป็นเด็กวัยละอ่อนที่หนวดยังไม่ขึ้นขึ้นด้วยซ้ำ แต่เขาก็เคยพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าการตั้งตัวเป็นศัตรูกับเขานั้นต้องชดใช้ด้วยอะไร และเขาต้องการมังกรตัวนั้นมาก จึงลงมืออย่างรวดเร็ว”

“เจ้าหมายความว่าเขาต้องการสมบัติของมังกรสินะ”

“อันที่จริง เขาต้องการมังกรมากกว่าสมบัติ เพราะนีดาเมียร์เล็งอาณาจักรมัลลิโอเรไว้ องค์หญิงวัยกำลังดัดพระองค์หนึ่งถูกทิ้งให้เป็นม่ายหลังจากการตายที่ทั้งกะทันหันและแปลกประหลาดขององค์ชาย เหล่าขุนนางแห่งมัลลิโอเรพิจารณา นีดาเมียร์กับผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมคนอื่น ๆ อย่างไม่เต็มใจนัก เพราะพวกเขารู้ว่าผู้ปกครองคนใหม่จะควบคุมพวกเขาชนิดไม่ให้กระดิกตัวได้ ไม่เหมือนองค์หญิงหัวอ่อนผู้นี้ พวกเขาก็เลยชุดเอาคำทำนายเก่าแก่คร่ำครือออกมา มันกล่าวไว้ว่าบัลลังก์กับองค์หญิงจะตกเป็นของชายที่พิชิตมังกรได้ เนื่องจากไม่มีผู้ใดเห็นมังกรที่นั่นมาเป็นชาติแล้ว พวกเขาเลยคิดว่าวิธีการนี้จะปลอดภัย แน่หนอนว่านีดาเมียร์หัวเราะเยาะตำนานนี้ เขาใช้กำลังเข้ายึดมัลลิโอเร แล้วเรื่องทุกอย่างก็จบลง แต่พอข่าวเกี่ยวกับมังกรที่แบร์ฟีลด์หลุดออกไป เขาก็ฉุกคิดได้ว่าเขาสามารถสยบ

พวกขุนนางได้ด้วยกลอุบายของพวกนั่นเอง ถ้าเขาปรากฏตัวพร้อมกับหัวมังกรในกำมือ ประชาชนจะแซ่ซ้องสรรเสริญเขาตั้งสมมติเทพ และพวกขุนนางก็จะไม่กล้าพูดอะไรสักคำ หายแปลกใจหรือยังล่ะว่าทำไมเขาถึงได้รับรื้อนติดตามมังกรตัวนี้ราวกับแมวโดนน้ำร้อนลวก โดยเฉพาะเมื่อมังกรตัวนั้นจะตายมีตายเหลืออยู่แล้ว สำหรับเขา นี่คือการประท้วงปรดอย่างแท้จริง เป็นโชคล้วนๆ ผ่าเบรียงลงมาราวกับสายฟ้า”

“และเขาก็ติดกันผู้แข่งขันคนอื่นๆ”

“ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นนะ เขายังติดกันชาวแบร์ฟิลด์ด้วย ยกเว้นแต่ว่าเขาได้ส่งพลม้าพร้อมเอกสารผ่านทางไปทั่วชนบท ส่งไปหาพวกที่ฆ่ามังกรได้จริง ๆ เพราะนี่ดาเมียร์ไม่คิดจะถือดาบเดินดุ่ม ๆ เข้าไปในถ้ำด้วยตัวเอง เขารวบรวมนักปราบมังกรที่มีชื่อเสียงได้ภายในพริบตา เจ้าอาจะรู้จักแทบทุกชื่อเลยก็ได้ เกรอลท์”

“ก็เป็นไปได้ มีใครมาบ้าง”

“คนแรกคือเอกแห่งเดนเชิล”

“ให้ตาย...” วิทเซอร์ผิวปากเบา ๆ “เอกผู้ทรงคุณธรรมและน่าเลื่อมใส อัศวินผู้ไร้มลทินมัวหมองก็มาด้วย”

“รู้จักเขาด้วยหรือ เกรอลท์” บอร์ชถาม “เขาเป็นหายนะของมังกรจริงรึ”

“ไม่ใช่แค่มังกร เอกต่อกรกับสัตว์ประหลาดได้ทุกชนิด เขาเคยฆ่าแมนติคอร์กับกริฟฟินด้วยซ้ำ ข้าได้ยินว่าเขาเคยฆ่ามังกรมาแล้วสองสามตัว เก่งเขี้ยวแหละ แต่ไอ้เวรนี้ทำลายงานของข้าเพราะเขาไม่คิดเงิน ใครอีกแดนดิไลออน”

“พวกครินฟริดรีฟเวอร์”

“ทั้งมังกรตัวนี้ไม่รอดแน่ ต่อให้ฟันคั่นกำลังแล้วก็ตาม สามพี่น้องนั้นเข้าหากันดีเยี่ยม วิธีการต่อสู้ของพวกเขาค่อนข้างสกปรก แต่ได้ผลชะงัด พวกเขาฆ่าล้างตราโกลิซาร์ดกับฟอร์กเทลในเรดาเนียจนสิ้นซาก ยังไม่เอ่ยถึงมังกรแดงสามตัวกับมังกรดำหนึ่งตัวที่โดนฆ่าด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย หมดยุคแล้วหรือยัง”

“ยัง คนแคระหกตนภายใต้สังกัดของยาร์เปน ซิกริน ก็เข้าร่วมด้วย”

“ข้าไม่รู้จักเขา”

“แต่เจ้า เคยได้ยินชื่อมังกรอ็อกวิสต์จากเขาแระควอดซีโซ่ไหม”

“เคยสิ ข้าเคยเห็นอัญมณีจากชุมสมบัติของมันด้วย มีทั้งโพลิน
สิ่งามวิจิตรกับเพชรที่ขนาดใหญ่เท่าผลเชอร์รี่”

“รู้เอาไว้เสียเถิดว่ายาร์เปน ซิกริน กับคนแคระของเขาคือผู้ที่ฆ่า
อ็อกวิสต์ มีคนแต่งลำนำเอาไว้ด้วย แต่มันห่วยแตกเพราะไม่ใช่ลำนำของข้า
เจ้าไม่ได้ผลทำอะไรไปหรอกถ้าไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“ครบทุกคนแล้วโซ่ไหม”

“ครบแล้ว แต่ไม่นับเจ้านะ เจ้าอ้างว่าไม่รู้เรื่องมังกร ใครจะรู้
บางทีนั่นอาจเป็นจริงก็ได้มั้ง แต่ตอนนี้เจ้ารู้แล้วนี่ แล้วไงต่อ”

“ไม่ยังงี้ ข้าไม่สนใจมังกรตัวนั้น”

“ฮ่า! ทำมาเป็นพูด เกรอลท์ เพราะเจ้าไม่มีเอกสารผ่านทางต่างหาก”

“ข้าไม่สนใจมังกรตัวนั้น ขอบอกเลย ว่าแต่เจ้าเถอะ แดนดีโลออน
ลมอะไรหอบเจ้ามาที่นี่”

“เหมือนเดิม” นักขับลำนายกโหล “ข้าจำเป็นต้องติดตามเหตุการณ์
และความตื่นเต้นอย่างใกล้ชิด ทุกคนจะพากันพูดถึงการต่อสู้กับมังกร
ในครั้งนี่ ข้าแต่งลำนำจากข่าวลือก็ได้ แต่ลำนำที่ร้องจากปากของคนที่จะเห็น
การต่อสู้กับตามันได้อารมณ์อีกแบบ”

“การต่อสู้หรือ” ทรี แจ็คดอร์ส หัวเราะ “เหมือนเอาไม่เสียเบงหมู
หรือเอาเม็ดชาแหละซาลัสตร์เสียมากกว่า ข้าฟังไปได้แต่ทั้ง นักรบผู้โด่งดัง
ทั้งหลายแข่งกันมาที่นี่เพื่อจัดการกับมังกรที่บาดเจ็บร่อแร่เพราะโดนยาพิษ
ของชาวบ้าน มันทำให้ข้าทั้งอยากหัวเราะและอาเจียนไปพร้อมๆ กัน”

“เจ้าพูดผิดแล้ว” เกรอลท์กล่าว “ถ้ามังกรไม่ตายเพราะยาพิษ
ร่างกายของมันจะขับพิษออกมาและฟื้นคืนกำลังอีกครั้ง แต่ก็ไม่ใช่ช่วย
อะไรหรอก พวกครินพริตริฟเวอร์จะฆ่ามันอยู่ดี แต่มันจะสู้สุดใจ ถ้าเจ้า
อยากรู้ละนะ”

“แปลว่าเจ้าเดิมพันฝั่งครินพริตริฟเวอร์นี่รี เกรอลท์”

“ใช่แล้ว”

“อย่ามั่นใจนักเลย” ทหารยามผู้มีอารมณ์ศิลปินซึ่งนั่งเฝ้ายามตลอด
เอยขึ้น “มังกรเป็นสัตว์เวทมนตร์ ไม่มีทางฆ่ามันได้นอกจากใช้เวทมนตร์
หากจะมีผู้ได้รับมือกับมันได้ก็ต้องเป็นจอมเวทหญิงที่เข้ามาผ่านไปเมื่อวาน”

“ใครรี” เกรอลท์เงยหน้าขึ้น

“จอมเวทหญิง” ทหารยามทวนซ้ำ “เข้าออกแล้วไง”

“นางได้บอกชื่อเอาไว้ไหม”

“บอก แต่ข้าลืมไปแล้ว นางมีเอกสารผ่านทาง และยังสาว หน้าตา
สะสวยไม่เหมือนใคร แต่ดวงตาคู่นั้น...ท่านก็น่าจะรู้ว่าเป็นเช่นไร เลือดใน
กายข้าเย็นเฉียบเมื่อนางมองมา”

“รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหม แดนดีโลออน เจ้าคิดว่าเป็นใคร”

“ไม่รู้สิ” นักกวีนวนหน้า “สาว สะสวย และ ‘ดวงตาคู่นั้น’ คำใบ้
ไม่ช่วยอะไรเลย พวกนางเป็นแบบนี้กันทั้งนั้น ทุกคนที่ข้ารู้จัก - ซึ่งข้าก็รู้จัก
ไม่น้อยเลยนะ - ดูอายุไม่เกียยลิบห้าถึงสามสิบปี แม้ข้าจะได้ยินมาว่าบางคน
เล่าขานถึงตอนที่โนวีแกรดยังเป็นเพียงป่าที่มีลมพัดผ่านได้ อย่างไรเสีย
น้ำอมฤตกับแมนเดรกมีไว้ทำไมกันเล่า แล้วพวกนางก็ชอบเอาน้ำแมนเดรก
มาหยอดตาเพื่อให้เป็นประกายสดใส พวกผู้หญิงก็อย่างนี้”

“นางมีผมแดงหรือเปล่า” วิทเซอร์ถาม

“เปล่าหรือท่าน” นายสิบตอบ “ดำราวกับถ่าน”

“ม้าของนางละ สีอะไร สีลูกเกาลัด หน้าผากเป็นรูปดาวสีขาวหรือไม่”

“ไม่ใช่ มันเป็นสีดำเหมือนกับเส้นผมนาง สุกภาพบุรุษทั้งหลาย
ข้าขอบอกเลยว่านางนี้แหละจะฆ่ามังกรได้ การฆ่ามังกรเป็นงานของจอมเวท
มนุษย์ไม่มีพลังกำลังพอที่จะต่อกรกับมันหรอก”

“ข้าสงสัยว่าช่างฝีมือฉายนักยัดไส้แกะจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้”
แดนดีโลออนหัวเราะ “ถ้าเขามียาพิษที่แรงกว่าเฮลเลบอร์กับไนท์เจด
ปานนี้หนังของมังกรคงตากอยู่บนกำแพงเมืองแบร์ฟีลด์ไปแล้ว ข้าคงแต่ง
ลำนารสรีและไม่ต้องมานั่งตากแดดเหงื่อแห้งอยู่แบบนี้...”

“ทำไมเนีดาเมียร์ไม่พาเจ้าไปด้วย” เกรอลท์ถามพลางมองนักกวี

ด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ “เจ้าก็อยู่ในแบร์ฟีลด์ตอนที่เขาออกเดินทางนี้
องค์ราชาไม่ชอบคิลปินรี ทำไมเจ้ามานั่งตากแดดเหงื่อแห้ง แทนที่จะ
ไปนั่งติดอากาศบนหลังม้าหลว”

“เพราะม่ายสาวคนหนึ่งนะสิ” แดนดีไลออนพูดอย่างเจ็บช้ำ “ให้ตายสิ
ข้าไปสาย ในวันถัดมาเนีดาเมียร์กับคนอื่นๆ ข้ามแม่น้ำกันไปหมดแล้ว
พวกเขายังพานักยัดไส้แกะไปด้วย รวมทั้งทหารสังกัดการณ์บางนายจาก
กองกำลังของแบร์ฟีลด์ แต่พวกเขาลืมข้าไปเลย ข้าอธิบายให้นายสิบผู้
นี้ฟังแล้ว แต่เขาเอาแต่พูดว่า—”

“ต้องมีเอกสารผ่านทาง ข้าถึงจะยอมให้ข้าม” พลทอกกล่าวอย่าง
ไร้ความรู้สึกขณะปล่อยเบานพนักกระต้อมของคนเก็บค่าผ่านทาง “ถ้าไม่มี
ก็ให้ผ่านไปไม่ได้ ข้าได้รับคำสั่ง—”

“อ้าว” ทรี แจ็คดอร์ส เอ่ยแทรก “สาว ๆ เอาเบียร์มาแล้ว”

“พวกนางไม่ได้มาตามลำพัง” แดนดีไลออนเอ่ยเสริมพร้อมกับยื่นขึ้น
“ดูม้าตัวนั้นสิ ใหญ่อย่างกับมังกรเนะ”

ชาวเซอร์ริคาเนียควมม้าออกมาจากป่าต้นเบิร์ช โดยขนบชาย
บนหลังม้าศึกตัวใหญ่ผู้มีท่าทางหงุดหงิดไว้ทั้งสองข้าง

วิทเซอร์ก็ลุกขึ้นเช่นกัน

คนขี่ม้าผู้นี้สวมชุดคาฟตาน^๑ผ้ากำมะหยี่สีม่วงยาว โดยมีเชือกผูกเอว
สีเงิน ทั้งยังสวมเสื้อคลุมสั้นประดับริมด้วยขนเสือเขียวดาบทับอีกชั้น
เขานั่งหลังตรงบนอานม้า ข้าเลื่องมองลงมาด้วยสายตาหยาบหยัน เกรอลท์
รู้จักสายตาแบบนี้และไม่ชอบมันเอาเสียเลย

“สวัสดิ์ทุกท่าน ข้าคือดอร์เรกาเรย์” คนขี่ม้าแนะนำตัวก่อนลงจาก
หลังม้าช้า ๆ ท่าทางหยิ่งผยอง “ท่านดอร์เรกาเรย์ เป็นจอมเวท”

“ท่านเกรอลท์ เป็นวิทเซอร์”

“ท่านแดนดีไลออน เป็นนักกริ”

“บอร์ช หรือที่รู้จักกันในนามทรี แจ็คดอร์ส กับสาว ๆ ของข้า

^๑ชุดคลุมหลวม ๆ ตัวยาวที่มักจะทำมาจากผ้าลินินหรือผ้าไหม

ซึ่งกำลังเปิดลูกไห ท่านได้เจอพวกนางแล้วนี่ ท่านดอร์เรกาเรย์”

“เป็นเช่นนั้น” จอมเวทกล่าวโดยไม่ยิ้ม “เราคำนับให้กันแล้ว ข้ากับนักรบแสนสวยจากเซอร์ริคาเนียทั้งสองนาง”

“ถ้าอย่างนั้นมาตีกันเถอะ” แดนดีโลออนแจกถ้วยหนึ่งสัตร์ซึ่งเวียนเป็นคอนำมา “ตีกับเราสิ ท่านจอมเวท นายท่านบอร์ช ข้าขอแบ่งให้นายสิบด้วยได้ไหม”

“ได้อยู่แล้ว มาตีด้วยกันสิ พลทหาร”

“ข้าขอเดา” จอมเวทเอ่ยหลังจากจิบเบียร์ให้เห็นเล็กน้อย “ว่าพวกท่านมาที่ด่านบนสะพานด้วยจุดประสงค์เดียวกับข้าใช่หรือไม่”

“ถ้าท่านมาด้วยเรื่องมังกร ท่านดอร์เรกาเรย์” แดนดีโลออนกล่าว “ท่านก็เดาถูกแล้ว ข้าอยากไปที่นั่นเพื่อแต่งลำนำ แต่น่าเสียดายที่นายทหารผู้ไร้ความละเอียดอ่อนคนนี้ไม่ยอมให้ข้าผ่านไป เขาขอเอกสารผ่านทาง”

“ขอภัย” พลหอกพูดหลังจากชดเบียร์จนหมดถ้วยและเม้มปากดังเป๊าะ “ข้าได้รับคำสั่งให้สกัดคนที่ไม่มีเอกสารผ่านทาง ถ้าขัดคำสั่งข้าก็ตาย ข้ายังได้รับแจ้งมาว่าชาวแบร์ฟีลด์พากันรวบรวมเกวียนและวางแผนจะเดินทางไปล่ามังกร ข้าได้รับคำสั่ง—”

“คำสั่งของเจ้า ทหาร” ดอร์เรกาเรย์นวดหน้า “มีไว้ใช้กับพวกสามัญชนที่อาจจะเกะกะขวางทาง ใช้กับพวกนางโลมที่อาจล่อลวงให้หมกมุ่นในกาม และแพร่โรคภัย พวกหัวขโมย และพวกสะกดกับไพร่สามัญ แต่ไม่ใช่ข้า”

“ข้าจะไม่ยอมให้คนที่ไม่มีเอกสารผ่านทางเล็ดลอดไปได้” นายสิบถลึงตา “ข้าสาบาน—”

“อย่าสาบานเลย” ทรี แจ็คดอร์วีส เอ่ยแทรก “มาตีกันดีกว่า เทีย รินเบียร์ให้ทหารใจเด็ดนายนี้อีกถ้วย นิ่งกันก่อนเถอะ ทุกท่านการยืนตีกันอย่างเร่รุมและไร้ซึ่งความเคารพต่อกันนั้นไม่เหมาะสมกับผู้สูงศักดิ์”

พวกเขานั่งลงบนขอนไม้รอบไหเบียร์ พลหอกที่เพิ่งได้รับการเลื่อนขั้นให้เป็นผู้สูงศักดิ์หน้าแดงด้วยความยินดี

“ตีสิ นายร้อยผู้กล้า” ทรี แจ็คดอร์วีส คะยั่นคะยอ

“แต่ข้าเป็นนายสิบ ไม่ใช่ นายร้อย” พลหอกแย้งด้วยใบหน้าสีแดงกว่าเดิม

“แต่อีกเดี๋ยวก็ได้เป็นนายร้อยแน่ๆ” บอร์ชยิ้ม “เจ้าเป็นคนฉลาดเหลือว ไม่นานจะได้เลื่อนยศเลื่อนชั้น”

ดอร์เรกาเรย์ไม่รับเบียร์เพิ่ม แต่หันไปหาเกรอลท์แทน

“ผู้คนในเมืองยังพูดเรื่องบาซิลิสก์กันอยู่เลย วิทเซอร์ และคราวนี้ข้าก็เห็นแล้วละว่าเจ้าเล็งมังกรตัวนั้นอยู่” เขาพูดเสียงเบา “ข้าอยากรู้กันว่าเจ้าร่อนเงินหรือแค่ฆ่าสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์เพื่อความเพลิดเพลินใจ”

“เป็นความอยากรู้ที่น่าสนใจดีนี่” เกรอลท์ตอบ “ท่านเองแท้ๆ ที่รื้อร่อนจะไปให้ทันการฆ่าและมังกร จะได้เลาะฟันของมันซึ่งเป็นส่วนผสมสำคัญในการปรุงโอสทวิเศษกับน้ำอมฤตออกมา ท่านจอมเวท จริงหรือเปล่า ที่พื้นที่ดีที่สุดต้องถอนจากปากมังกรตัวเป็นๆ นะ”

“เจ้าแน่ใจว่าฟันคือสาเหตุที่เข้าไปที่นั่น”

“แน่ใจสิ แต่มีคนแทงท่านไปแล้ว ดอร์เรกาเรย์ หมิงผู้มีวิชาชีพเดียวกับท่านได้ข้ามแม่น้ำไปแล้วพร้อมกับเอกสารผ่านทางซึ่งท่านไม่มีนางมีผมสีดำ ถ้าท่านสนใจใคร่รู้”

“บนหลังม้าสีดำ”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ”

“เยนเนเฟอร์” ดอร์เรกาเรย์เอ่ยเสียงเศร้า ขณะที่วิทเซอร์สะดุ้งเบาๆ โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ แต่ก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงเรอของว่าที่นายร้อย

“ห้ามใคร...ที่ไม่มีเอกสารผ่านทาง...”

“สองร้อยลินทาร์ทพอไหม” เกรอลท์หยิบถุงเงินที่เขาได้รับจากเทศมนตรีอ้วนออกมาจากกระเป๋าอย่างใจเย็น

“อ้า เกรอลท์” ทรี แจ็คดอร์ส ยิ้มแฝงความนัย “แปลว่าเจ้า—”

“อภัยให้ข้าด้วย บอร์ช ข้าเสียใจ แต่ข้าจะไม่เดินทางไปเฮงพอลส์กับเจ้า เอาไว้โอกาสหน้าแล้วกัน เราอาจได้พบกันอีก”

“ข้าเองก็ไม่ได้อยากไปเฮงฟอล์สนักหรอก” ทรี แจ็คดอร์ส กล่าวซ้ำๆ “ไม่เลยสักนิด เกรอลท์”

“เก็บเงินไปเถอะท่าน” ว่าที่นายร้อยทำเสียงขู่ “นี่คือการติดสินบนชัดๆ ต่อให้เอาเงินสามร้อยมาล่อข้าก็ไม่ยอมให้ผ่านไปหรอก”

“จั้นห้าร้อยละ” บอร์ชหยิบถุงเงินออกมาบ้าง “เก็บเงินของเจ้าไปเถอะ เกรอลท์ ข้าจ่ายค่าผ่านทางเอง ข้าซักจะสนุกกับเรื่องนี้แล้วสิ ห้าร้อยทหาร คนละร้อย ผู้หญิงสองคนนับรวมกันเป็นสมบัติหนึ่งชิ้นงามๆ ว่าอย่างไร”

“ແ่แล้วๆ” ว่าที่นายร้อยเอ่ยอย่างกลัดกลุ้มก่อนจะซุกถุงเงินของบอร์ชเข้าไปในเสื้อของตัวเอง “ข้าจะบอกองค์ราชาว่าอย่างไร”

“บอกเขา” ดอร์เรกาเรย์กล่าวพลางยึดตัวและหยิบคทาซึ่งทำมาจากงาช้างดูหุหรือออกจากเข็มขัด “ว่าเจ้าสะพรึงกลัวในสิ่งที่เห็น”

“เห็นอะไรีร้ท่าน”

จอมเวทโบกคทาพร้อมกับตะโกนร้ายเวท ต้นสนริมแม่น้ำต้นหนึ่งพลันเกิดไฟลุก ภายใญ่บเดียวต้นไม้ทั้งต้นก็มีไฟลุกท่วมตั้งแต่ยอดลงมาถึงโคน

“ไปที่ม้!” แดนดีโลออนร้องตะโกนก่อนจะกระโดดพุ่งขึ้นยืนและสะพายลูทไว์ข้างหลัง “ไปที่ม้กัันเหล่าสุภาพบุรุษ! และสุภาพสตรีด้วย!”

“ยกเครื่องกัน!” นายสิบผู้ร่ำรวยที่มีโอกาสได้เป็นนายร้อยสูงมาก ตะโกนสั่งบรรดาพลหอกที่เหลือ

เวียคุมม้กระโดดข้ามเครื่องกันบนสะพานไปอย่างรวดเร็ว เสียงเกือกม้ากระทบไม้กระดานดังลั่น หญิงสาวสะบัดผมเปียพร้อมกับแผดเสียงร้องแหลม

“อย่างนั้นแหละ เวีย!” ทรี แจ็คดอร์ส ตะโกนตอบ “ไปกันเถอะท่านทั้งหลาย ไปขึ้นม้กััน! เราจะขึ้นม้กัันแบบชาวเซอร์ริคาเนีย ภู่ร้องให้สุดเสียง!”

IV

“ดูสิ” พี่คนโตของกลุ่มรีฟเวอร์ผู้มีนามว่าโบโฮลต์เอ่ยขึ้น เขามีรูปร่างสูงใหญ่กำยำดังลำตันโอ๊กเก่าแก่ “สรุปว่านิดาเมียร์ไม่ได้ไล่พวกเจ้าไปสินะ สหายทั้งหลาย ข้าอุตสาห์มันใจว่าเขาจะทำเช่นนั้น แต่คนชั้นต่ำอย่างเราไม่มีสิทธิ์ตั้งคำถามในคำบัญชาของเชื้อพระวงศ์อยู่แล้ว มานั่งด้วยกันที่กองไฟสิ สหาย หออะไรมาพูดได้เลย ว่าแต่วิทเซอร์ เจ้าไปคุยอะไรกับองค์ราชามาริ”

“ไม่มีอะไร” เกรอลท์ตอบขณะหย่อนกายพิงอานม้าที่เขาลากมาไว้ข้างกองไฟ “เขาไม่ออกจากกระโจมมากุยกัฏกับเราด้วยซ้ำ เพียงแต่ส่งข้ารับใช้ออกมา ซื่ออะไรนะ...”

“กิลเลนสเตอร์น” ยาร์เปน ซิกริน กล่าว เขาเป็นคนแคระมีเคราผู้มีรูปร่างเตี้ยล่ำและกำลังกลิ้งตอของต้นยางขนาดมหึมาที่ตัวเองลากออกมาจากใต้พุ่มไม้เข้าไปสู่ในกองไฟ “บรรยายอย่างรวดเร็ว ไ้ห่มุดอนนี้ ตอนที่เราเพิ่งเข้าร่วมการล่าได้ไม่นาน มันแว่มาและทำท่าเซิดหน้าซุคอ ชิ ทำเป็นพูดว่า ‘จำใส่กะโหลกไว้ละ เจ้าพวกคนแคระ ว่าแถวนี้ใครใหญ่ ใครที่ต้องเชื่อฟังใคร ราชานิดาเมียร์เป็นผู้บัญชาการและคำพูดของพระองค์ถือเป็นที่สุด’ แล้วก็พูดพลาบไปเรื่อย ข้ายืนฟังแล้วก็ได้แต่คิดกับตัวเองว่า ให้เด็ก ๆ ซัดมันให้คว่ำและฉีดยาสีคลุ้มซ้ำเสียเลยจะดีไหม แต่ข้าต้องละทิ้งความคิดนั้นไป เพราะเดี๋ยวจะกลายเป็นซี้ปากชาวบ้านอีกว่าคนแคระมีนิสัยเลวทราม ก้าวร้าว สารเลว ไม่มีทางอยู่ร่วมกันได้อย่าง...อะไรนะ... ยองดองหรืออะไรก็ช่างเถอะ แล้วจากนั้นก็เกิดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ขึ้นทันทีที่ไ้ไหนสักแห่ง ในเมืองเล็กๆ สักเมือง ข้าเลยได้แต่ฟังและพยักหน้าอย่างสุภาพ”

“ดูเหมือนลอร์ดกิลเลนสเตอร์นจะพูดเป็นนออยู่อย่างเดียว” เกรอลท์กล่าว “เพราะเขาก็พูดแบบนั้นกับเรา และเราทำได้แค่พยักหน้าเช่นกัน”

“ส่วนข้าคิดว่า” รีฟเวอร์คนรองพูดขึ้นบ้างระหว่างปู้ผ่านกองเศษไม้ “น่าเสียดายที่นิดาเมียร์ไม่ได้ไล่พวกเจ้าไป ข้าไม่อยากคิดเลยว่ามีคนตามล่า

มังกรตัวนี้ก็คนแล้ว แท้มากันเป็นฝูง แบบนี้เขาไม่เรียกว่าล่าแล้ว แต่เป็น ขบวนการแห่งศตวรรษใหม่ ข้ายากมีพื้นที่ให้พอยกข้อศอกได้ตอนต่อสู้นะ”

“ไม่เอาหน้า การ์” โบโฮลต์ปรัม “คนยิ่งเยอะยิ่งสนุก อะไรกัน ไม่เคยล่ามังกรมาก่อนหรือไง คนก็แห่ตามมังกรกันแบบนี้แหละ มีทั้ง สามัญชนจอมเอะอะและช่องเคลื่อนที่ได้ แต่พอเจ้าสัตว์เลื้อยคลานนั้น โผล่ออกมา หายชีวะจะเหลือใครยืนอยู่กลางทุ่ง พวกเราไง”

โบโฮลต์เรียบไปชั่วคราวเพื่อยกขวิดปากแคบกันป้องกันขนาดใหญ่ที่หุ้มด้วย หวายสานขึ้นมาตึ่มยาวๆ จากนั้นก็สั่งน้ำมูกเสียงดังและไอโซลๆ

“อีกอย่าง” เขาเอ่ยต่อ “ในสถานการณ์จริง ตอนที่มังกรตายไปแล้ว ต่างหากความบันเทิงและการนองเลือดจึงจะเริ่มตื้นขึ้น และศิระคนจึงจะ เริ่มกลิ้ง เมื่อไรที่ต้องเริ่มแบ่งปันสมบัติกัน เมื่อนั้นนักล่าจะล่ากันเอง ถูกไหม เกรอลท์ เฮ้ย ข้าพูดถูกไหม วิทเซอร์ ข้าพูดกับเจ้าอยู่นะ”

“ข้ารู้ว่ามีกรณีเช่นนั้นอยู่” เกรอลท์ตอบเสียงเรียบ

“รู้อย่างนั้นรี ทำทางข้าลือจะจริง เพราะข้าไม่เคยได้ยินว่าเจ้า ล่ามังกรมาก่อน ตั้งแต่เกิดมาข้าไม่เคยได้ยินว่ามีวิทเซอร์คนไหนล่ามังกรเลย ยิ่งคิดก็ยิ่งน่าแปลกใจที่เห็นเจ้าที่นี่”

“จริงด้วย” เคนเน็ตลากเสียง เขามีอีกฉายาว่าไม่เสียบี่ เป็นน้อง เล็กสุดในกลุ่มรีฟเวอร์ “น่าแปลก และเรา-”

“เดี๋ยว เจ้าไม่เสียบี่ ข้าพูดอยู่” โบโฮลต์ขัดกลางปล้อง “และข้า ไม่คิดจะพูดยาวนาน igit igit igit วิทเซอร์รู้ว่าข้ากำลังพูดเรื่องอะไร ข้ารู้จักเขาและเขาก็รู้จักข้า จนถึงตอนนี้เรายังไม่เคยขวางทางกันและ คงจะไม่มีวันนั้น เข้าใจเอาไว้ด้วยนะหนุ่มๆ ว่าหากข้าอยากขวางการทำงานของ วิทเซอร์หรือแย่งสมบัติไปต่อหน้าต่อตาเขา วิทเซอร์คนนี้อยอมเอาดาบ ฟันข้าโดยไม่เสียเวลา และเขามีสิทธิ์ทำเช่นนั้นเสียด้วย เห็นด้วยหรือไม่”

ไม่มีใครสนับสนุนหรือโต้แย้ง โบโฮลต์เองก็ดูจะไม่สนใจเช่นกันว่า มีใครเห็นด้วยหรือไม่

“ใช่” เขาพูดต่อ “คนยิ่งเยอะยิ่งสนุกอย่างที่ข้าว่า และวิทเซอร์ อาจจะมิประโยชน์ต่อกลุ่มเรา หากมีคิเมรา หรืออิลีโอคอริส หรือสตรีกา

โผล่ออกมา เราอาจมีปัญหาก็ได้ แต่ถ้ามีเกรอลท์อยู่ด้วยก็สบายใจหายห่วง เพราะการจัดการกับพวกมันเป็นความเชี่ยวชาญของเขาอยู่แล้ว แต่มังกรไม่ใช่ความเชี่ยวชาญของเขา ถูกไหม”

“ไม่มีใครสนับสนุนหรือโต้แย้งอีกเช่นกัน

“ลอร์ดทรี แจ็คดอร์ส มากับเกรอลท์” โบโฮลต์เอ่ยต่อพร้อมกับส่งขวดเหล้าให้ยาร์เพน “เท่านี้ข้าก็วางใจแล้ว ตกลงว่าใครกังวลใจเจ้ารีการ์ เจ้าไม่เสียบผี คงไม่ใช่แดนดิโลออนหรอกนะ”

“แดนดิโลออน” ยาร์เพน ซิกริน กล่าวขณะส่งขวดเหล้าต่อให้นักวิ “จะติดตามไปด้วยเสมอเมื่อมีเหตุการณ์น่าสนใจเกิดขึ้น และใครๆ ก็รู้ว่าเขาไม่แทรกแซง ไม่ช่วยเหลือ และจะไม่ใช่ตัวถ่วงขณะเดินทาง ไม่ต่างจากเศษหญ้าที่ติดปลายหางหมา ไซ้ไหม เด็กๆ”

“เด็กๆ” ที่ว่าคือคนแคระควาเพิ่มรูปร่างกำยำที่กำลังหัวเราะจนควาสันแดนดิโลออนดันหมวกไปข้างหลังแล้วยกขวดเหล้าขึ้นดื่ม

“โอ้ยยย พับฝ่าลิ” เขาร้องครางพร้อมกับพะงาบปากหายใจ “เล่นเอาเสียงหาย หักจากอะไรเนี่ย แมงป่องรี”

“มีเรื่องหนึ่งกังวลใจข้าอยู่ เกรอลท์” ไม่เสียบผีเอ่ยพลางแยงขวดเหล้ามาจากนักวิ “และนั่นก็คือการที่เจ้าพาจอมเวทมาด้วย จอมเวทไม่มีประโยชน์ต่อเราเลย”

“ใช่” คนแคระผลมโธ “เจ้าไม่เสียบผีพูดถูก ดอร์เรกาเรย์จำเป็นต่อเราพอๆ กับที่อานม้าจำเป็นต่อหมู่นั้นแหละ เรามีแม่มดของเราเอง มาล็กพักแล้ว แม่เยนเนเฟอร์ผู้สูงศักดิ์ ฤ” เขาถ่มชีวนางออกมา

“นั่นนะสิ” โบโฮลต์กล่าวพร้อมกับเกาหลังคอล่าๆ ของตนหลังจากถอดปลอกคอหนังซึ่งมีหมุดแหลมติดอยู่รอบๆ ออกไปเมื่อสักครู “ที่นี่มีจอมเวทมากเกินไปแล้ว ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ถ้าจะพูดให้ชัดก็คือมากเกินไปสองคน แถมพวกเขายังทำตัวสนิทสนมกับนินดาเมียร์ของเราอีกต่างหาก ดูสิ ขณะที่เรานอนล้อมกองไฟใต้หมู่ดาว พวกเขากลับวางแผนกันอย่างอุ่นสบายในกระโจมหลวง นั่นมันพวกจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นนินดาเมียร์ แม่มด พ่อมด หรือกิลเลนสเติร์น อันที่จริง

เยนเนเฟอร์นี่ร้ายสุดเลย แล้วเจ้าอยากรู้ไหมว่าพวกเขากำลังวางแผนอะไรกันอยู่ วางแผนหักหลังเราไงล่ะ”

“และกินเนื้อพวกกันจนอิมแปล” ไม่เสียบผิ้อย่างแตรกด้วยน้ำเสียงสลด “ส่วนเราได้กินอะไรนี้หรือ มาร์ม็อตง! แล้วมาร์ม็อตคืออะไรนี้หรือ ข้าขอถาม คือหนูไง หนูอย่างเดียว ไม่มีอย่างอื่นอีก สรุปแล้วเราได้กินอะไร หนูไง!”

“ช่างเถอะ” การ์เอย์ “อีกไม่นานเราจะได้กินหางมังกรกันแล้ว ไม่มีอะไรเหมือนหางมังกรย่างถ่านร้อนๆ อีกแล้ว”

“เยนเนเฟอร์” โบโฮลต์บ่นต่อ “เป็นหญิงที่ทั้งสารเลว ซาติชั่ว ปากดี ไม่เหมือนสาวๆของท่านเลย ลอร์ดบอร์ช พวกนางสงบเสถียรยิ่งนัก ดุสิ พวกนางกำลังนั่งลับคมกระบี่อยู่ข้างม้า ขณะที่เดินผ่าน ข้าพูดอะไรฉลาดๆ หน่อย พวกนางก็ยิ้มจนเห็นฟันซี่เล็กๆ แล้ว ไซเล่ย์ ข้าดีใจที่พวกนางมาด้วย ไม่เหมือนเยนเนเฟอร์ นางคนนั้นเอาแต่วางแผนทั้งวันทั้งคืน และข้าขอบอกเลยนะว่าพวกเราต้องระวังตัวเอาไว้ให้ดี เพราะสุดท้ายเราอาจจะไม่ได้อะไรเลยจากข้อตกลง”

“ข้อตกลงอะไรหรือ โบโฮลต์”

“นี่ярpen เราจะบอกวิทเซอร์ดีไหม”

“ไม่เสียหายอะไรนี่” คนแคระตอบ

“เหล้าหมดแล้ว” ไม่เสียบผิ้อย่างแตรกพร้อมกับคว้าขวดลง

“ไปหยิบมาเพิ่มสิ เจ้าเป็นน้องคนเล็กนะ ข้อตกลงนั้นเป็นความคิดของพวกเราเอง เกรอลท์ เพราะเราไม่ใช่ลูกจ้างหรือข้ารับใช้ที่ได้รับสินจ้าง และเราจะไม่ยอมให้นีดาเมียร์ใช้เศษเงินล่อให้เราไปตามล่ามังกร ความจริงก็คือเราจัดการมังกรได้โดยไม่มีนีดาเมียร์ แต่นีดาเมียร์ไม่มีเราไม่ได้ ดังนั้นมันย่อมชัดเจนอยู่แล้วว่าใครมีประโยชน์มากกว่ากัน และใครควรได้ส่วนแบ่งมากกว่า เราได้ยื่นข้อเสนออย่างเป็นธรรม ใครลงแรงต่อสู้กับมังกรและเอาชนะมันได้ คนนั้นจะได้สมบัติไปกึ่งหนึ่ง นีดาเมียร์จะได้เศษหนึ่งส่วนสี่ตามสิทธิ์โดยชาติกำเนิดและบรรดาศักดิ์ของเขาไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ส่วนคนอื่นๆ ที่มีส่วนช่วยก็จะแบ่งสมบัติหนึ่งในสี่ที่เหลือ

คนละเท่าๆ กัน เจ้าคิดว่าเป็นอย่างไรบ้าง”

“แล้วนิดาเมียร์คิดเห็นอย่างไร”

“เขาไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ แต่เขาไม่ควรแข็งข้อกับเรา ไอ้เด็กจ้องทองนั้น ขำบอกเลย เขาไม่มีทางโค่นมังกรได้ด้วยตัวเองแน่ เขาต้องพึ่งพาผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งก็หมายถึงพวกเรา ฟีน้องริฟเวอร์กับยาร์เปนและเด็กๆ ของเขา มีเพียงพวกเราเท่านั้นที่จะปราบมังกรด้วยดาบ ส่วนคนที่เหลือรวมทั้งพวกจอมเวท หากพวกเขาช่วยเหลือเราอย่างจริงจัง พวกเขาก็จะได้ส่วนแบ่งหนึ่งในสี่ไปแบ่งกันเอง”

“คนที่เหลือนี้หมายรวมใครบ้างรี นอกจากจอมเวทนะ”

“แน่นอนว่าไม่รวมนักกวีและนักแต่งลำนำชั้นเลิศ” ยาร์เปน ชิกริน หัวเราะลั่น “เรารวมเฉพาะคนที่ออกแรงต่อสู้ ไม่ใช่เล่นดนตรี”

“อาฮะ” ทรี แจ็คดอร์วีส เอ่ยขณะเงยหน้าขึ้นมองดาวเต็มฟ้า “แล้วช่างฝีมือฉายนักยัดไส้แกะกับสหายสามัญชนของเขาจะได้รับส่วนแบ่งอย่างไร”

ยาร์เปน ชิกริน ถูย่น้ำลายใส่กองเพลิงพลางพึมพำบางสิ่งเป็นภาษาคนแคระ

“พวกทหารจากแบร์ฟีลด์รู้จักภูเขาแถบนี้ดีและจะทำหน้าที่เป็นผู้นำทาง” โบโฮลต์เอ่ยเสียงเบา “ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยุติธรรมที่พวกเขาจะได้รับส่วนแบ่ง ทว่าช่างฝีมือนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เจ้าคงเข้าใจนะว่าเรื่องคงวุ่นวายน่าดู หากพวกเขาวางบ้านเชื่อกันว่าเวลาที่มังกรปรากฏตัวพวกเขาไม่จำเป็นต้องเรียกมืออาชีพมาอีกแล้ว เนื่องจากพวกเขาสามารถใช้ยาพิษจัดการกันเองและกลับไปเอากับอีดัวในทุ่งหญ้าได้ ถ้าวิธีการนี้แพร่ออกไป เราคงต้องเริ่มขอทานกันแล้ว ถูกไหม”

“ถูกต้อง” ยาร์เปนเสริม “ด้วยเหตุผลที่ว่า ข้าจึงขบอกละว่าช่างฝีมือคนนั้นจะชะตาขาดก่อนกลายเป็นตำนานให้เลื่องลือ”

“หากเขาจะชะตาขาดก็ปล่อยให้ขาดไปเถิด” การ์กกล่าวอย่างหนักแน่น “ให้ข้าจัดการเอง”

“ส่วนแดนดีโลออน” คนแคระรับช่วงต่อ “ก็จะใส่ร้ายป้ายสีหมอนั้น

ในลำนํ้า ทำให้เขาดูเหมือนคนโง่ เขาจะได้ฮั้วฮายและเสื่อมเสียชื่อเสียงไป
อีกหลายยุคสมัย”

“พวกเจ้าลืมไปอย่างหนึ่ง” เกรอลท์กล่าว “ว่ามีหนึ่งคนที่อาจจะเป็น
อุปสรรคต่อแผนการของพวกเจ้า เขาผู้นั้นจะไม่ยอมรับส่วนแบ่งหรือข้อตกลง
ใดๆ ก็ตาม ข้าหมายถึงเอกแห่งเดเนเซลผู้นั้นไง ได้สนทนากับเขาหรือยัง”

“เรื่องอะไรล่ะ” โบโฮลต์ถามพร้อมกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันและใช้ท่อนไม้
หนาๆ เขี่ยขอนไม้ในกองไฟ “คุยกับเอกไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก เกรอลท์
เขาไม่มีความรู้เรื่องธุรกิจ”

“ขณะข้ามายังที่นี่” ทรี แจ็คดอร์ส กล่าว “เราเจอเขาคุกเข่าอยู่บน
โซดหินในชุดเกราะเต็มยศกลางแหงนหน้ามองท้องฟ้า”

“เขาทำเช่นนั้นเสมอ” ไมล์เยบบีบอก “เขากำลังทำสมาธิหรือไม่ก็
สวดภาวนาอยู่ เขาบอกว่าเขาต้องทำเช่นนั้น เพราะได้รับคำสั่งจากทวยเทพ
ให้มาปกป้องผู้คนจากความชั่วร้าย”

“ที่บ้านของเราในครินฟริด” โบโฮลต์พิมพ์ “เราล่ามคนแบบนี้
ไว้ในคอกวัว และให้ถ่านไว้หนึ่งก้อนสำหรับขีดเขียนรูปประหลาดบนผนัง
แต่เรานินทาเพื่อนบ้านข้าเพียงเท่านั้นเถอะ เรากำลังคุยเรื่องสำคัญกันอยู่”

หญิงสาวร่างเล็กคนหนึ่งก้าวเข้ามาในวงแสงของกองไฟอย่าง
ไร้สุ้มเสียง นางมีผมสีดำซึ่งรวบไว้แน่นด้วยตาข่ายสีทองและสวมผ้าคลุม
ทำจากขนสัตว์

“ได้กลิ่นอะไรเหม็นๆ แฉวนี่เนี่ย” ยาร์เพน ซิกริน ถามโดยทำเป็น
มองไม่เห็นนาง “คงไม่ใช่กามะถันหรอกใช่ไหม”

“ไม่ใช่ซะนะ” โบโฮลต์ขำเลิ่อมองด้านข้างพร้อมทำท่าสุดจมูกอย่าง
โจ่งแจ้ง “แต่เป็นกลิ่นซี่ชะมดหรืออะไรสักอย่างนะ”

“ไม่หรอก น่าจะเป็น...” คนแคระหัวหนา “อ้าว! ท่านหญิง
เยนเนเฟอร์ผู้สูงศักดิ์นั่นเอง! เชิญขอรับ เชิญเลย”

จอมเวทหญิงกวาดตามองทุกคนที่อยู่ตรงนั้นช้าๆ นัยน์ตาวาวโรจน์
ของนางจับอยู่ที่วิทเซอร์ครู่หนึ่ง ส่วนเกรอลท์ก็ย้มบางๆ

“ขอข้านั่งด้วยได้หรือไม่”

“แน่นอนอยู่แล้ว ท่านหญิง” โบโฮลต์พูดพร้อมกับสะอึก “นั่งลงบน
อานม้านี้ได้เลย ขยับกันไป เคนเน็ต สละอานมาให้จอมเวทผู้สูงศักดิ์นั่ง”

“เท่าที่ได้ยิน พวกเจ้ากำลังคุยเรื่องสำคัญกันอยู่สินะ สุภาพบุรุษ
ทั้งหลาย” เยนเนเฟอร์นั่งลงและเหยียดเรียวยาวงามซึ่งสวมถุงน่องสีดำ
ออกมาข้างหน้า “โดยไม่มีข้าเสียด้วย”

“เราไม่บังอาจ” ยาร์เปน ซิกริน ว่า “รบกวนคนสำคัญอย่าง
ท่านหรือ”

“ยาร์เปน ข้าว่าคงจะดีกว่า” – เยนเนเฟอร์ติดตามมองไปทางคนแคระ –
“ถ้าเจ้าหุบปากซะ เจ้าปฏิบัติต่อข้าราวกับข้าเป็นอากาศธาตุนับตั้งแต่วันแรก
อยู่แล้ว ดังนั้นเชิญสนทนากันต่อเถอะ อย่าให้ข้าเป็นตัวขัดจังหวะเลย
เพราะข้าเองก็คร้านจะสนใจเช่นกัน”

“ข้าพูดจริงๆนะท่านหญิง” ยาร์เพนยิ้มเผยฟันที่ไม่สบกัน “ให้เห็บ
กัดข้าตายสิ หากข้าปฏิบัติต่อท่านแย่เสียยิ่งกว่าอากาศ มันก็คงเป็นเพราะว่า
ข้าเลื่องชื่อในการทำให้อากาศมัวหมอง ซึ่งข้าไม่มีทางทำเช่นนั้นต่อหน้าท่าน
เด็ดขาด”

“เด็ก ๆ” เราเพิ่มทั้งหลายพากันหัวเราะเสียงดังลั่นราวกับฟ้าผ่า
แต่ก็เงียบกริบลงทันใดเมื่อได้เห็นแสงสีฟ้าเรืองรองที่จู่ ๆ ก็ห่อหุ้มร่างของ
จอมเวทหญิงเอาไว้

“พูดอีกคำเดียว แล้วเจ้าจะได้กลายเป็นอากาศมัวหมองเสียเอง
ยาร์เปน” เยนเนเฟอร์พูดเสียงเย็นเฉียบราวกับโลหะ “จากนั้นเจ้าก็จะ
กลายเป็นเพียงคราบสีดำบนพื้นหญ้า”

“ใช่แล้ว” โบโฮลต์กระแอมในลำคอเพื่อทำลายความเงิบที่เกิดขึ้น
“เงิบซะ ซิกริน ฟังสิ่งที่ท่านหญิงเยนเนเฟอร์จะพูดกับเราก่อน นางเพิ่งจะ
แสดงความไม่พอใจที่เราคุยคุ้ยกันโดยไม่มีนาง ซึ่งข้าสรุปได้ว่านางมี
ข้อเสนอมาให้เรา พวกท่านทั้งหลาย ฟังนางก่อนเถอะว่าเป็นข้อเสนอ
แบบไหนกัน ขอเพียงนางไม่เสนอว่าจะร้ายคาถาฆ่ามังกรด้วยตัวเองก็พอ”

“แล้วถ้าข้อเสนอเช่นนั้นล่ะ” เยนเนเฟอร์เงยหน้าขึ้น “ไม่คิดว่า
เป็นไปได้หรือ โบโฮลต์”

“อาจเป็นไปได้ แต่มันจะไม่มีประโยชน์กับเราเลย เพราะท่านจะเรียกร้องสมบัติของมังกรไปกึ่งหนึ่ง”

“อย่างน้อยกึ่งหนึ่ง” เยนเนเฟอร์กล่าวอย่างเย็นชา

“ฉันก็เห็นแล้วว่ามันจะไม่มีประโยชน์กับเราเลย ท่านหญิง เราเป็นเพียงนักรบยากจน หากพลาดสมบัติก่อนหน้านี้ไป เราคงต้องอดอยากปากแห้ง กินผักกินหญ้าประทังความหิว...”

“นานๆ ที่ถึงจะจับหนูมาร์มีอตได้สักตัว” ยาร์เปน ซิกริน เอ่ยแทรกเสียงเศร้า

“...และต้องตีม้าจากลำธาร” โบโฮลต์ตีม้าจากขวิดหนึ่งอีกและสั่นสะท้านเบาๆ “เราไม่มีทางเลือก ท่านหญิงเยนเนเฟอร์ หากไม่ได้สมบัติ เราคงต้องนอนฟังกำแพงแข็งตายกลางฤดูหนาว เพราะไม่มีเงินจ่ายค่าที่พักแรม”

“เบียร์ก็ต้องใช้เงินเหมือนกัน” การ์เสริม

“นางโลมสกปรกๆ ก็ด้วย” ไม่เสียบปีทำเสียงเคลิ้มฝัน

“ด้วยเหตุนี้” โบโฮลต์เอ่ยต่อพร้อมกับเงยหน้ามองฟ้า “เราจะฆ่ามังกรกันเอง โดยไม่อาศัยเวทมนตร์คาถาหรือความช่วยเหลือจากท่าน”

“แนใจรี แต่จำไว้ด้วยนะว่าความเป็นไปได้มีขีดจำกัด โบโฮลต์”

“อาจใช่ แต่ข้ายังไม่เคยเจอขีดจำกัดเลย เพราะฉันไม่ละ ท่านหญิง ข้าขออย่าว่าเราจะฆ่ามังกรด้วยตัวเอง โดยไม่ใช้เวทมนตร์ใด”

“โดยเฉพาะเมื่อ” ยาร์เปน ซิกริน กล่าวเสริม “เวทมนตร์คาถามีขีดจำกัดแน่ๆ ไม่เหมือนกับเราที่ไม่รู้ขีดจำกัดของตัวเอง”

“นั่นเจ้าคิดเอง” เยนเนเฟอร์ถามซ้ำๆ “หรือมีคนบอกให้เจ้าพูดแบบนั้นกัน การมีวิทเซอร์นั่งอยู่ด้วยทำให้พวกเจ้ากล้าลงติกับข้าถึงเพียงนี้เสียวรี”

“เปล่านะ” โบโฮลต์ตอบพลางมองไปที่เกรอลท์ซึ่งดูจะใกล้หลับเต็มที่ เขาเหยียดแข้งเหยียดขาอย่างเกียจคร้านบนผ้าห่ม และมีอันม้าหนุนีร์ระ “วิทเซอร์ไม่เกี่ยวอะไรด้วยเลย ฟังให้ดี เยนเนเฟอร์ผู้สูงศักดิ์ เราได้ส่งคำร้องต่อองค์ราชันไปแล้ว แต่เขายังไม่ได้ให้เกียรติตอบเรา ซึ่งเรานั้น

มีความอดทนมากพอ เราจะรอจนถึงรุ่งสาง หากองค์ราชันเห็นชอบด้วย เราก็คะเดินทางไปด้วยกัน หากไม่ เราก็คะกลับไป”

“เราด้วย” คนแคระแยกเขี้ยว

“จะไม่มีการต่อรองอะไรทั้งนั้น” โบโฮลต์พูดต่อ “มีแต่เห็นชอบกับไม่เห็นชอบ นำคำของพวกเขาไปบอกนินดาเมียร์ได้เลย ท่านหญิงเยนเนเฟอร์ และข้าขอบอกด้วยว่าข้อตกลงนี้ดีต่อท่านกับดอร์เรกาเรย์ที่เดียวหากท่านตกลงกับเขาได้ เพราะพวกเราไม่ต้องการชากมังกร จำไว้เลย เราขอแค่ทางมังกรเท่านั้น ส่วนที่เหลือเรายกให้ทั้งหมด อยากรไต่อะไรก็เอาไป เราจะไม่แย่งฟันหรือสมอง และจะไม่เก็บอะไรที่ท่านจะจำเป็นต้องใช้ในทางเวทมนตร์ด้วย”

“แน่นอนว่า” ยาร์เปน ซิกริน กล่าวเสริมพร้อมกับหัวเราะเบาๆ “เรายกเนื้อเน่าๆ ให้พวกท่านด้วย จอมเวททั้งสอง ไม่มีใครแย่งมันไปจากพวกท่านได้ นอกเสียจากพวกเร้า”

เยนเนเฟอร์ลุกขึ้นยืนพลางเหวี่ยงผ้าขึ้นคลุมไหล่

“นินดาเมียร์จะไม่รอจนรุ่งสาง” น้ำเสียงนางเด็ดขาด “เขายอมรับเงื่อนไขของพวกเขาแล้ว ซึ่งขัดต่อคำแนะนำของข้ากับดอร์เรกาเรย์ จงรู้เอาไว้”

“นินดาเมียร์” โบโฮลต์ลากเสียงช้าๆ “ช่างมีสติปัญญาเลิศล้ำสำหรับคนที่ยังหนุ่มแน่นขนาดนี้ ท่านหญิงเยนเนเฟอร์ สำหรับข้าแล้ว สติปัญญา นั้นหมายรวมถึงความสามารถในการเพิกเฉยต่อคำแนะนำที่โง่เงาและไม่จริงใจอีกด้วย”

ยาร์เปน ซิกริน พ่นลมใส่เคราของตนเอง

“แล้วพวกเจ้าจะกลับคำแทบไม่ทัน” จอมเวทหญิงยกมือขึ้นทำสะโพก “เมื่อมังกรฉีกกระชากและทะลวงร่างของเจ้า ทำการดูหน้าแข้งเจ้าแตกหัก เจ้าจะรีบมาเลิครองเท้าข้า อ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากข้าเหมือนเช่นเคย โอ ข้ารู้จักกันดานพวกเจ้าดี รู้จักดีทีเดียว ดีจนน่าคลื่นไส้”

นางหันหลังกลับและเดินหายไปในความมืดโดยไม่เอ่ยคำลา

“สมัยข้ายังหนุ่มๆ” ยาร์เปน ซิกริน เอ่ย “เหล่าจอมเวทหญิงจะอยู่

แต่บนหอคอยของตนเอง อ่านตำรา คนโสดในหม้อ พวกนางจะไม่มา
ขัดขวางนักרב ไม่มาจู้จี้จ้านในงานของเรา และไม่สายบั้นท้ายต่อหน้าบุรุษ”

“พูดกันตามตรง ปล่อยนางสายบั้นท้ายให้เต็มที่เถอะ” แดนดีโลออน
กล่าวพร้อมกับดีดสายลูทเป็นท่วงทำนอง “ใช่ไหม เกรอลท์ เกรอลท์
อ้าว วิทเซอร์หายไปไหนแล้ว”

“เราสนที่ไหนกัน” โบโฮลต์พึมพำแล้วโยนไม้อีกท่อนเข้าไปในกองไฟ
“เขาไปที่ไหนสักแห่ง อาจจะไปปล่อยหนักปล่อยเบา เรื่องของเขาน่า”

“ก็จริง” นักกวีเห็นด้วยและดีดสายลูท “ให้ซำร้องอะไรให้ฟังไหม”

“ร้องไปสิ ให้ตายเถอะ” ยาร์เปน ซิกริน ถ่มน้ำลาย “แต่อย่าคิด
เขียนนะว่าข้าจะให้เงินเจ้าแม่แต่ซิลลิงเดียวสำหรับค่าเท่าหอนนะ” แดนดีโลออน
ที่นั่นไม่ใช่วังนะ ไอ้ลูกชาย”

“ข้าเห็นแล้วละ” นักกวีพยักหน้า

V

นางหันขวับราวกับประหลาดใจ ทั้งที่วิทเซอร์เชื่อว่านางได้ยินเสียง
ฝีเท้าเข้ามาแต่ไกลแล้ว นางวางถังไม้ลง ยึดตัวตรง และปิดปอยผม
ซึ่งหลุดจากตาข่ายทองเป็นลอนยาวประป่าไปด้านข้าง

“เกรอลท์”

นางสวมใส่อาภรณ์เพียงสองสีเหมือนเคย สีขาวกับดำ ผมของนาง
ดำยาวสลวย แพนตาดำขลิบลูกไม้ข้างคอบังคับให้คนมองต้องทลายสินัยน์ตาที่ซ่อน
อยู่เบื้องหลัง นางสวมกระโปรงดำกับเสื้อทูนิกสั้นสีดำปกคอขาว เสื้อตัวใน
เป็นผ้าลินินเนื้อบางเฉียบสีขาว บนลำคอมีริบบิ้นกำมะหยี่สีดำผูกอยู่
ประดับด้วยหินออบซิเดียน^๑ รูปดาว โดยมีเพชรเม็ดจี้กระจายอยู่ทั่ว

^๑ หินสีดำชนิดหนึ่งซึ่งเกิดจากการระเบิดอย่างรุนแรงของภูเขาไฟ

“เจ้าไม่เปลี่ยนไปเลย”

“เจ้าก็เช่นกัน” นางแย้หยัน “ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับเจ้ากับข้า หรือจะเรียกว่าไม่ปกติก็ได้ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร การพูดเกริ่นนำถึงเรื่องนี้ ก็ไม่มีประโยชน์เลยสักนิด ต่อให้มันเป็นวิธีการเริ่มบทสนทนาที่ไม่เลวนัก ก็ตาม ข้าพูดถูกไหม”

“เจ้าพูดถูก” เขายักหน้าพลางเลม่งไปทางกระโจมของนิดาเมียร์ กับกองไฟของเหล่าพลธนูหลวงซึ่งถูกเงาตะคุ่มของธรรมาบับดบังอยู่ แว่วเสียง ก้องกังวานของแดนดีโลออนดังมาจากกองไฟที่อยู่ไกลออกไป เขาร้องเพลง ดวงดาวเหนือเส้นทาง ซึ่งเป็นหนึ่งในลำนำรักที่โด่งดังที่สุดของเขา

“ในเมื่อเกริ่นกันพอหอมปากหอมคอแล้ว” จอมเวทหญิงกล่าว “ข้าสงสัยนักว่าคุณจะพูดอะไรต่อ”

“เจ้าก็เห็น เยนเนเฟอร์--”

“ข้าเห็นแล้ว” นางเอ๋อแทรกด้วยเสียงเฉียบคม “แต่ข้าไม่เข้าใจ เจ้ามาที่นี่ทำไม เกรอลท์ เจ้าคงไม่ได้มาเพราะมังกรแน่ ข้าเดาว่าเรื่องนั้น ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนใช้ไหม”

“ใช่ ไม่มีอะไรเปลี่ยน”

“ฉันข้าถามหาหน่อยว่าเจ้ามาร่วมกับคณะนี้ทำไมกัน”

“หากข้าตอบว่าเป็นเพราะเจ้า เจ้าจะเชื่อไหม”

นางจ้องมองเขาเงิบ ๆ มีบางอย่างในดวงตาวาวโรจน์ของนาง ที่เกรอลท์ไม่ชอบใจ

“ข้าเชื่อสิ ทำไมจะไม่เชื่อล่ะ” นางเอ๋อขึ้นในที่สุด “พวกผู้ชายชอบ การพบเจอคนรักเก่า เพราะพวกเขาจะได้ทวนรำลึกถึงความหลัง พวกเขา ชอบจินตนาการไปว่าความรักอันซาบซ่านครั้งเก่าก่อนทำให้พวกเขาเป็น เจ้าของอีกฝ่ายชั่ววันจันทร์ ชอบยกระดับความหลงตนไปไกล เจ้าเองก็ไม่ใช่ ข้อยกเว้น แม้จะดูไม่เหมือนอย่างนั้นก็ตาม”

“ไม่ว่าจะยังไง” เกรอลท์ยิ้ม “เจ้าก็พูดถูก เยนเนเฟอร์ การได้เห็น หน้าเจ้าทำให้ข้ารู้สึกปีติยินดี พูดอีกอย่างคือข้าดีใจเช่นกันที่ได้เจอเจ้า”

“หมดแล้วใช่ไหม อิม เอาเป็นว่าข้าเองก็ดีใจแล้วกัน ข้าพูดจบแล้ว

ราตรีสวัสดิ์ ข้ากำลังเตรียมเข้านอนอย่างที่เราเห็น ก่อนนอนข้าตั้งใจจะอาบน้ำ และข้าต้องถอดเสื้อผ้าถึงจะอาบน้ำได้ ดังนั้นจงลาถอยออกไปแต่โดยดี เพื่อให้ข้าได้มีความเป็นส่วนตัวเถอะ”

“เยน” เขายื่นมือออกไปหานาง

“อย่าเรียกข้าเช่นนั้น!” นางชูฟ้อด้วยความเกรี้ยวกราดพร้อมกับดัดตัวถอยหนี โดยมีไฟสีฟ้าและสีแดงปะทุออกมาจากปลายนิ้วรีว “หากแต่จะต้องตัวข้า ข้าจะเผาลูกตาของเจ้าให้มอดไหม้ เจ้าคนสารเลว”

วิทเซอร์ก้าวถอยหลังไป พอล้อมเวทหญิงสงบลงบ้างแล้ว นางก็ปิดปอยผมไปข้างๆ อีกครั้งแล้วยื่นต่อหน้าเขา ยกกำปั้นขึ้นเท้าเอา

“คิดอะไรของเจ้า เกรอลท์ คิดว่าเราจะคุยกันกะหงุกกะหิง ย้อนอดีตเมื่อวันวานอย่างนั้นหรือ คิดว่าคุยกันจบแล้ว เราจะจูบมือกัน ขึ้นรถม้าและร่วมสวาทกันบนหนังแกะง่ายๆ เหมือนเมื่อครั้งวันวานหรือ เจ้าคิดอย่างนั้นใช่ไหม”

เกรอลท์ไม่แน่ใจว่านางใช้มนตราอ่านใจเขาหรือแค่บังเอิญทายถูก เขาได้แต่เงิบและยิ้มขึ้น

“ช่วงเวลาสี่ปีนั้นทั้งบาดแผลเอาไว้ เกรอลท์ ตอนนั้นข้าทำได้แล้ว ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลเพียงอย่างเดียวที่ทำให้ข้าไม่ถ่มน้ำลายใส่ลูกตาเจ้าตั้งแต่พบหน้ากันในวันนี้ แต่อย่าให้ความมีมารยาทของข้าทำให้เจ้าหลงผิดไปหน่อยเลย”

“เยนเนเฟอร์...”

“เงิบนะ! ข้ามอบความรู้สึกให้แก่เจ้าอย่างที่ไม่เคยมอบให้ชายคนไหน โอ้ชาติชั่ว ข้าเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมอบมันให้เจ้า ส่วนเจ้า... โอ ไม่ ทูन्हัว ข้าไม่ใช่หญิงงามเมืองหรือเอลฟ์สาวที่บังเอิญพบเจอกันในป่าแล้วเจ้าจะทิ้งๆ ขว้างๆ ได้ในตอนเช้า หนีหายไปโดยไม่ปลุก โดยทิ้งช่อดอกไวโอเลตไว้ให้บนโต๊ะนะ เจ้าคิดว่ากำลังหลอกใครอยู่หรือ อย่าเชียว! ถ้าเอ่ยปากแม้แต่คำเดียวเจ้าได้เสียใจแน่!”

เกรอลท์ไม่เอื่อยอะไรแม้แต่คำเดียว เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงความโกรธกรุ่นที่กำลังเดือดพล่านอยู่ในตัวเยนเนเฟอร์

จอมเวทหญิงปิดบอยผมที่หลุดลุ่ยลงมามากไปอีกครั้งพลางจ้องตาเขาในระยะประชิด

“ແ່ງຈິງໆທີ່ເຮົາເຈົ້າກັນ” นางลดเสียงลง “ແ່ງເຮົາຈະໄດ້ເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ຕໍ່หน้าคนอื่น เราจะรักษาหน้า สร้างทำตัวเป็นสหายที่ดีต่อกัน แຕ່อย่าเข้าใจผิดไปละ เกรออลท์ ระหว่างเราไม่มีอะไรต่อกันแล้ว ไม่มีเลยเข้าใจไหม และจงดีใจเสียเถอะ เพราะนั่นหมายความว่าข้าเลิกอาฆาตเจ้าแล้ว แຕ່นั่นไม่ได้หมายความว่าข้ายกโทษให้เจ้า ชาตินี้ข้าจะไม่มีวันยกโทษให้เจ้า วิทเซอร์ ไม่มีวัน”

นางหมุนตัวขวับ ก่อนจะหยิบถังขึ้นมาตักน้ำสะอาดไปเท แล้วหายตัวไปหลังรถม้าคันหนึ่ง

เกรออลท์บิดไถ่อยู่ที่บันไดข้างๆ อย่างน่ารำคาญอยู่เหนือใบหู จากนั้นก็ค่อยๆ เดินกลับไปยังกองไฟที่ซึ่งการแสดงของแดนดิโลออนเพิ่งจะจบลง โดยมีเสียงปรบมือเปาะเปะเป็นรางวัล เขาเผยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มเหนือแนวยอดเขาที่ยักเหลื่อมราวกับฟันเลื่อย และรู้สึกอยากกระเบิดหัวเราะออกมาโดยไม่รู้สาเหตุว่าทำไม

VI

“ข้างบนันระวังหน้อย ค่อยๆ ไปนะ!” โบโฮลต์ตะโกนเตือนพลางเอี้ยวตัวบนที่นั่งคนบังคับเกวียนเพื่อมองดูขบวนแถว “ขยับชิดแนวหินมากกว่านี้อีก! ค่อยๆ ไป!”

ล้อเกวียนหมุนตามกันมาเรื่อยๆ กระเดื่องกระดอนบนกรวดหิน คนบังคับเกวียนต่างพากันสับสนขณะใช้สายบังเหียนฟาดม้าแล้วโน้มตัวไปมอง พวกเขาเหลือบดูด้วยความหวุ่นวิตกว่าวันระยะห่างจากขอบเหวพอหรือยัง เพราะเส้นทางช่างแคบและขรุขระเหลือเกิน ที่กันเหวเบื้องล่างมีลำน้ำของแม่น้ำบราโหลชูเป็นฟองขาวท่ามกลางโขดหิน

เกรออลท์ดึงบังเหียนเพื่อชะลอม้า แล้วเบียดร่างแนบผนังหินซึ่งมี

ตะไคร่สีน้ำตาลกับเห็ดราสีขาวขึ้นเป็นหย่อมๆ ปล่อยให้เกวียนของพวก
รีฟเวอร์แซงผ่านไป ไม่เสียบผิวความม้าไปยังหัวขบวนและกลายเป็นฝาย
นำทางไปพร้อมๆ กับหน่วยสังเกตการณ์จากแบร์ฟีลด์

“ใกล้แล้ว!” เขาตะโกน “อดทนหน่อย! อีกเดียวทางเดินข้างหน้า
ก็จะกว้างขึ้นแล้ว!”

ราชานิดาเมียร์กับกิลเลนสเตอร์ยืนบนหลังม้าและขี่ม้าในระนาบ
เดียวกับเกรอลท์ โดยมีพลธนูขี่ม้าประกบหลายนาย เบื้องหลังพวกเขาคือ
กองคาราวานหลวงที่เคลื่อนตัวด้วยความซุกซลักตามมา ไกลออกไปเป็น
เกวียนของคนแคระซึ่งมีอาร์เปน ซิกริน เป็นคนบังคับ เขาส่งเสียงตะโกน
ไม่หยุด

นิดาเมียร์ขี่ม้าผ่านวิทเซอร์ไป เขาเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างผอมกะหร่อง
ใบหน้าเป็นกระ และสวมเสื้อนอกหนังแกะ นิดาเมียร์ชำเลื่องมองเกรอลท์
ด้วยสีหน้าโอหังแม้จะดูเบือหน่ายอย่างชัดเจน ขณะที่กิลเลนสเตอร์ยืนยึดตัวตรง
พลางกระตุกบังเหียนม้า

“ทางนี้ วิทเซอร์” เขาพูดอย่างเจ้ากี้เจ้าการ

“หืม” เกรอลท์ใช้สันเท้ากระทุ้งม้าและขี่ไปหาเสนาบดีที่หลังกอง
คาราวานอย่างช้าๆ เขาประหลาดใจที่กิลเลนสเตอร์นั่งพวยพล้วยเลือกขี่ม้า
แทนที่จะนั่งบนเกวียนสบายๆ

“เมื่อวานนี้” กิลเลนสเตอร์กล่าวพร้อมกับกระตุกสายบังเหียน
ประดับหมุดทองเบาๆ แล้วดึงผ้าคลุมสีเทอร์คอยล์ออกจากบ่า “เมื่อวานนี้
เจ้าบอกว่าเจ้าไม่สนใจมังกร แล้วเจ้าสนใจอะไรหรือ วิทเซอร์ เจ้าเดินทาง
มากับเราทำไม”

“ที่นี่เป็นแดนเสรีนะ ท่านเสนาบดี”

“แค่ตอนนี้เท่านั้นแหละ แต่ในขบวนเดินทางนี้ ทุกคนควรรู้จักที่ทาง
ของตัวเอง เกรอลท์ที่รัก ทุกคนควรจะรู้บทบาทหน้าที่ของตัวเองตามความ
ประสงค์ของราชานิดาเมียร์ ท่านเข้าใจหรือไม่”

“ท่านตั้งใจจะพูดอะไรกันแน่ กิลเลนสเตอร์ที่รัก”

“ข้าจะบอกให้ ข้าได้ยินมาว่าพวกวิทเซอร์เริ่มเจรจาด้วยยาก

ความจริงคือเมื่อไรก็ตามที่มีการว่าจ้างวิทเซอร์ให้ฆ่าสัตว์ประหลาด แทนที่วิทเซอร์ผู้นั้นจะชักดาบขึ้นมาสังหารเจ้าสัตว์ร้ายทันที เขากลับซึ่งใจว่ามันถูกต้องหรือไม่ มันเกินขีดจำกัดของความเป็นไปได้หรือไม่ มันขัดต่อหลักการหรือไม่ และสัตว์ประหลาดตัวนั้น ใช่ว่าสัตว์ประหลาดจริงหรือไม่ รวากับว่าเขาไม่ได้เห็นอยู่ต่ำตา ที่แรกมันยังไม่ชัดเจนนักหรอก แต่ตอนนี้ข้ารู้สึกแล้วว่าพวกเจ้าอยู่อย่างสุขสบายเกินไป สมัยก่อนพวกวิทเซอร์แทบไม่มีเศษเงินติดตัวด้วยซ้ำ มีเพียงรองเท้าบูตเก่าๆ คู่หนึ่ง พวกเขาไม่ตั้งคำถาม ได้รับคำสั่งให้ฆ่าอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หมาป่า มังกร หรือคนเก็บอากูร์ สำคัญแค่ว่าต้องตายสนิทเท่านั้น ว่าอย่างไรเล่า เกรอลท์”

“ท่านมีงานให้ข้าทำรี กิลเลนสเตอร์น” วิทเซอร์ถามเสียงเย็น “ถ้ามีก็บอกมาว่างานอะไร แล้วข้าจะเก็บไปคิดดู แต่ถ้าไม่มี เราก็ไม่จำเป็นต้องคุยกันให้เปลืองลมหายใจ ถูกต้องไหม”

“งานหรือ” เสนาบดีถอนหายใจ “ไม่มีหรอก ภารกิจนี้เกี่ยวกับมังกรและมันเกินขีดจำกัดความเป็นไปได้ของเจ้านี้ วิทเซอร์ ข้าเลยเลือกพวกกริฟเวอร์มาทำงานนี้ไง ข้าเพียงแต่อยากเตือนเจ้าเท่านั้น ระวังตัวให้ดี ราชาเนดาเมียร์กับข้าอาจจะอดทนต่อความเรื่องมากของเหล่าวิทเซอร์และการจำแนกสัตว์ประหลาดว่าเป็นฝ่ายดีฝ่ายเลวของพวกเขาได้ แต่เราไม่อยากจะยินเกี่ยวกับพวกนั้น และยิ่งไม่อยากพบเจอหน้า อย่าเข้ามาวุ่นวายในกิจของหลวง วิทเซอร์ และอย่าสูงส่งกับดอร์เรกาเรย์”

“ปกติข้าไม่สูงส่งกับพวกจอมเวทย์อยู่แล้ว ทำไมถึงคิดว่าข้าจะไปสนิทสนมกับเขาได้”

“ดอร์เรกาเรย์” กิลเลนสเตอร์นเผย “เรื่องมากยิ่งกว่าวิทเซอร์เสียอีก เขาไม่หยุดแค่จำแนกสัตว์ประหลาดเป็นฝ่ายดีฝ่ายเลว แต่เขาคิดว่าพวกสัตว์ประหลาดดีทั้งหมด”

“ท่านก็พูดเกินไป”

“เรื่องนี้เห็นๆ กันอยู่ แต่เขาดันทุรังแก้ต่างให้แก่ทักษะของตนเองอยู่นั่นแหละ ข้าจะไม่แปลกใจเลยหากเกิดเรื่องร้ายขึ้นกับเขา เพราะเขาดันพกพาอะไรมากเกินไปที่แสนประหลาดมาด้วย—”

“ข้าไม่ใช่ผู้ร่วมทางของดอร์เรกาเรย์ และเขาก็ไม่ใช่ผู้ร่วมเดินทางของข้า”

“อย่าขัดข้า เป็นคณะเดินทางที่แสนประหลาดจริงๆ ทั้งวิทเซอร์ ผู้มีศีลธรรมเหลือคนราวกับสุนัขจิ้งจอกที่มีเห็บเกาะเต็มตัว จอมเวทที่พ่นถ้อยคำไร้สาระของพวกดรูอิด¹⁰ เกี่ยวกับความสมดุลในธรรมชาติ และอัศวินผู้หนึ่งเงียบ บอร์ช ตรี แจ็คดอร์ส กับผู้คุมกันจากเซอร์ริคาเนีย ดินแดนซึ่งเป็นที่รู้กันว่ามี การถวายนางสาวบุญญ์ต่อรูปมังกร แล้วจู่ๆ พวกเขาก็เข้าร่วมการล่าในครั้งนี้เนี่ยนะ แปลกจริงใช่ไหมล่ะ”

“ถ้าท่านยืนยันว่าแปลก ข้าว่าแปลกด้วยก็ได้”

“จงรู้เอาไว้ด้วย” เสนาบดีกล่าว “ว่าจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ปัญหาที่ลึกลับที่สุดมักจะถูกแก้ไขด้วยวิธีการที่เรียบง่ายที่สุด อย่าบังคับให้ข้าต้องใช้วิธีการนั้นเลย วิทเซอร์”

“ข้าไม่เข้าใจ”

“โอ แต่เจ้าเข้าใจสิ ขอขอบคุณที่สนทนากับ เกรอลท์”

เกรอลท์หยุดอยู่กับที่ ส่วนกิลเลนส์เติร์นกระตุ่ม้าไปสมทบกับราชาและไล่ตามคาราวานต่อไป เอกแห่งเดเนเซลเร่งม้าขึ้นมาจากนอยในระนาบเดียวกันกับเกรอลท์ เขาสวมชุดคาฟตานซึ่งถักจากหนังสัตว์สีอ่อน มีตราประทับตรอก และงูม้าอีกตัวซึ่งบรรทุกชุดเกราะหนึ่งชุด โล่เงินที่เข้าคู่กัน และทวนทรงพลังอีกหนึ่งเล่ม เกรอลท์ยกมือขึ้นทักทายอีกฝ่าย ทว่าอัศวินพเนจรผู้นี้กลับหันหน้าหนี ขบริมฝีปากบางแน่น แล้วเร่งม้าแข่งไป

“เขาไม่ชอบชี้หน้าเจ้าหรือ” ดอร์เรกาเรย์กล่าวขณะขี่ม้าขึ้นมา “หืม เกรอลท์”

“ดูก็รู้”

“เพราะเป็นคู่แข่งกันใช่ไหมล่ะ พวกเจ้าสองคนทำอาชีพคล้ายกัน ยกเว้นแต่ว่าเอกเป็นผู้ยึดมั่นในอุดมการณ์ ส่วนเจ้าเป็นมืออาชีพ ไม่ต่างกัน

¹⁰ ผู้รอบรู้แห่งป่าซึ่งเข้าใจหลักการแห่งธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง

นักหรรอก โดยเฉพาะเรื่องสัตว์ที่พวกเจ้าฆ่า”

“อย่าเปรียบเทียบข้ากับเอค ดอร์เรกาเรย์ มีแต่ปีศาจที่รู้ว่าการเปรียบเทียบจะทำให้ใครเสียหายมากกว่ากันระหว่างเขากับข้า แต่จงอย่าเปรียบเทียบเราเด็ดขาด”

“ไม่เปรียบเทียบก็ได้ ว่ากันตามตรงแล้ว ข้าว่าพวกเจ้าน่ารังเกียจพอกันนั้นแหละ”

“ขอบคุณ”

“ไม่เป็นไร” จอมเวทตบคอม้าเบาๆ หลังจากที่มันตกใจกลัวเสียงเอะอะโวยวายของยาร์เพนกับคนแคระของเขา “วิทเซอร์ สำหรับข้าแล้ว การเรียกการฆ่าว่าอาชีพนั้นทั้งน่ารังเกียจ ต่ำช้า และไร้เหตุผล โลกของเราอยู่ในดุลยภาพ การทำลายและการฆ่าล้างสิ่งมีชีวิตใดก็ตามที่อาศัยอยู่บนโลกนี้จะทำให้สมดุลนั้นเสียไป และการเสียสมดุลย่อมทำให้การสูญพันธุ์ขยับใกล้เข้ามา ทั้งการสูญพันธุ์และจุดจบของโลกที่เรารู้จักนั้นแหละ”

“ทฤษฎีของดรูอิด” เกรอลท์ประกาศ “ข้ารู้จักนะ นักบวชชั้นสูงคนหนึ่งเคยอธิบายให้ข้าฟังโดยละเอียดสมัยอยู่ที่รีเวีย หลังจากเขาเล่าให้ข้าฟังได้สองวัน เขาก็โดนมนุษย์หนูฉีกร่างเป็นชิ้นๆ มันเป็นไปได้เลยที่จะพิสูจน์เรื่องการเสียสมดุลในธรรมชาติ”

“ข้ายังขอย้ำคำเดิมว่าโลกของเรา” ดอร์เรกาเรย์เหลือบมองเขาอย่างเฉยชา “อยู่ในดุลยภาพ สมดุลในธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตทุกสายพันธุ์มีศัตรูตามธรรมชาติของมันเอง สิ่งมีชีวิตทุกสายพันธุ์เป็นศัตรูตามธรรมชาติของสายพันธุ์อื่น รวมทั้งมนุษย์ด้วย การฆ่าล้างศัตรูตามธรรมชาติของมนุษย์ที่เจ้าอุทิศตัวทำอยู่และมีผู้คนเริ่มจับสังเกตได้นั้น เป็นตัวกระตุ้นให้เผ่าพันธุ์เราต้องเสื่อมสลาย”

“รู้อะไรไหม เจ้าจอมเวท” เกรอลท์พูดด้วยความรำคาญ “วันไหนว่างๆ ลองไปหาแม่ของเด็กที่ถูกบาซิลิสก์เขมือบกิน แล้วบอกนางว่านางควรยินดี เพราะการที่บุตรของนางถูกกินทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์หลีกเลี่ยงจากการเสื่อมสลายดูสิ แล้วรอดูได้เลยว่านางจะพูดกับเจ้าว่าอย่างไร”

“ตอกลับได้ดีนี่ วิทเซอร์” เยนเนเฟอร์เอ่ยขณะชักม้าสีดำตัวใหญ่

เข้ามาสมทบ “ส่วนเจ้า ดอร์เรกาเรย์ จะพูดอะไรก็ระวังปากหน่อย”

“ข้าไม่คุ้นชินกับการปิดบังทัศนคติของข้า”

เยนเนเฟอร์ที่เข้ามาแทรกกลางระหว่างทั้งคู่ วิทเซอร์สังเกตเห็นว่า ตาข่ายสีทองบนหัวนางถูกแทนที่ด้วยผ้าเช็ดหน้าสีขาวที่พับขึ้นเสียแล้ว

“งั้นก็เริ่มปิดบังมันให้เร็วที่สุด ดอร์เรกาเรย์” นางสั่ง “โดยเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้านี้ดาเมียร์กับพวกกริฟเวอร์ซึ่งเริ่มระแวงแล้วว่าเจ้าอาจจะขัดขวางการฆ่ามังกร ตราบใดที่เจ้าดีแต่พูด พวกเขาจะปฏิบัติต่อเจ้าเหมือนคนบ้าไร้พิษสงคนหนึ่ง แต่ถ้าเจ้าพยายามทำอะไร พวกเขาจะหักคอเจ้า ก่อนที่เจ้าจะทันได้ถอนหายใจเสียอีก”

จอมเวทย์ม้อย่างเหี้ยมดหยันและยอมโอนอ่อน

“นอกจากนี้” เยนเนเฟอร์พูดต่อ “การแสดงทัศนคติแบบนี้ได้ออกมาเป็นการทำลายความน่าเชื่อถือของอาชีพและวิชาชีพพวกเรากับด้วย”

“ทำลายอย่างไร”

“เจ้าจะโยนทฤษฎีนี้กับสิ่งมีชีวิตหรือแมลงชนิดไหนก็ได้ ดอร์เรกาเรย์ แต่ใช้กับมังกรไม่ได้ เพราะมังกรเป็นศัตรูตามธรรมชาติที่ร้ายกาจที่สุดของมนุษย์ และข้าไม่ได้หมายถึงการเสื่อมสลายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วย แต่หมายถึงการดำรงอยู่ต่างหาก เราต้องกำจัดศัตรูเพื่อดำรงอยู่ กำจัดศัตรูทุกตัวที่ขัดขวางการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์”

“มังกรไม่ใช่ศัตรูของมนุษย์” เกอรอลท์เอ่ยขัด จอมเวทย์หญิงจึงมองเขาและยิ้มไม่ถึงดวงตา

“เรื่องนั้นนะ” นางกล่าว “ปล่อยให้มนุษย์อย่างเราเป็นผู้ตัดสินเถอะ วิทเซอร์ เจ้าไม่มีหน้าที่ตัดสิน หน้าที่ของเจ้ามีเพียงทำงานให้สำเร็จจุลวง”

“เหมือนสัตว์รับใช้ที่ถูกตั้งคำสั่งไว้ใช่ไหม”

“เจ้าเปรียบเทียบกับอะไร ไม่ใช่ข้า” เยนเนเฟอร์ตอบอย่างเย็นชา “แต่ก็เหมาะสมสินี่”

“เยนเนเฟอร์” ดอร์เรกาเรย์เป็นฝ่ายพูดบ้าง “สำหรับผู้หญิงที่มีการศึกษาและอยู่ในวัยขนาดเจ้า คำพูดของเจ้ากลับไร้สาระจนน่าตกใจ เหตุใดจึงยกให้มังกรเป็นศัตรูอันดับหนึ่งของมนุษย์ในสายตาของเจ้า

อย่างนั้นรี ทำไมไม่ใช้สิ่งมีชีวิตชนิดอื่นที่อันตรายกว่าพวกมันเป็นร้อยเท่า สิ่งมีชีวิตที่คร่าชีวิตเหยื่อมากกว่ามังกรเป็นร้อยเท่า ทำไมไม่ใช้อริกกาฟอว์กเทิล แมนติคอร์ แอมพิสเบนา หรือกริฟฟินล่ะ ทำไมไม่ใช่หมาป่าละ”

“ข้าจะบอกให้ว่าทำไม ข้อได้เปรียบที่มนุษย์เคยมีเหนือเผ่าพันธุ์และสายพันธุ์อื่น รวมทั้งการต่อสู้เพื่อดำรงอยู่ในธรรมชาติและเพื่อพื้นที่อยู่อาศัยนั้น ล้วนมาจากการใช้ชีวิตแบบร่อนเร่จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเพื่อยังชีพตามปฏิทินธรรมชาติ แต่ในที่สุดก็ไม่มีข้อได้เปรียบนั้นอีกแล้ว เพราะมนุษย์ต้องมีจังหวะการสืบพันธุ์ที่เหมาะสม เด็กมนุษย์มีระยะที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เป็นเวลานาน มนุษย์ผู้หญิงต้องอยู่อย่างปลอดภัยหลังกำแพงเมืองหรือหลังป้อมปราการเท่านั้นจึงจะคลอดบุตรในจังหวะที่เหมาะสมได้ ซึ่งนั่นหมายถึงปีละครั้ง ดอร์เรกาเรย์ ความสามารถในการมีบุตรคือการเจริญเติบโต คือเงื่อนไขในการอยู่รอดและการเป็นใหญ่ ที่นี้เราจะพูดถึงมังกรกันบ้าง ไม่มีสัตว์ชนิดอื่นนอกเหนือจากมังกรที่สามารถคุกคามเมืองหรือป้อมปราการได้ หากมังกรไม่ถูกกวาดล้างไปจากโลก มนุษย์จำต้องแตกฉานชานเซ็นเพื่อความปลอดภัยของตัวเองแทนที่จะอยู่กันเป็นสังคม เพราะไฟของมังกรในพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่นนั้นคือฝันร้าย นั่นหมายถึงเหยื่อนับร้อยพันและการทำลายล้างอันน่าสะพรึงกลัว เพราะเหตุนี้เราจึงต้องกำจัดมังกรให้สิ้นซาก ดอร์เรกาเรย์”

ดอร์เรกาเรย์มองนางด้วยรอยยิ้มประหลาด

“รู้อะไรไหม เยนเนเฟอร์ ข้าไม่อยากเห็นวันที่มนุษย์เป็นใหญ่ในทัศนะของเจ้าหรอก ข้าไม่อยากเห็นยามที่คนแบบเจ้ามีอำนาจบาตรใหญ่ในธรรมชาติ และก็โชคดีที่วันนั้นจะไม่มีวันมาถึง เพราะพวกเจ้าคงจะวางยาพิษหรือทำพ่นกันเอง หรือไม่ก็ตายด้วยโรคไข้รากสาดใหญ่และการติดเชื้อไปเสียก่อนแล้ว ความโสมมกับและปรลิตต่างหาก - หาใช่มังกรไม่ - คือสิ่งที่คุกคามบ้านเมืองอันแสนวิเศษของเจ้า เมืองที่พวกผู้หญิงจะคลอดบุตรกันปีละครั้ง แต่มีทารกอยู่รอดเกินสิบวันเพียงแค่สิบคนใช่แล้ว เยนเนเฟอร์ เจ้าคิดแต่เรื่องการมีบุตร การมีบุตร แล้วก็การมีบุตร คิดแต่เรื่องนั้นไปเถอะ ที่รัก นั่นเป็นความโฝฝืนที่เหมาะสมกับเจ้าที่สุดแล้ว

ความผันลม ๆ แล้ง ๆ ที่จะกินเวลาของเจ้าไปโดยเปล่าประโยชน์แบบนี้ะ
ลาก่อน”

จอมเวทกระตุ้นมาแล้วควบไปทางหัวขบวน เกรอลท์เหลือบมอง
ใบหน้าซีดเผือดที่เดือดดาลจนบุตเบี้ยวของเยนเนเฟอร์ แล้วพลันรู้สึก
สงสารดอร์เรกาเรย์ล่องหน้าขึ้นมาโดยพลัน เขารู้ว่าเพราะอะไร เยนเนเฟอร์
เป็นหมั่นเช่นเดียวกับจอมเวทหญิงส่วนใหญ่ แต่นางต่างจากคนอื่นตรงที่
นางคร่ำครวญเรื่องข้อเท็จจริงนี้และแสดงความกราดเกรี้ยวจากใจจริงออกมา
เมื่อมีคนเอ่ยถึง ดอร์เรกาเรย์รู้เรื่องนี้แน่ ๆ แต่เขาอาจไม่รู้ว่านางเป็นคน
เจ้าคิดเจ้าแค้นเพียงใด

“เขาเจอดีแน่” นางซูฟอ “อ้อ ใช่ เจ้าก็ระวังตัวด้วยนะ เกรอลท์
อย่าได้คิดว่าพอถึงเวลาที่เจ้าทำอะไรง่ ๆ ขึ้นมาแล้วข้าจะปกป้องเจ้าเชียว”

“ไม่ต้องห่วง” เขายิ้ม “พวกเรา – ข้าหมายถึงวิทเซอร์กับสัตร์รับใช้ –
จะทำตัวมีเหตุผลเสมอ เพราะพวกเรามีชีวิตจำกัดและเส้นแบ่งที่ชัดเจน”

“ข้าไม่เคยห่วงอยู่แล้ว” เยนเนเฟอร์มองเขาทั้งที่ยังหน้าซีด “เจ้านี่
แสนอนธากับหญิงนางโลมที่โดนตำหนิว่าไม่รักนวลสงวนตัวไม่มีผิด
เจ้าคือวิทเซอร์นะ และเจ้าก็เปลี่ยนแปลงเรื่องนั้นไม่ได้ด้วย วิชาชีพ
ของเจ้า...”

“เลิกพูดเรื่องวิชาชีพเสียที เยน เพราะข้าฟังจนเอียนแล้ว”

“ข้าบอกแล้วไงว่าอย่าเรียกข้าแบบนั้น ข้าไม่สนใจหรอกว่าเจ้าจะเอียน
หรือไม่ แล้วก็ไม่สนใจในขีดจำกัดของปฏิกิริยาแบบอื่น ๆ ของวิทเซอร์
เช่นเจ้าด้วย”

“ถึงอย่างนั้น เจ้าก็จะได้เห็นสักแบบสองแบบถ้ายังไม่เลิกอ้างถึงการกิจ
อันสูงส่งและการต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่วกับข้าเสียที รวมทั้งเรื่อง
มังกร ที่ว่ามันเป็นศัตรูตัวฉกาจของเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วย ข้ารู้ดีกว่านั้น”

“อ้อ อย่างนั้นหรือ” จอมเวทหญิงหรีดา “เจ้ารู้อะไรละ วิทเซอร์”

“รู้เพียงว่า” เกรอลท์กล่าวโดยไม่สนใจแรงสั่นสะเทือนจากเหรียญตรา
รอบคอ “หากมังกรไม่มีคุณสมบัติซ่อนไว้ ก็คงไม่มีผู้ใดสนใจพวกมันเลย
แน่นอนว่าข้าหมายรวมถึงเหล่าจอมเวทด้วย น่าสนใจไหมว่าเมื่อไรก็ตาม

ที่มีการล่ามังกร จอมเวทหลักคนที่มีเส้นสายกับสมาคมช่างทองมักจะติดสอยห้อยตามมาด้วยเสมอ เหมือนเจ้าโง่ละ และต่อมาแม้ว่าเพชรนิลจินดาจำนวนมากควรจะตกไปอยู่ในตลาด มันก็กลับไม่เป็นเช่นนั้น นอกจากนี้ราคาของมันยังไม่ลดลงเลยด้วย ดังนั้นอย่าได้มาพูดกับข้าเรื่องวิชาชีพกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ ข้ารู้จักเจ้าดีเกินไป รู้จักเจ้ามานานเกินไป”

“นานเกินไป” นางทวนคำพร้อมกับเย้ยหยันอย่างร้ายกาจ “ช่างโชคร้ายเสียจริง แต่อย่าได้คิดว่าเจ้ารู้จักข้าดีเสียว เจ้าลูกนางโลมให้ตายสิ ข้านี้ช่างโง่มีที่...โอ๊ย ไปลงนรกซะเถอะ! ข้าทนเห็นหน้าเจ้าต่อไปไม่ได้แล้ว!”

นางกริตร้องแล้วชักม้าอย่างดุเดือดขึ้นนำไป วิทเซอร์ชะลอฝีเท้ามาลงและปล่อยให้เกวียนของคนแคระผ่านไปก่อน โดยที่เกวียนเล่มนั้นมีทั้งเสียงอะอะโวยวาย เสียงสบถคำหยาบ และเสียงผิวปากผ่านไปปี่สับยา ซึ่งทำมาจากกระดูก แถมยังมีแดนดิโลออนนอนแผ่บนกระสอบข้าวโอ๊ตอยู่บนนั้นและดัดสายลูทอย่างสบายใจ

“เฮ้ย!” ยาร์เบน ซิกริน ซึ่งนั่งอยู่บนหลังส่งเสียงคำรามพลางขึ้นนิ้วไปที่เียนเนเฟอร์ “มีอะไรดำๆอยู่บนเส้นทางนี้ด้วย! ข้าสงสัยว่ามันคืออะไร ดูเหมือนจะเป็นม้าแก่เลยว่ะ!”

“ไม่ต้องสงสัยเลย!” แดนดิโลออนตะโกนพร้อมกับดันทมหวกทรงครอบไปด้านหลัง “นั่นมันม้าแก่ชัดๆ! ม้าแก่ขี้ม้าถูกตอน! ประหลาดดีแท้!”

เด็ก ๆ ของยาร์เบนพากันหัวเราะจนคราស់ ส่วนเียนเนเฟอร์แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน

เกรอลท์ร้องม้าไว้อีกครั้งและปล่อยให้ม้าของพลซุนีดาเมียร์แซงผ่านไป บอร์ชชีม้าช้าๆ ที่ระยะห่างจากคนเหล่านั้นช่วงหนึ่ง โดยมีชาวเซอร์ริคาเนียปิดท้ายตามหลังมาติดๆ เกรอลท์รอให้ทั้งสามขี่ม้าตามมาทัน แล้วจึงปล่อยให้ม้าของเขาเดินคู่ไปกับม้าของบอร์ชและขี่ไปด้วยกันเงียบๆ

“วิทเซอร์” ทรี แจ็คดอร์ส โพล่งขึ้น “ข้ามีอะไรจะถาม”

“ถามมา”

“ทำไมเจ้าไม่กลับไปรี”

วิทเซอร์มองเขาเงิบๆ อยู่ครู่หนึ่ง

“เจ้าอยากรู้จริง ๆ หรือ”

“ข้าอยากรู้” ทรี แจ็คดอร์ส ตอบพลางหันหน้ามามองเกรอลท์

“ข้าร่วมเดินทางกับคนเหล่านี้เพราะข้าเป็นสัตว์รับใช้ เพราะข้าเป็นเพียงเศษด้ายที่ลอยลี้วไปตามลม บอกมาซิว่าข้าควรจะไปที่ไหนและไปทำไมอย่างน้อยๆ ที่นี้ข้าก็มีคนคอยด้วย คนที่ไม่ตัดบทเมื่อข้าเข้าหา คนที่อาจจะไม่ชอบข้า แต่ก็บอกกันตรงๆ ไม่ปาหินมาจากหลังรั้ว ข้าร่วมเดินทางกับคนเหล่านี้ด้วยเหตุผลเดียวกับที่ข้าเดินทางไปยังที่พักแรมของคนลากไม้กับเจ้า เพราะสำหรับข้ามันไม่มีอะไรต่างกันเลย ข้าไม่มีเป้าหมายให้มุ่งหน้าไป ทั้งยังไม่มีจุดหมายปลายทาง”

ทรี แจ็คดอร์ส กระแอมไอ

“ทุกเส้นทางมีจุดหมายเสมอ และมีกันทุกคน รวมทั้งเจ้าด้วย ต่อให้เจ้าคิดว่าตัวเองแตกต่างออกไปก็ตาม”

“ที่นี่ให้ข้าถามเจ้าบ้าง”

“ถามมา”

“เจ้ามีจุดหมายปลายทางหรือไม่”

“มีสิ”

“นั่นเจ้าก็โชคดีแล้ว”

“ไม่เกี่ยวกับโชคหรือเกรอลท์ เกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าเชื่อกับสิ่งที่เจ้ารับใช้ต่างหาก และไม่ควรมัวเฝ้าจ้องมันดีไปกว่า...วิทเซอร์อีกแล้ว”

“วันนี้ข้าได้ยินแต่เรื่องเป้าหมาย” เกรอลท์ถอนหายใจ “นิดาเมียร์กะจะยึดมัลลีโอเร เอกแห่งเดเนเชิลตั้งใจจะปกป้องผู้คนจากมังกรดอร์เรกาเรย์นั่นตั้งใจจะทำตรงกันข้าม ส่วนเยนเนเฟอร์มีปมเรื่องความเปลี่ยนแปลงบางอย่างในร่างกายซึ่งทำให้นางไม่มีทางสมหวัง แล้วตอนนี้ นางก็กำลังสับสนสุดๆ ให้ตายสิ มีแต่พวกกริฟเวอร์กับคนแคระเท่านั้นแหละที่ไม่มีเป้าหมายในชีวิต พวกเขาแค่อยากหาเงินใส่กระเป๋านั้นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมข้าถึงชอบพวกเขานัก”

“เจ้าไม่ได้ชอบพวกเขาหรอก เกรอลท์แห่งริเวีย ข้าไม่ได้หนูนกตาบอดนะ เจ้าไม่ได้ล้วงถุงเงินออกมาเพราะได้ยื่นชื่อพวกเขา แต่ข้าเดาว่า...”

“ไม่ต้องเดาหรอก” วิทเซอร์กล่าวโดยไม่ได้โกรธเคืองอะไร

“ข้าขอโทษ”

“ไม่ต้องขอโทษด้วย”

พวกเขาตั้งบังเหียนม้าไว้ทันเวลาและไม่ได้ขี่เข้าไปในแถวของพลธนูจากเคนกอร์นที่จู่ๆ ก็ได้รับคำสั่งให้หยุด

“เกิดอะไรขึ้น” เกรอลท์หยดร่างตรงบนโคลน “เราหยุดทำไมรี”

“ข้าไม่รู้” บอร์ชหันหน้าไปอีกทาง เวียทำหน้าที่ม่วยอย่างประหลาดแล้วเอ่ยอะไรสองสามคำเร็วๆ

“ข้าจะขี่ไปด้านหน้า” วิทเซอร์บอก “จะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“อยู่ที่นั่นแหละ”

“ทำไม”

ทรี แจ็คดอร์วีส เงียบไปชั่วขณะ สายตาของเขาจับจ้องพื้นนิ่ง

“ทำไม” เกรอลท์ถามย้ำ

“ไปซะ” บอร์ชกล่าว “แบบนั้นอาจจะดีกว่าก็ได้”

“อะไรจะดีกว่า”

“ไปซะ”

สะพานเชื่อมระหว่างปากเหวสองฝั่งดูมั่นคงดี มันสร้างมาจากไม้สนท่อนหนา โดยมีแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัสหนุนอยู่ด้านล่างซึ่งถูกกระแสน้ำซัดสาดโครมครามเป็นริ้วฟอง

“เฮ้ย ไม่เสียผี!” โบโฮสต์ซึ่งบังคับเกวียนอยู่ตะโกนถาม “เจ้าหยุดทำไม”

“ข้าไม่รู้ว่าจะพานจะรับน้ำหนักไหวหรือไม่”

“ทำไมเราถึงใช้เส้นทางนั้นะ” กิลเลนสเตอร์นถามพร้อมกับขี่ม้าเข้ามา “ข้าไม่อยากนำเกวียนกับรถม้าข้ามสะพานนี้ไป เจ้าช่างฝีมือ! ทำไมถึงพาเรามาทางนี้ ทำไมไม่ไปเส้นทางปกติ เส้นทางปกติจะพาเรามุ่งไปทางตะวันตก

ไม่ใช่รี”

นักวางยาพิษผู้กล้าหาญแห่งแบร์ฟิลด์ขยับเข้ามาใกล้และถอดหมวก
หนังแกะออก เขาดูน่าขันในชุดเกราะครึ่งตัวล้าสมัยแน่นเปรี๊ยะซึ่งอาจจะ
ใช้ค้อนตีขึ้นมาจากยุคราชชาแซมบัค และคลุมทับอยู่บนเสื้อกันเปื้อนของ
คนเลี้ยงแกะ

“ทางนี้สั้นกว่าพะยะค่ะ ฝ่าบาท” เขาไม่พูดกับเสนาบดี แต่กลับ
พูดกับนินดาเมียร์ซึ่งยังคงทำหน้าที่เมื่อโลกสุดชีวิตโดยตรง

“สั้นกว่ายังงั้น” กิลเลนสเตอร์นถามพลางขมวดคิ้ว ขณะที่นินดาเมียร์
ไม่คิดสนใจมองช่างฝีมือแม้แต่หางตา

“เทือกเขาเหล่านั้น” นักยัดไส้แกะเอ่ยพร้อมกับบ้วนน้ำไปทางยอดเขา
หยักฟันปลาสามยอดซึ่งตั้งอยู่สูงตระหง่านล้อมรอบบริเวณนี้ “ได้แก่เขียวม
มหาเคสเทรล และเขียวมทูต ซึ่งเส้นทางปกตินี้จะนำไปสู่ซากปรักหักพัง
ของป้อมปราการเก่า แล้วอ้อมผ่านยอดเขาเขียวมจากทางทิศเหนือที่อยู่
เลยแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำไป แต่เราเย็นระยะทางได้ด้วยการข้ามสะพาน
แห่งนี้ เราจะผ่านช่องหุบเขาที่มีสายน้ำเขียวมวกขึ้นไปยังที่ราบระหว่างภูเขา
แล้วถ้ายังไม่เห็นหัวแวงของมังกรที่นั่นอีกละก็ เราจะเดินหน้าต่อและค้นหา
ตามหุบเขาลำห้วย ส่วนที่ห่างออกไปทางทิศตะวันออกนั้นยังมีทุ่งราบและ
มีถนนที่นำตรงไปสู่เคนกอรีน แผ่นดินของพระองค์อีกด้วย”

“นักยัดไส้แกะ เจ้าได้ข้อมูลเกี่ยวกับเทือกเขาเหล่านั้นมาจากไหน”
โบโฮลต์ถาม “จากลูกค้ายคนล่าสุดรี”

“เปล่าหรอกท่าน ข้าเคยต้อนแกะมาที่นี่สมัยยังเด็กนะ”

“แล้วสะพานจะไม่ถล่มลงมาหรือ” โบโฮลต์ลุกขึ้นยืนบนหลังแล้ว
ก้มมองแม่น้ำเขียวมวก “น่าจะสูงเกือบแปดสิบหลาได้”

“มันเอาอยู่”

“ว่าแต่ทำไมกลางป่ากลางเขาแบบนี้ถึงมีสะพานได้ละ”

“สะพานนี้” นักยัดไส้แกะอธิบาย “พวกโทรลล์สร้างขึ้นเมื่อนาน
มาแล้ว ใครผ่านไปผ่านมาก็ต้องจ่ายให้พวกมันแพงๆ พอเริ่มไม่ค่อยมีคน
สัญจร พวกโทรลล์เลยลดขั้นไปเป็นขอทาน แต่สะพานยังคงอยู่ดังเดิม”

“ข้าขออย่าอีกรอบ” กิลเลนสเตอร์นพูดด้วยความโมโห “เรามีเกวียนที่บรรทุกเครื่องมือเครื่องมือกับอาหารแห้ง ซึ่งถ้าไปทางเปลี่ยว เราอาจเจอปัญหาได้ เลือกไปทางปกติไม่ดีกว่าสิ”

“จะไปทางปกติก็ได้” ช่างฝีมือยกไหล่ “แต่ทางนั้นไกลกว่า แล้วองค์ราชายังเคยบอกด้วยว่าพระองค์จะยอมถอนเชียวตัวเองเลย หากมันทำให้ไปถึงตัวมังกรโดยเร็ว”

“ถอนเชียวต่างหาก” เสนาบดีแก้

“ตามท่านว่า เชี่ยวก็เชียว” นักยัดไส้แกะเอออตาม “แต่ไปทางสะพานยังเร็วกว่าอยู่ดี”

“ใช่ ไปกันเถอะ เจ้านักยัดไส้แกะ” โบโฮลต์ตัดสินใจ “เจ้ากับพรรคพวกนำไปเลย เรามีธรรมเนียมให้ผู้กล้าหาญที่สุดนำไปก่อนนะ”

“ให้เกวียนข้ามไปที่ทะเล่มนะ” กิลเลนสเตอร์นเตือน

“ได้” โบโฮลต์ใช้แส้ฟาดม้า แล้วเกวียนของเขาก็เคลื่อนขลุกลิ้งไปบนสะพานไม้ซุง “ตามเรามาเถอะ เจ้าไม้เสียบผี! ดูให้ดีด้วยว่าล้อหมุนสะดวกราบรื่นไหม!”

เกรอลท์วิ่งมาเอาไว เนื่องจากพลธนูของนิตาเมียร์ขวางทางอยู่ พลธนูในเลื้อยหนีกลีม่วงอมทองกำลังออกันอยู่ตรงก้อนหินที่หัวสะพาน

ม้าของวิทเซอร์พ่นลมออกจุมุก

แผ่นดินสะเทือน เทือกเขาสั่นไหว ผนังหินรูขระแหลมคมด้านข้างกลายเป็นภาพพราหมณ์วัดตัดกับท้องฟ้า และจู่ๆ ผนังก็ส่งเสียงครืนเบาๆ ให้ได้ยิน

“ระวัง!” โบโฮลต์ที่ตอนนี้อยู่อีกฟากหนึ่งของสะพานตะโกนมา “ระวังตรงนั้น!”

หินก้อนเล็กก้อนน้อยร่วงกระเด็นกระดอนลงมาตามผนังหินซึ่งกำลังลั่นสะเทือน เกรอลท์มองดูเส้นทางที่เพิ่งจะผ่านมาแยกออกจากกันเป็นช่องกว้างสีดำอย่างรวดเร็วก่อนที่มันจะผลุบหายไปทั้งยวงและร่วงลงไปสู่กันหุบเหวพร้อมกับเสียงแตกลั่นครึกโครม

“ขึ้นม้า!” กิลเลนสเตอร์นตะโกน “ฝ่าบาท! ข้ามไปอีกฝั่งเร็วพ่ะย่ะค่ะ!”

นินดาเมียร์เอาหน้าซุกแผงคอม้าแล้วบังคับให้มันพุ่งไปที่สะพานโดยมีกิลเลนสเติร์นกับพลธนูหลายนายกระโจนตามไปติดๆ เบื้องหลังพวกเขาเป็นเกวียนหลวงซึ่งมีธงตรากริฟฟินโบกสะบัด ล้อของม้านบดกระแทกไปบนสะพานไม้ซุงดั่งเอี้ยดอ้าด

“ดินถล่ม! หลบไปให้พ้น!” ยาร์เปน ซิกริน ตะเบ็งเสียงจากข้างหลัง เขาใช้แสฟาดสะโพกม้าไม่ยั้งจนแซงเกวียนเล่มที่สองของนินดาเมียร์และไปเบียดกับเหล่าพลธนู “หลบไป วิทเซอร์! หลบไป!”

เอกแห่งเดเนเซลนั่งตัวแข็งที่อหลังตรงขณะควมม้าอยู่ข้างเกวียนของพวกคนแคระ หากไม่ใช่เพราะใบหน้าซีดเป็นศพและริมฝีปากบิดเบี้ยวสิ้นระริกของเขา คนคงคิดว่าอควินพเนจรผู้นี้ไม่ได้สังเกตเห็นบรรดาหินก้อนเล็กก้อนใหญ่ที่ถล่มลงมาบนถนน ไกลออกไปข้างหลังนั้นมีพลธนูนายหนึ่งร้องเสียงหลงปะปนไปกับเสียงแตกตื่นของพวกม้า

เกรอลท์กระตุกสายบังเหียนและกระตุ้นม้าให้หยุดเพราะพื้นดินตรงหน้าเขามีหินก้อนใหญ่ถล่มลงมาพอดี เกวียนของคนแคระสะดุดกอนหินแล้วพลิกตะแคงกอนถึงสะพาน เพลากวียนหัก และล้อข้างหนึ่งก็กระเด็นข้ามราวกันร่วงลงไปในแม่น้ำเซียวกรากเบื้องล่าง

ม้าของวิทเซอร์โดนสะเทือนบาดเจ็บสาหัส มันตกใจจนยกสองขาหน้าขึ้น เกรอลท์พยายามลงจากหลังม้า แต่หัวส่ายคาตรองทำไม้ตูดันติดโคลน เขาจึงล้มลงสี่ข้างกระแทกพื้น ส่วนม้าส่งเสียงร้องแล้วควมตะเบ็งไปข้างหน้าตรงไปยังสะพานซึ่งสันไหวอย่างรุนแรงเหนือหุบเหว พวกคนแคระต่างวิ่งข้ามสะพานพลางตะโกนและกันต่าไปด้วย

“เร็วเข้า เกรอลท์!” แดนดิไลออนตะโกนขณะวิ่งตามเขาและเหลียวมองไปด้านหลัง

“กระโดดขึ้นมา วิทเซอร์!” ดอร์เรกาเร่เรียกขณะพยายามทรงตัวบนอานม้าและควมคุมม้าซึ่งกำลังตื่นกลัวอย่างยากลำบาก

ไกลออกไปข้างหลัง เส้นทางทั้งสายถูกบดบังไปด้วยฝุ่นซึ่งฟุ้งตลบเพราะบรรดาก้อนหินที่หล่นลงมาและตกใส่เกวียนของนินดาเมียร์จนแตกกระจาย วิทเซอร์คว้าสายคล้องกระเป๋าทรงอานม้าของจอมเวท แล้วก็พลัน

ได้ยินเสียงร้อง

เยนเนเฟอร์ล้มไปพร้อมกับม้า นางกลิ้งตัวหนีกับเท้าที่ตะกุกตะกายอย่างบ้าคลั่ง ก่อนจะนอนราบลงกับพื้นแล้วยกแขนขึ้นป้องศีรษะ วิทเซอร์ปล่อยมือจากอานม้าและรีบวิ่งไปหานาง เขาพุ่งตัวเข้าไปหากองหิน กระโดดข้ามรอยแยกใต้เท้า แล้วจุดแขนเยนเนเฟอร์จนนางคุกเข่าขึ้นมาได้ นางเบิกตากว้าง เลือดจากแผลบนหน้าผากไหลย้อยลงมาถึงใบหู

“ลุกขึ้น เยน!”

“เกรอลท์ ระวัง!”

แผ่นหินขนาดมหึมาไถลลงมาตามผนังหินลาดชันพร้อมกับเสียงครูดดังสะท้อนเลื่อนลั่นและพุ่งดิ่งลงมาหาพวกเขา เกรอลท์ทิ้งตัวลงและใช้ร่างกายตัวเองเป็นโล่ป้องกันจอมเวทหญิง ในขณะที่เดียวกันแผ่นหินนั้นก็ระเบิดกระจายเป็นเศษเล็กเศษน้อยนับพันล้านชิ้น ร่วงลงมาใส่พวกเขาสร้างความเจ็บปวดราวกับโดนตะเด้งต่อๆ

“เร็วเข้า!” ดอร์เรกาเรย์ตะโกนขณะโบกคทาไปมาบนหลังม้าที่กำลังวิ่งเต็มฝีเท้า และระเบิดก้อนหินอีกหลายก้อนที่กำลังกลิ้งจากหน้าผาให้กลายเป็นผุยผง “ไปที่สะพาน วิทเซอร์!”

เยนเนเฟอร์โบกมือพลาจอนัวร์และเอ่ยถ้อยคำที่ไม่อาจเข้าใจได้เสียงดัง เมื่อก้อนหินร่วงลงมาสัมผัสกับม่านพลังสีฟ้าเรื่อๆ รูปครึ่งวงกลมซึ่งปรากฏขึ้นเหนือศีรษะพวกเขา มันก็หายวับไปราวกับหยดน้ำที่หล่นใส่โลหะซึ่งถูกเผาจนแดงก่ำ

“ไปที่สะพาน เกรอลท์!” จอมเวทหญิงตะโกน “อยู่ใกล้ๆ ข้าเอาไว้!”

ทั้งสองวิ่งตามหลังดอร์เรกาเรย์กับพลธนูอีกหลายนายที่กำลังหนีตาย สะพานแกว่งไกวและส่งเสียงเอี้ยดอ้าด ท่อนซุงบิดเบี้ยวไปทุกทิศทาง ขณะที่มันเหวี่ยงพวกเขาจากราวกันฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่ง

“เร็วเข้า!”

จู่ๆ สะพานก็ทรุดลงพร้อมกับเสียงไม้ลั่นเสียดหู ครึ่งหนึ่งของพื้นสะพานที่พวกเขาข้ามมาร่วงหล่นลงไปใต้น้ำดังตูมตามและพาเกวียนของเหล่าคนแคระไปด้วย เกวียนแตกกระจายเมื่อกระแทกกับหินแหลม

พวกมันส่งเสียงร้องแตกตื่น สะพานส่วนที่พวกเขายืนอยู่นั้นยังคงอยู่ดี แต่ทันใดนั้นเองเกรอลท์ก็รู้สึกว่พวกเขากำลังวิ่งขึ้นเรื่อย ๆ อย่างรวดเร็ว เยนเนเฟอร์สบถพร้อมกับหายใจหอบ

“หมอบลง เยน! เกาะไว้!”

สะพานส่วนที่เหลือครูดกระทบกัน แตกร้าว และทั้งตัวลงจนกลายเป็นทางลาด พวกเขาร่วงไปพร้อมกับมันและพยายามจิกนิ้วเกาะ ช่องว่างระหว่างท่อนซุงเอาไว้ เยนเนเฟอร์เกาะต่อไปไม่ไหว นางกรีดร้องเสียงแหลมราวกับเด็กน้อยแล้วปล่อยมือ เกรอลท์เกาะสะพานเอาไว้ด้วยมือข้างหนึ่งขณะที่กริชออกมาปักที่ท่อนซุง จากนั้นก็จับด้ามกริชด้วยมือทั้งสองข้าง ข้อศอกลั่นกรือบเมื่อน้ำหนักของเยนเนเฟอร์จุดเขาลงไปในางห้อยต่องแต่งเกาะสายคาดฝักดาบที่เขาสะพายไว้ข้างหลัง สะพานส่งเสียงเอี้ยดอี๊ดอีกครั้ง คราวนี้นั้นเสียงยิ่งกว่าเดิมจนแทบจะตั้งฉากกับพื้นแล้ว

“เยน” วิทเซอร์กัดฟันพูด “ทำอะไรสักอย่าง...ร้ายกาจท่าเหวอะไรก็ได้!”

“จะทำได้อย่างไรเล่า” เขาได้ยินเสียงตวาดอู้อี้ด้วยความโมโห “ข้ากำลังเกาะอยู่นะ!”

“ปล่อยมือข้างหนึ่งสิ!”

“ข้าทำไม่ได้...”

“นี่! แดนดิไลออนตะโกนมาจากด้านบน “เกาะไว้ไหม นี่!”

เกรอลท์ไม่ยอมตอบ

“โยนเชือกลงไป!” แดนดิไลออนตะเบ็งเสียง “เร็วเข้าสิ ให้ตายเถอะ!”

พวกรีฟเวอร์ เหล่าคนแคระ และกิลเลนสเตอร์โนล์หน้ามาข้าง ๆ นักกรี เกรอลท์ได้ยินไบโอสต์พูดแผ่วเบา

“เดี๋ยวก่อน พ่อนักร้อง รอให้นางร่วงไปก่อน แล้วเราค่อยดึงวิทเซอร์ขึ้นมา”

เยนเนเฟอร์ขู่พื่อเป็นงูพิษขณะดันขยุขยิกอยู่ที่หลังของวิทเซอร์ สายสะพายดาบรัดหน้าอกเขาแน่นจนเข้าเนื้อ

“เยน หาที่เกาะได้ไหม ใช้ขาได้หรือเปล่า ใช้ขาทำอะไรสักอย่างได้ไหม”

“ได้สิ” นางโอดครวญ “แกว่งไปแกว่งมาไงล่ะ”

เกรอลท์ก้มมองแม่น้ำเชี่ยวกรากเป็นฟองฟอดและไหลวนท่ามกลางโขดหินแหลม ชัดเข้าไปใต้อากสะพาน ทั้งยังมีซากม้าหนึ่งตัว และซากทหารหนึ่งนายในเครื่องบินสไลด์ไสของเคนกอร์น เลยโขดหินไป เขาเห็นฝูงปลาเทราต์ขนาดใหญ่กำลังว่ายทวนกระแสน้ำวนลึมรกตอย่างเนือยช้า

“เกาะไหวไหม เยน”

“พยายามอยู่...พอไหว...”

“ยกตัวเองขึ้น หาที่เหยียบ...”

“ข้า...ทำไม่ได้...”

“โยนเชือกลงไป!” แดนดีโลออนตะโกน “เป็นบ้ากันไปหมดแล้วหรือเดี๋ยวก็ร่วงลงไปทั้งคู่หรอก!”

“บางทีนั่นอาจไม่แย่นักก็ได้นะ” กิลเลนสเตอร์นิกสงสัย แต่เกรอลท์ไม่เห็นตัวเขา

สะพานลั่นเอี้ยดอาดและทรุดยิ่งกว่าเดิม นิ้วที่จับด้ามกริชไว้ของเกรอลท์เริ่มชาหนึบ

“เยน...”

“หุบปาก...แล้วเลิกขยับตัว...”

“เยน”

“อย่าเรียกข้าอย่างนั้น...”

“เกาะไหวไหม”

“ไม่ไหว” นางตอบเสียงเย็นและเลิกคิ้น นางทำเพียงเกาะหลังเขาไว้หนึ่งๆ เหมือนหุ่นน้ำหนักที่ไร้ชีวิต ไร้จิตวิญญาณ

“เยน”

“หุบปาก”

“เยน อภัยให้ข้าเถอะ”

“ไม่ ไม่มีวัน”

มีบางอย่างเลื้อยลงมาตามท่อนซุงอย่างว่องไวราวกับงู มันเป็นเชือกที่เปล่งแสงเย็นตาออกมา เชือกเส้นนั้นบิดและขดตัวราวกับมีชีวิตขณะใช้ส่วนปลายคลำหาจนเจอคอของเกรออลท์ จากนั้นมันก็เลื้อยเข้าไปใต้วงแขน แล้วขมวดตัวเองให้เป็นปมหลวมๆ จอมเวทหญิงที่เกาะเขาอยู่ร้องครางพร้อมกับสูดปากหายใจ เขามั่นใจว่านางต้องร้องให้ ทว่ากลับคิดผิด

“อดทนไว้!” แดนดีโลออนตะโกนมาจากด้านบน “เรากำลังดึงพวกเจ้าขึ้นมา! การ! เคนเน็ต! ดึงพวกเขาขึ้น! ฮึบ!”

แรงฉุดทำให้เชือกรั้งแน่นจนเจ็บปวด เยนเนเฟอร์ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ พวกเขาถูกลากถูถูกดันขึ้นไปอย่างรวดเร็ว หน้าท้องเสียดสีไปกับเปลือกซุงซากๆ

เมื่อขึ้นไปได้ เยนเนเฟอร์เป็นฝ่ายลุกขึ้นยืนก่อน

VII

“เราเสียเกวียนไปหนึ่งเล่มพะยะค่ะ ฝ่าบาท” กิลเลนสเตอร์นรายงาน “ไม่นับรวมเกวียนของพวกกริฟเวอร์ เหลือพลธนูเจ็ดนาย ไม่มีเส้นทางที่อีกฝั่งของหุบเหวอีกต่อไปแล้ว เหลือเพียงเศษหินกับหน้าผาเรียบเท่าที่พอจะมองเห็นได้จากรอยแยก เราไม่รู้ว่าพวกที่ติดอยู่ฝั่งโน้นยังมีชีวิตรอดหรือไม่”

นิดาเมียร์ไม่ตอบ เอกแห่งเดเนเชิลยืนตัวตรงต่อหน้าองค์ราชัน ขณะจ้องมองเขาด้วยสายตาวาวโรจน์และร้อนน

“ความพิโรธของทวยเทพกำลังลงทัณฑ์เรา” เอกกล่าวพร้อมกับชูแขนทั้งสองข้างขึ้น “เราได้กระทำบาป ราชานิดาเมียร์ นี่เป็นคณะเดินทางศักดิ์สิทธิ์ เป็นคณะเดินทางที่ต่อสู้กับความชั่วร้าย เพราะมังกรเป็นสิ่งชั่วร้ายใช่ มังกรทุกตัวคือสิ่งชั่วร้ายกลับชาติมาเกิด ข้าไม่มีทางเพิกเฉยต่อสิ่งชั่วร้าย ข้าจะกระหึบมันให้จมดิน...ฆ่าล้างมันให้ดับสิ้น ดังที่ทวยเทพและคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ได้บัญชาเอาไว้”

“เขาเพื่อเจ้าเรื่องอะไรนะ” โบโฮลต์ถามพลางขมวดคิ้ว

“ข้าไม่รู้” เกรอลท์ตอบขณะปรับอานม้าให้เข้าที่ “ข้าฟังไม่เข้าใจ แม้แต่คำเดียว”

“เจียบชะ” แดนดีโลออนว่า “ข้าพยายามจำอยู่ เพื่อเอาไปใช้ได้ ถ้าทำให้มันคล่องจงกัน”

“คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ได้กล่าวไว้” เอกเปลี่ยนเป็นตะโกนเสียงดัง “ว่าอสรพิษหรือมังกรชั่วร้ายที่มีเจ็ดหัวสิบเขาจะปรากฏกายจากขุนนคร! โดยจะมีสตรีในอาภรณ์สีม่วงกับแดงเลือดนกที่หลังมัน นางถือจอกสีทอง ในมือข้างหนึ่ง บนหน้าผากมีสัญลักษณ์แห่งความเสื่อมศรัทธา!”

“ข้ารู้จักนาง!” แดนดีโลออนทำเสียงตื่นเต้นดีใจ “นั่นคือซีเลีย ภรรยาของเทศมนตรีแห่งซอมเมอร์ฮัลเดอร์!”

“เจียบหน้อย นักกวี” กิลเลนสเตอร์นว่า “ส่วนเจ้า อัศวินจากเดเนเซล ใช้คำพูดง่าย ๆ หน่อยเถอะ ถ้าจะกรุณา”

“องค์ราชัน เราควรต่อสู้กับสิ่งชั่วร้าย” เอกกล่าว “ด้วยหัวใจ อันบริสุทธิ์และมนธรรม ด้วยใบหน้าที่เชิดขึ้นอย่างมีเกียรติ! แล้วดูซิว่า เรามีใครบ้าง คนแคระซึ่งเป็นพวกนอกกริตที่เกิดในความมืดและก้มหัวให้กับพลังแห่งความมืด! จอมเวทผู้ดูหมิ่นศาสนา ขโมยพลังอำนาจและอภิสิทธิ์ของทวยเทพเบื้องบนมาเป็นของตนเอง! และวิทเซอร์ สิ่งมีชีวิตต้องสาปที่วิปริตผิดธรรมชาติและน่ารังเกียจ ท่านแปลกใจหรือไม่ที่เราโดนลงทัณฑ์ ราชานิดาเมียร์! เรามาถึงขีดจำกัดของความเป็นไปได้แล้ว! เกียรติแห่งทวยเทพถูกย่ำยีอย่างน่าเจ็บปวดใจ ข้าขอให้พระองค์จัดสิ่งใดใคร่ไปจากคณะของเราก่อนที่—”

“ไม่เห็นพุดถึงข้าสักคำ” แดนดีโลออนเอ่ยแทรกด้วยความน้อยอกน้อยใจ “ไม่ได้เอ่ยถึงกวีเลย ทั้งที่ข้าอุตส่าห์พยายามแทบตาย”

เกรอลท์ส่งยิ้มให้ยาร์เปน ซิกริน ที่กำลังลูบคมขวานตรงเข็มขัดตัวเองอย่างเชื่องช้า ส่วนคนแคระที่รู้สึกขบขันก็ยิ้มตอบ เยนเนเฟอร์ขีดหน้าหันไปทางอื่น และสร้างทำเป็นกลุ่มใจกับกระโปรงที่ฉีกขาดถึงสะโพกของตนเองมากกว่าคำพูดของเอก

“ข้าคิดว่าท่านพูดแรงไปหน่อยนะ เซอร์เอค” ดอร์เรกาเรย์กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “ถึงท่านจะมีเจตนาสูงส่ง ข้าก็ยังเห็นว่าท่านไม่จำเป็นต้องแสดงทัศนะส่วนตัวเกี่ยวกับจอมเวท คนแคระ และวิทเซอร์ออกมาเลย ถึงแม้ข้าจะคิดว่าเป็นความเห็นที่เราคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว แต่มันไม่สุภาพและไม่มีความเป็นอัศวินนัก เซอร์เอค แล้วก็ชวนสับสนอย่างที่สุด เพราะท่านเองนั่นแหละ ไม่ใช่ใครอื่น ที่รีบวิ่งไปใช้เชือกวิเศษของเอลฟ์ช่วยวิทเซอร์กับจอมเวทหญิงที่กำลังตกอยู่ในอันตรายขึ้นมา ฟังจากคำพูดของท่าน ข้านึกว่าท่านจะภาวนาให้พวกเขาร่วงลงไปเสียอีก”

“บ้าจริง” เกรอลท์กระซิบกับแดนดีโลออน “เอค หมอนั่นเป็นคนโยนเชือกให้เรา ไม่ใช่ดอร์เรกาเรย์หรือกริ”

“ไม่ใช่” นักกวีพิมพ์ตอบ “เป็นเอคจริงๆ”

เกรอลท์ส่ายหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อ ขณะที่เยนเนเฟอร์สบถเบาๆ แล้วยืดตัวขึ้น

“เซอร์เอค” นางเอ่ยด้วยรอยยิ้มแบบที่คนอื่นๆ นอกจากเกรอลท์คงจะคิดว่าน่าดูชมและเป็นมิตร “ทำไมกัน ข้าเป็นพวกดูหมิ่นศาสนา แต่ท่านมาช่วยข้าไว้ทำไม”

“ท่านเป็นสุภาพสตรี ท่านหญิงเยนเนเฟอร์” อัศวินโค้งตัวให้อย่างไม่เป็นธรรมชาติ “ใบหน้าทั้งดงามและจริงใจของท่านทำให้ข้าเชื่อว่สักวันหนึ่งท่านจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับเวทมนตร์อันน่ารังเกียจนี้”

ไบโสลด์พ่นลมทางจมูกดังพรีด

“ข้าขอขอบคุณท่านอัศวิน” เยนเนเฟอร์กล่าวเสียงแห้ง “และวิทเซอร์เกรอลท์ก็ขอบคุณท่านเช่นกัน ขอขอบคุณเขาสี เกรอลท์”

“ให้ข้าร่วงตกไปตายซะยังจะดีกว่า” วิทเซอร์ถอนหายใจขณะเอ่ยขวานผ่าซาก “ข้าควรจะขอบคุณเขาเรื่องอะไรกันนี้ ข้ามันน่ารังเกียจแถมใบหน้าอัปลักษณ์ของข้าก็ยังไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นมาเสียด้วย เซอร์เอค ดึงข้าขึ้นมาจากเหวโดยบังเอิญ เพียงเพราะสาวงามซึ่งกำลังเดือดร้อนเกาะหลังข้าไว้แน่น หากข้าห้อยต้องแต่งอยู่ที่นั่นเพียงคนเดียว เขาคงไม่แม้แต่จะกระดิกนิ้วด้วยซ้ำ ข้าพูดไม่ผิดใช่ไหม ท่านอัศวิน”

“ท่านพูดผิดแล้ว เกรอลท์” อัศวินพเนจรตอบเรียบๆ “ข้าไม่เคยปฏิเสธผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ต่อให้เป็นวิทเซอร์ก็ตาม”

“ขอบคุณเขาลี เกรอลท์ แล้วก็ขอโทษเขาด้วย” จอมเวทหญิงพูดเสียงเรียบขาด “ถ้าเจ้าไม่ทำก็แสดงว่าเธอพูดถูก อย่างน้อยก็ถูกในเรื่องของเจ้า ว่าเจ้าไม่อาจอยู่ร่วมกับมนุษย์คนอื่นได้ เพราะเจ้านั้นต่างออกไป และการที่เจ้าเข้าร่วมคณะเดินทางนี้คือสิ่งผิดพลาด จุดประสงค์ไร้สาระ นำพาเจ้ามาที่นี้ ดังนั้นจึงควรถอนตัวไปเสีย ข้าคิดว่าตอนนี้เจ้าคงเข้าใจแล้ว และถ้ายังไม่เข้าใจก็ถึงเวลาที่จะต้องเข้าใจเสียที”

“จุดประสงค์ที่ท่านเอ่ยถึงคืออะไร ท่านหญิง” กิลเลนสเตอร์นแทรกขึ้น จอมเวทหญิงมองเขาแต่ไม่ตอบ ขณะที่แดนดีโลออนกับยาร์เปนชิกริน ลอบยิ้มเป็นนัยให้กันโดยไม่ให้นางสังเกตเห็น

วิทเซอร์มองเข้าไปในดวงตาของเยนเนเฟอร์และพบว่ามันช่างเย็นเฉียบ

“ข้าขอโทษและขอบคุณ ท่านอัศวินแห่งเดนเนซิล” เขาค้อมศีรษะ “ข้าขอบคุณทุกคนที่อยู่ที่นี่สำหรับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงที ขณะที่ข้าห้อยต้องแดงอยู่นั้น ข้าได้ยินเสียงพวกท่านแห่กันมาช่วย ข้าขอให้ทุกท่านอภัยให้ข้าด้วย ยกเว้นเพียงเยนเนเฟอร์ผู้สูงส่ง ซึ่งข้าขอบคุณ แต่ไม่ขอสิ่งใด ลาก่อน เศษสวะไร้ค่าจักอำลาไปด้วยตัวเอง เพราะเศษสวะกอนนี้ทนพวกท่านต่อไปไม่ไหวแล้ว ข้าไปนะ แดนดีโลออน”

“เฮ้ย เกรอลท์” โบโฮลต์เรียก “อย่างอนเป็นผู้หญิงสิ อย่าทำให้เรื่องเล็กลายเป็นเรื่องใหญ่เลย ช่างไอ้--”

“ระวัง ทุกคนนนน!”

นักยัดไส้เกาะกับเหล่าตัวแทนจากเบิร์ฟิลด์อีกหลายคนที่ถูกส่งไปตลาดเลาล่วงหน้าพากันวิ่งหน้าตั้งกลับมาจากรอยแยกซึ่งทะลุไปสู่ช่องแคบระหว่างเขา

“อะไรกัน ทำไมเขาถึงแหกปากแบบนี้” การ์เงยหน้าขึ้น

“ทุกท่าน...กราบพูล...ฝ่าบาท...” ช่างฝีมือหอบ

“รีบพูดมาเถอะ” กิลเลนสเตอร์นตัดบทพร้อมกับใช้นิ้วโป้งเกี่ยวไว้ที่เข็มขัดทอง

“มังกร! มีมังกรอยู่ที่นั่น!”

“ที่ไหน?”

“เลยช่องแคบระหว่างเขาไป...บนพื้นดิน...ขอรับ มัน...”

“ขึ้นมา!” กิลเลนสเตอร์นออกคำสั่ง

“การ์!” โบโฮลต์ตะโกน “ขึ้นเร็วขึ้น! ไม่เสียบปี ขึ้นมาแล้วขึ้นตาม
ขึ้นมา!”

“เตรียมตัวให้พร้อม เด็กๆ” ยาร์เปน ซิกริน คำราม “เตรียมตัว
ให้พร้อม พับฝ่ามือ!”

“นี่ รอช้าด้วย!” แดนดีไลออนเอาลูทสะพายหลัง “เกรอลท์!
พาขึ้นไปด้วย!”

“กระโดดขึ้นมา!”

ช่องแคบไปสิ้นสุดตรงกองหินสีอ่อนที่ค่อยๆ บางตาลงจนกลายเป็น
วงแหวนหน้าตาประหลาด เลยกองหินไปคือพื้นดินที่ค่อยๆ ลาดลงไปสู่
ทุ่งหญ้าบนเขาซึ่งมีกำแพงหินปูนปิดล้อมทุกด้าน กำแพงหินปูนนั้นมีรูพรุน
นับร้อยนับพัน และมีช่องเขาแคบๆ สามช่องซึ่งเป็นปากลำธารอันแห้งขอด
เปิดทางมาสู่ทุ่งหญ้าแห่งนี้

โบโฮลต์ควบไปที่แนวกันหินเป็นคนแรก แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดม้า
กะทันหันและหยุดตัวขึ้นบนโคลน

“โอ้ย ฉิบหาย” เขาอุทาน “โอ้ย ฉิบหายแล้ว มัน...มันเป็นไป
ไม่ได้!”

“อะไรไร” ดอร์เรกาเรย์ถามหลังขยับม้าเข้ามา ช้างๆ เขาขึ้น
เนินเนเฟอร์ได้ลงมาจากเกวียนของพวงรีฟเวอร์ ก่อนจะไต่เนินเอาหน้าออก
แนบกับก้อนหินที่กั้นบังอยู่ นางแอบโผล่หน้าออกไปดู จากนั้นก็ผงะ
ถอยหลัง แล้วยกมือขึ้นชี้ตา

“อะไร มีอะไรไร” แดนดีไลออนตะโกนพลางชะโงกหน้ามาจาก
ข้างหลังเกรอลท์ “มีอะไรไร โบโฮลต์”

“มังกรตัวนั้น...เป็นสีทอง”

ห่างจากปากทางช่องแคบผาหินที่พวกเขาโผล่ออกมาไม่เกินร้อยก้าว

บนถนนซึ่งทอดไปสู่หุบลึกทางเหนือ มีสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งนั่งอยู่บนเนินหลังเต่าเตี้ยๆ มันนั่งนิ่ง ลำคอเรียวยาวค้อมเป็นเส้นโค้งสวย ใบหน้ายาวแหลมก้มลงมาถึงระดับหน้าอกทรงโดมของมันเอง พลาตว์ัดหางพันเท้าหน้าที่ยื่นออกมา

สัตว์ประหลาดตัวนี้สง่างามเกินจะพรรณนา ทำนองของมันมีลักษณะคล้ายแมว และดูขัดแย้งต่อชาติกำเนิด แต่มันเป็นสัตว์เลื้อยคลานอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะสัตว์ประหลาดตัวนี้ที่นั่งอยู่บนเนิน มีเกล็ดสีเหลืองทองอร่ามเจิดจ้า ทองตั้งแต่ปลายกรงเล็บที่จิกอยู่บนพื้น ไปจนถึงปลายหางเรียวยาวที่สับัดไปมาท่ามกลางหญ้าบนเนิน ขณะที่จ้องมองพวกเขา ด้วยดวงตาโตสีทองอร่าม มันก็สยายปีกกว้างสีทองคล้ายปีกค้างคาวออก แล้วนั่งค้างอยู่เช่นนั้นราวกับจะอดโนม

“มังกรทอง” ดอร์เรกาเรย์กระซิบ “เป็นไปไม่ได้...ตำนานที่มีชีวิต!”

“มังกรทองไม่มีอยู่จริงเสียหน่อย” การ์ประกาศพร้อมกับถ่มน้ำลาย “และข้ารู้ดีด้วยว่าข้ากำลังพูดอะไรอยู่”

“แล้วที่นั่งอยู่บนเนินนั่นคืออะไรกันล่ะ” แดนดีไลออนถามตรงไปตรงมา

“ต้องเป็นเล่ห์กลสักอย่าง”

“เป็นภาพลวงตา”

“ไม่ใช่ภาพลวงตา” เยนเนเฟอร์กล่าว

“มันคือมังกรทอง” กิลเลนสเตอร์นพูด “มังกรทองของแท้แน่นอน”

“แต่มังกรทองมีอยู่ในนิทานเท่านั้น!”

“พอเสียที ทุกคน” โบโฮลด์แทรกขึ้นมากลางปลั่ง “จะมัวเถียงกันไปทำไม คนโง่ที่ไหนก็เห็นว่ามันคือมังกรทอง แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะ ท่านทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นสีทอง สีไฟพวยรี สีเหลืองซี หรือลายตาหมากรุก ตัวมันไม่ได้ใหญ่โตอะไรมากมาย เราจัดการมันได้ภายในเวลาเดียวเดียว ไม่เสียบ่ผี การ์ เก็บเศษหินออกจากเกวียนแล้วหยิบอาวุธของพวกเราออกมา ทองหรือไม้ทองแล้วจะต่างกันตรงไหนรี”

“ต่างสี โบโฮลด์” ไม่เสียบ่ผีตอบ “ต่างมากด้วย นี่ไม่ใช่มังกร

ที่เราตามล่า ไม่ใช่ตัวที่ถูกวางยาพิษนอกแบร์ฟิลด์ซึ่งตอนนี้กำลังนั่งทับเพชรนิลจินดาอยู่ในถ้ำ แต่ไอ้ตัวนี้นั่งทับแค่กันตัวเอง ฆ่ามันแล้วเราจะได้อะไร”

“นี่มันมังกรทองเชียวนะ เคนเน็ต” ยาร์เปน ซิกริน แยกเขี้ยว “เคยเห็นอะไรแบบนี้หรือเปล่า ไม่เข้าใจรี หนังของมันจะทำเงินให้เรา มากกว่าชุมสมบัติธรรมดาๆ เสียอีก”

“และไม่ทำให้อัณณณิสน์ตลาดด้วย” เยนเนเฟอร์เอ่ยเสริมพลาง แสยะยิ้ม “ยาร์เปนพูดถูก ข้อตกลงยังเหมือนเดิม มันท่านาเอามาแบ่งกันใช้ไหมล่ะ”

“เฮ้ย โบโฮลด์” การ์ตะโกนมาจากเกรียนที่เขากำลังรื้อของอยู่ “เราติดอาวุธอะไรให้ตัวเองกับม้านี่ มังกรทองพันอะไรได้รี ไฟ กรด หรือไอร้อน”

“ไม่รู้เลยวะ” โบโฮลด์ตอบด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล “นี่ พวกจอมเวท! นิทานเกี่ยวกับมังกรทองได้บอกอะไรไว้บ้างไหม เกี่ยวกับวิธีฆ่าพวกมันนะ”

“ฆ่าพวกมันยังงั้นนี่ ก็ต้องใช้วิธีเดิมอยู่แล้ว!” นักยัดไส้แกะตะโกนโพล่งออกมา “ไม่ต้องคิดให้มากความ หาสัตว์มาตัวหนึ่ง จากนั้นเราก็จะยัดไส้มันด้วยยาพิษ แล้วเอาไปป้อนให้เจ้าสัตว์เลื้อยคลานนั้นกินเท่านั้นก็จบ”

ดอร์เรกาเรย์ชำเลืองมองช่างฝีมือด้วยหางตา โบโฮลด์ถ่มน้ำลาย ส่วนแดนดีโลออนหันหน้าหนีพร้อมกับเบะปากด้วยความรังเกียจ ขณะที่ ยาร์เปน ซิกริน แยมยิ้มอย่างน่าสะอิดสะเอียนพลางยกมือขึ้นทำเอว

“มองหาอะไร” นักยัดไส้แกะถาม “ลงมือกันได้แล้ว เราต้องช่วยกัน คิดว่าจะเอาอะไรมายัดใส่ซากสัตว์ดี เจ้าสัตว์เลื้อยคลานนั้นจะได้ตายไวๆ ต้องเป็นอะไรที่มีพิษ ออกฤทธิ์รุนแรง ไม่ก็ของเน่าๆ”

“อะฮ่า” คนแคระเอ่ยโดยที่ยังยิ้มอยู่ “ของมีพิษ ของเน่าเสียมีกลิ่นเหม็นโฉงันรี ข้ารู้แล้ว นักยัดไส้แกะ เจ้าไงล่ะ”

“ว่าไงนะ”

“ได้ยินแล้วนี่ โสฬสไปซะ เจ้าช่างไม่ ไปให้พ้นหน้าข้า”

“ลอร์ดดอร์เรกาเรย์” โบโฮลด์เอ่ยพลางเดินไปหาจอมเวท “ทำตัวให้มีประโยชน์หน่อยสิ นึกถึงนิทานหรือตำนานสักเรื่อง ท่านรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับมังกรทอง”

จอมเวทย์มึนพร้อมกับยี้ดออกอย่างสำคัญตัวขึ้นมา

“เจ้าถามว่าข้ารู้อะไรเกี่ยวกับมังกรทองบ้างรึ ไม่มากหรอก แต่ก็พอตัว”

“เราฟังอยู่”

“งั้นจงตั้งใจฟังให้ดี สิ่งที่อยู่ต่อหน้าเราคือมังกรทอง ตำนานที่มีชีวิต และอาจจะเป็นตัวสุดท้ายตัวเดียวในเผ่าพันธุ์ที่เหลืรอดจากน้ำมือมาตกรอย่างพวกเจ้า เราจะฆ่าตำนานไม่ได้ ข้าผู้มีนามว่าดอร์เรกาเรย์ จะไม่ยอมให้พวกเจ้าแตะต้องมังกรตัวนี้ เข้าใจหรือไม่ เก็บข้าวเก็บของขึ้นม้าแล้วกลับบ้านไปซะ”

เกรอลท์แน่ใจว่าจะต้องเกิดความวุ่นวายตามมา แต่เขาคิดผิด

“จอมเวทย์ผู้สูงส่ง” เสียงกิลเลนสเตอร์นทำลายความเงียบที่เกิดขึ้น “ระวังคำพูดคำจาด้วยว่ากำลังพูดกับใครอยู่ ราชินีดาเมียร์สามารถสั่งให้ท่านเก็บข้าวเก็บของไปลงนรกเสียเลยได้ ดอร์เรกาเรย์ แต่ไม่ใช่ในทางกลับกัน เข้าใจชัดไหม”

“ไม่” จอมเวทกล่าวอย่างเย่อหยิ่ง “ไม่เข้าใจ เพราะข้าคือท่านดอร์เรกาเรย์ และข้าจะไม่ยอมรับคำสั่งจากเจ้าของอาณาจักรที่เล็กจนกวาดตามองได้ทั่วจากบนป้อมปราการสกปรกซอมซ่อเหม็นฉ้อ รู้หรือไม่ ลอร์ดกิลเลนสเตอร์น ว่าหากข้าขยับมือพร้อมทองคำ ข้าสามารถเสกให้ท่านกลายเป็นขี้วัวได้ และเสกให้ราชาเด็กอมมือของท่านกลายเป็นสิ่งที่ดูน่าพิงกว่านั้นหลายเท่าได้เช่นกัน เข้าใจ ชัดไหม”

กิลเลนสเตอร์นยังไม่ทันได้ตอบ โบโฮลด์ก็เดินเข้ามาหาดอร์เรกาเรย์ จับไหล่เขาแล้วกระซอกให้หันมาเผชิญหน้ากัน โดยมีกรับกับไม้เสียบผียืนคุ่มกันอยู่ข้างหลังโบโฮลด์เสียบๆ ด้วยท่าทางซึ่งซัง

“ฟังก่อน ผู้วิเศษ” รีฟเวอร์ร่างใหญ่เอ่ย “ก่อนที่จะขยับมือข้างนั้น จงฟังข้าก่อน ข้าสามารถอธิบายให้ฟังอย่างยืดยาวก็ได้ว่าข้าจะทำอะไรกับข้อห้าม นิทาน และคำพูดไร้สาระของเจ้า แต่ข้าชี้แจงจะพูด ถ้าว่านี่เป็น

คำตอบของข้าแล้วกัน”

โบโฮลต์กดรูจมูกข้างหนึ่ง และจากระยะประชิดนั้นเอง เขาสั่งนำมูกออกมาใส่หัวรองเท้าบูตของจอมเวทอย่างแม่นยำ

ดอร์เรกาเรย์หน้าซีดเผือดแต่ไม่ขยับ เขาเห็นตะบองลูกตุ้มหนามยาวเท่าศอกห้อยอยู่ตรงเอวของการ์ – เหมือนอย่างที่คุณคนเห็น และเขาก็รู้เหมือนอย่างที่คุณรู้ว่าเขาจะร้ายมนตร์จบ การ์ก็คงทาบหัวเขาเบะไปแล้ว

“เยี่ยมมาก” โบโฮลต์กล่าว “ที่นี่ก็กลับไปให้พ้นทางได้แล้ว ท่านผู้สูงส่ง หากรู้สึกคันปากขึ้นมาอีกเมื่อไร ก็รีบหาหมามาอุดเอาไว้เสีย เพราะหากข้าได้ยินเสียงท่านเห่าหอนอีก ข้าจะมอบของที่ระลึกบางสิ่งให้”

โบโฮลต์ผลออกมาและถ่มมือเข้าด้วยกัน

“เอาละ การ์ ไม่เสียบผี ลงมือทำงานกันเถอะ เพราะเจ้าสัตว์เลื้อยคลานนี่คงจะไม่รอเราทั้งชาติแน่”

“แต่ไม่มีที่ที่ข้าจะไปไหนเลยนะ” แดนดิโลออนกล่าวขณะมองไปข้างหน้า “ดูมันสิ”

มังกรทองบนเนินอัปาทหาว ผงกหัวขึ้น กระพือปีกเบาๆ และสบัดหางตีพื้น

“ราชินีดาเมียร์และเหล่าอัศวินทั้งหลาย!” เสียงคำรามของมันดังราวกับแตรทองเหลือง “ข้าคือมังกรวิลเลนเทรเทนเมอร์ธ! จริงๆ ไม่อยากบอกหรอกนะ แต่ข้าเห็นแล้วว่าดินถล่มที่ข้าส่งลงมาใส่หัวพวกเจ้าไม่สามารถหยุดยั้งพวกเจ้าไว้ได้ พวกเจ้าเลยมาได้ไกลถึงเพียงนี้ อย่างที่รู้ มีเพียงสามทางเท่านั้นที่จะออกไปจากหุบเขานี้ได้ ทิศตะวันออกไปแบร์ฟีลด์ ทิศตะวันตกไปเคนกอร์น พวกเจ้าใช้สองเส้นทางนี้ได้ แต่ห้ามใช้ช่องแคบทางทิศเหนือ เพราะข้า วิลเลนเทรเทนเมอร์ธ ขอสั่งห้าม อย่างไรก็ตามหากมีใครไม่เคารพคำเตือน ข้าก็ขอให้มาต่อสู้กันอย่างมีเกียรติ ดวลกันเยี่ยงอัศวิน ด้วยอาวุธตามกรอบธรรมเนียมประเพณี ไม่ใช่คาถา ไม่ใช่ลมหายใจเพลิง เป็นการต่อสู้เพื่อให้อีกฝ่ายยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง ข้าจะรอคำตอบจากผู้ส่งสารของพวกเจ้า ตามธรรมเนียมพิธี!”

ทุกคนยืนอ้าปากค้าง

“มันพูดได้!” โบโฮลด์ทำเสียงหอบ “มหัศจรรย์ยิ่งนัก!”

“ไม่ใช่แค่นั้น มันฉลาดเฉลียวมากด้วย” ยาร์เปน ซิกริน กล่าว
“มีใครรู้ไหมว่าอาวุธตามกรอบธรรมเนียมประเพณีคืออะไร”

“อาวุธธรรมดาที่ไร้ซึ่งเวทมนตร์” เยนเนเฟอร์นัวหน้า “แต่ข้า
ประหลาดใจเรื่องอื่นมากกว่า มันเป็นสัตว์ลึกลับสองแฉกซึ่งไม่สามารถ
ออกเสียงพูดได้ เจ้าสัตว์รกรกนี้ใช้โทรจิต! ระวังด้วย โทรจิตใช้ได้ทั้งสองทาง
มันอ่านใจเราได้”

“มันเพี้ยนไปแล้ววี่” เคนเน็ตหรือก็คือไม้เลียบผิวด้วยความรำคาญ
“ตกลงกันอย่างมีเกียรติกับสัตว์เลื้อยคลานโง่ ๆ เนี่ยนะ ไม่มีวันชนะหรอก!
เราจะโจมตีมันพร้อมกัน! เรามีจำนวนมากกว่า!”

“ไม่”

ทุกคนพร้อมใจกันเหลียวหลัง

เอกแห่งเดนเซลนั่งบนหลังม้าในชุดเกราะเต็มยศ โดยมีทวนเลียบอยู่
ในช่องข้างโกลน เขาดูดีกว่าตอนเดินเท้ามากนัก นัยน์ตาแดงก่ำราวกับมีไข
วาวโรจน์จากใต้กะบังเกราะที่เปิดขึ้น และใบหน้าของเขาก็ดูซีดขาว

“ไม่ เคนเน็ต” อัศวินทวนซ้ำ “นอกจากข้ามศพข้าไปก่อน ข้าจะ
ไม่ยอมให้ใครย้ายเกียรติของอัศวินซึ่งหน้า ใครหน้าไหนกล้าละเมิดหลักการ
ดวลอันทรงเกียรติในครั้งนี้...”

เอกตะเบ็งเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ จนเสียงเริ่มแหบแห้ง และเขากำลัง
ตื่นเต้นจนตัวสั่น

“...ใครหน้าไหนบังอาจหยามเกียรติ ก็ถือว่าหยามข้าด้วย ไม่เลียดเขา
ก็เลียดข้าจะต้องชโลมพสุธาที่อ่อนล้านี้ เจ้าสุรขอให้มีการดวลลงันหรือ
ได้เลย! ให้ผู้ส่งสารประกาศชื่อข้า! ให้สวรรค์เป็นผู้ตัดสิน! มังกรจะใช้
อำนาจแห่งคมเขี้ยว กรงเล็บ และความเดือดดาลจากนรก ส่วนข้า...”

“หน้าโง่ชะมัด” ยาร์เปน ซิกริน พึมพำ

“...ส่วนข้าจะใช้ความถูกต้อง ครัหธา น้ำตาของหญิงพรหมจรรย์
ที่ถูกลัทธิเลื้อยคลานตัวนี้--”

“พอได้แล้ว เอค เจ้าทำให้ข้าอยากสำรอก!” โบโฮลต์ตะโกน
“เอาเลยสิ ลงมือซะที! อย่ามัวแต่พูดมาก ข้ามังกรนั่นเลย!”

“นี่ โบโฮลต์ เด็วก่อน” คนแคระตนหนึ่งลูบเคราตัวเองและ
พูดโพล่งขึ้นมาว่า “ลืมหื้มตกลงไปแล้ววี่ ถ้าเอกเป็นคนฆ่ามังกร เขาจะได้
ส่วนแบ่งกึ่งหนึ่ง...”

“เอกจะไม่รับอะไรทั้งนั้น” โบโฮลต์ยิ้มกริ่ม “ข้ารู้จักเขาดี แค่แดนดิ-
ไลออนแต่งเพลงให้ เขาก็ดีใจแล้ว”

“เจียบ!” กิลเลนสเตอร์นประกาศ “ตกลงตามนั้น เอกแห่งเดนเชิล
อัศวินพเนจรผู้มีคุณธรรม จะเป็นตัวแทนจากเคนกอร์นขี่ม้าออกไปสู้
ในฐานทวนและดาบแห่งราชานิดาเมียร์ นี่คือการประสงค์ขององค์ราชา!”

“เอาแล้วไง” ยาร์เปน ซิกริน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ทวนและดาบ
แห่งนิดาเมียร์ เจ้าราชาเด็กจากเคนกอร์นพูดเองเออเองเสร็จสรรพ เราจะ
เอาอย่างไรกันดี”

“ไม่เอาอย่างไร” โบโฮลต์ถ่มน้ำลาย “ข้าว่าเจ้าคงไม่อยากขัดใจเอก
หรอกนะ ยาร์เปน เขาพูดจาไร้สาระก็จริง แต่ถ้าเขาอยู่บนหลังม้าและ
ปลุกใจตัวเองให้ฮึกเหิมไปแล้ว อย่าไปขวางทางเขาจะดีกว่า ปล่อยให้เขา
จัดการมังกรนั้นเถอะ เด็วเราก็ได้เห็นกัน”

“ใครจะเป็นผู้ส่งสารล่ะ” แดนดิไลออนถาม “มังกรต้องการผู้ส่งสาร
ให้ข้าเป็นเองไหม”

“ไม่ละ เราไม่ต้องการบทเพลง แดนดิไลออน” โบโฮลต์นิ้วหน้า
“ให้ยาร์เปน ซิกริน เป็นผู้ส่งสารก็ได้ เสียงเขาดังราวกับเสียงวัวเห่”

“ได้ ไม่มีปัญหา” ยาร์เปนตอบ “หากคนถือธงมาให้ข้า ทุกอย่าง
จะได้เป็นไปตามธรรมเนียม”

“อย่าลืมพูดจาให้สุภาพด้วยนะ คนแคระ แล้วก็รักษามารยาทด้วย”
กิลเลนสเตอร์นเตือน

“อย่ามาสอนว่าข้าต้องพูดอย่างไร” คนแคระแอนพุงอย่างภาคภูมิใจ
“ข้าเคยทำภารกิจทางการทูตตั้งแต่พวกเจ้ายังตื่นเท่าฝ่าหอย”

มังกรยังคงนั่งอยู่บนเนินอย่างใจเย็นและสะบัดหางไปมาอย่าง

อารมณ์ดี คนแคระป็นขึ้นไปบนหินก้อนใหญ่แล้วกู่เรียกก่อนจะถุยน้ําลาย

“เฮ้ย เจ้านะ!” เขาตะโกนพร้อมกับยกมือขึ้นเท้าเอวทั้งสองข้าง “ไอ้มังกรชาติชั่ว เจ้านั้นแหละ! จงฟังคำประกาศจากผู้ส่งสาร! ข้าเอง! คนแรกที่จะต่อสู้กับเจ้าอย่างสมเกียรติคืออัศวินรอนเร่ เอกแห่งเดนเนเซล! เขาจะเอาทวนจัมพุงพลุ้ยๆ ของเจ้าตามประเพณีศักดิ์สิทธิ์จนเจ้าสับสน งงววย และหญิงพรหมจรรย์ที่น่าสงสารกับราชินีดาเมียร์ก็จะปลาลบปลื้มดีใจ! มันจะเป็นการต่อสู้ที่ยุติธรรมและมีเกียรติ ห้ามพ่นไฟ ใช้ได้แต่พลังกำลัง ในการทำห้ันอีกฝ่าย จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะหมดทางสู้หรือเสียชีวิต! ซึ่งเราหวังสุดใจว่าฝ่ายนั้นจะเป็นเจ้า! เข้าใจไหม เจ้ามังกร”

มังกรอ้าปากหา กระพือปีกเบาๆ ก่อนจะหมอบราบแล้วติดตัวจาก เนินลงมาอยู่บนพื้น

“ข้าเข้าใจ ผู้ส่งสารผู้สูงส่ง!” มันตะโกนกลับมา “เชิญเอกแห่งเดนเนเซลผู้มีคุณธรรมเข้าสู่การต่อสู้ ข้าพร้อมแล้ว!”

“เล่นละครอะไรกันเนี่ย” โบโฮลต์เหินบนแขนขณะมองตามเอกที่กำลังขี่ม้าข้ามแนวโขดหินไปด้วยสายตามาตร้าย “น่าหัวเราะให้ฟันหลุด...”

“หยุดเท่าะที โบโฮลต์” แดนดีโลออนตะโกนพลางถูมือเข้าด้วยกัน “ดูสิ เอกเตรียมบุกแล้ว! มันจะต้องเป็นลําน้ำที่แสนจะงดงาม!”

“ใช่โย! เอกจงเจริญ!” พลธนูของนีดาเมียร์คนหนึ่งเปล่งเสียงขึ้นมา

“ส่วนข้า” นักยัดไส้แกะทำเสียงผิดหวัง “ยังอยากเอาก้ามะถันยัดร่างเขาอยู่ดี เพื่อให้แน่ใจไว้ก่อน”

เอกเข้าไปในทุ่งหญ้าและยกทวนขึ้นทักทายมังกร เขากระซากกะบังเกราะลงมาบังตา แล้วใช้เคียวรองเท้ากระตุ้นม้าให้วิ่งห้อออกไป

“แฮมๆ” คนแคระเอ่ย “เขาอาจจะโง่ แต่บุกได้สวยงามทีเดียว ดูว่าเขาพุ่งทะยานออกไปสิ!”

เอกโน้มตัวไปข้างหน้า ใช้ขาหนีบอานม้าไว้แน่น และลดทวนลงขณะที่ม้ากำลังวิ่งเต็มฝีเท้า เกรอลท์นึกว่ามังกรจะกระโดดหลบไปด้านข้างหรือเบี่ยงหลบไป แต่เขาคิดผิด เพราะมันเพียงแต่หมอบตัวลงแล้วพุ่งสวนเข้าหาอัศวินตรงๆ

“ແກ່ງມັນເລຍ! ແກ່ງມັນລີ ເອດ” ຍາຣ໌ເປນຕະໂກນ

ແມ່ເອດຈະຄວບມ້າເຕັມກຳລັງ ເຂົາກັບໄມ່ຟລິຟລາມແກ່ງອອກໄປຕ່ຽງໆ ເຂົາເປີດປັດຈັບຟລັດໃນວິນາທີ່ສຸດທ້າຍໂດຍຂັບຫົວຂຶ້ນມາເຖິງເນື້ອຫ້ວມ້າ ແລະໃນຈັງຫວະທີ່ສ່ວນກັບມັງກ ເຂົາກໍ່ອອກແກ່ງແກ່ງສຸດກຳລັງຂະຫຍັດຮ່າງຕ່ຽງ ບົນໂກລນ ທຸກຄົນຕະໂກນພ້ອມກັນ ແຕ່ເກຣອນທີ່ໄດ້ຮ່ວມປະສານເສຍດ້ວຍ

ມັງກຟຸດການໂຈມຕີໄດ້ດ້ວຍການຟຸດຕົວຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ສ່ຽງາມ ແລະປະຖິດ ຈາກນັ້ນກໍ່ມີມັນຕົວຮາວກັບຮີບບິນສີ່ທ້ອງທີ່ມີຊີວິດດ້ວຍຄວາມຮວດຮົ່ວ ດັ່ງສາຍຟ້າຫວານຸ່ມນວລຽວກັບແມວ ແລະແຫຍ່ເທົ່າຂ້າງໜຶ່ງເຂົ້າໄປໄດ້ທ້ອງມ້າ ມ້າສ່ຽງເສຍຮ້ອງເຫລ່ມ ກ່ອນຈະສະບັດຄອື້ນຈົນຮ່າງຂອງອັດວິນໂຍກຄອນໄປມາ ແຕ່ເຂົາຍັງໄມ່ປ່ອຍມືອອກຈາກຫົວ ຈັງຫວະທີ່ມ້າກຳລັງຈະໜ້າຕີມືພື້ນ ມັງກກໍ່ໃຊ້ ອຸ່ງເທົ່າທີ່ມີກົງເລີບເຫລ່ມຄົບຮ່າງຂອງເອດຈົນຮ່ວງຈາກອ່ານມ້າຢ່າງດຸ້ງຮ້າຍ ທຸກຄົນເຫັນເກຣຫຸ່ນອ້ອກຟຸດຄວາງຂຶ້ນໄປກາງອາກາດ ຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ຍິນເສຍດັ່ງ ແກ້ງແລະຕູບເມື່ອອັດວິນຟຸດລົງມາບົນພື້ນ

ເຈົ້າມັງກຟຸດຍ່ອນບິນທ້າຍລົງນັ້ນ ຈາກນັ້ນກໍ່ໃຊ້ເທົ່າຂ້າງໜຶ່ງຟຸດຕົວມ້າແລ້ວ ຈັບຂາກໄກຣຊິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄົມເຂັ້ວລົງໄປ ມ້າຮ້ອງສຸດເສຍ ດິນຮຸ່ ກ່ອນຈະ ເຊີບໄປ

ທ່າມກາງຄວາມເຊີບບັ້ນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ທຸກຄົນໄດ້ຍິນເສຍຖຸ້່ມລືກຂອງມັງກ ວິນເລນເທຣເນເມີຣ໌

“ຊ່ວຍພາເອດແກ່ງເດເນເຊີລອອກໄປຈາກສະຖານຕ່ອສູ້ດ້ວຍ ເພາະເຂົາ ໄມ່ອາຈສູ້ໄດ້ອີກຕ່ອໄປແລ້ວ ເຊີນຄົນຕ່ອໄປ”

“ໂອ້ ເວຣແລ້ວ” ຍາຣ໌ເປນ ສີກິນ ເອ້ຍຂຶ້ນທ່າມກາງຄວາມເຊີບບັ້ນ ທີ່ຕາມມາ

VIII

“ຂ້າທັງສອງຂ້າງ” ເຍນເນເຟອ໌ເອ້ຍຟລາງເຊີດມື້ກັບຝ້າລີນີນ “ແລະອາຈະ ຮວມເຖິງກະດູກສັນຫຼັງຂອງເຂົາດ້ວຍ ເກຣຫຸ່ນທີ່ຫຼັງຂອງເຂົາຢຸດລົງໄປຮາວກັບ

ถูกเวียนบรรทุกท่อนซุงชนเข้า ขาสองข้างบาดเจ็บเพราะทวนของเขาเอง เขาคงขี่ม้าไม่ได้อีกนาน หรือไม่ก็ขี่ไม่ได้ไปชั่วชีวิต”

“ความเสี่ยงที่มากับอาชีพ” เกรอลท์พึมพำ ส่วนจอมเวทหญิงนินหัวหน้า “พูดได้แค่นี้เองรี”

“เจ้าอยากได้อะไรล่ะ เยนเนเฟอร์”

“มังกรตัวนี้วิ่งไวเหลือเชื่อ เกรอลท์ วิ่งไวเกินกว่าที่มนุษย์จะสู้ด้วยได้”

“ข้าเข้าใจละ ไม่ เยน เป็นข้าไม่ได้”

“เป็นเพราะหลักการ” จอมเวทหญิงแยมยิ้มถากถาง “หรือแค่กลัวกันแน่ นี่เป็นความรู้สึกของมนุษย์เพียงอย่างเดียวหรือเปล่าที่ไม่ถูกลบออกไป”

“ทั้งสองอย่างนั่นแหละ” เกรอลท์ยอมรับนิ่งๆ “แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะ”

“ใช่แล้ว” เยนเนเฟอร์ขยับเข้ามาใกล้มากขึ้น “ไม่ต่างกันเลย หลักการถูกล้มล้างได้ ความกลัวก็สามารถเอาชนะได้ ข้ามังกรนั้นชะเกรอลท์ เพื่อข้า”

“เพื่อเจ้ารี”

“เพื่อข้า ข้าต้องการมังกรตัวนั้น เกรอลท์ ในสภาพดีด้วย ข้าต้องการครอบครองมังกรตัวนั้นแต่เพียงผู้เดียว”

“งั้นก็ร้ายกาจอำมหิตเองเลยสิ”

“ไม่ เจ้านั่นแหละไปอำมัน ส่วนข้าจะใช้คาถากันพวกกริฟเวอร์กับคนอื่น ๆ ไม่ให้เข้ามาแทรกแซง”

“เจ้าจะฆ่าพวกเขาเอานะ เยนเนเฟอร์”

“เจ้าแะแะเรื่องพรรค์นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เจ้าไปจัดการมังกร ส่วนข้าจะจัดการกับตนเอง”

“เยนเนเฟอร์” วิทเซอร์กล่าวเสียงเย็น “ข้าไม่เข้าใจ เจ้าจะต้องการมังกรไปทำไม เจ้าหลงใหลในเกล็ดสีเหลืองของมันถึงขั้นนั้นเชียวรี อยากรู้อย่างไรเสีย เจ้าก็ไม่ได้ขัดสนเงินทองนี่ เจ้ามีรายได้หลายทาง มีชื่อเสียง

โด่งดัง นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ แค่อ่าพูดถึงเรื่องวิชาชีพ ข้าขอร้องละ”

เยนเนเฟอร์เงียบไป จนกระทั่งในที่สุดนางก็เบะริมฝีปากแล้วตะกอนหินบนพื้นหญ้าโดยแรง

“มีใครคนหนึ่งช่วยข้าได้ เกรอลท์ แน่نونว่า...เจ้ารู้ว่าข้าพูดถึงเรื่องอะไร...ดูเหมือนว่ามันไม่ถึงกับแก้ไขไม่ได้เสียทีเดียว ยังพอมีโอกาสข้ายังสามารถมี...เจ้าเข้าใจข้าใช่ไหม”

“ข้าเข้าใจ”

“วิธีการมันซับซ้อนยุ่งยาก ต้องใช้เงินจำนวนมหาศาล แต่ถ้าข้านำมังกรไปแลก...เกรอลท์”

วิทเซอร์ไม่ตอบ

“ตอนที่เราห้อยต้องแต่งงานอยู่บนสะพาน” จอมเวทหญิงเอ่ย “เจ้าขอบางอย่างจากข้า ข้าจะให้ตามที่ขอ ไม่ว่าเรื่องทั้งหมดจะเป็นอย่างไรก็ตาม”

วิทเซอร์ยิ้มอย่างเศร้าสร้อยและใช้นิ้วชี้แตะหินออบซิเดียนที่คอของเยนเนเฟอร์

“สายไปแล้ว เยน ตอนนี้เราไม่ได้ห้อยอยู่ตรงสะพาน มันไม่สำคัญสำหรับข้าอีกต่อไปแล้ว ต่อให้คิดถึงเรื่องทั้งหมดก็เถอะ”

เขาคาดหวังความพิโรธที่เลวร้ายที่สุดจากนาง ไม่ว่าจะเป็นเปลวไฟ สายฟ้า การตบหน้า คำด่าทอ คำสาปแช่ง จัดมาเป็นชุด ทว่ากลับต้องแปลกใจเมื่อเห็นเพียงริมฝีปากที่พยายามควบคุมไม่ให้สั่นระริก เยนเนเฟอร์ค่อยๆ เบือนหน้าหนี เกรอลท์เสียใจที่พลั้งปากออกไป เสียหายความรู้สึกที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับนาง ชิดจำกัดของความเป็นไปได้ถูกส่งล้าไปแล้ว และบัดนี้มันก็ขาดสะบั้นราวกับสายลุต เขามองไปทางแดนดิไลออนและเห็นนักกวีนั่นหน้าหนี ไม่ยอมสบตาด้วย

“ปัญหาเรื่องเกียรติของอัศวินหมดไปแล้ว ทุกท่าน” โบโฮลด์ตะโกน บัดนี้เขาอยู่ในชุดเกราะและยืนอยู่ต่อหน้าันดาเมียร์ซึ่งยังคงนั่งอยู่บนก้อนหินและทำหน้าที่เป็นโลกเหมือนเดิม “เกียรติของอัศวินนอนโอตโอโยอยู่โน่นแล้ว ลอร์ดกิลเลนสเตอร์น เจ้าโง่มากที่ส่งเอกเป็นตัวแทนของอาณาจักรเจ้า

ข้าไม่อยากขึ้นวิโทษใครหรอกนะ แต่ข้ารู้ว่าเอคกระดุกหักเพราะใคร
ใช่ ข้าสาบานได้เลย เราปากันก่อนเดี๋ยวผ่านไปได้สองตัว ตัวหนึ่งคือ
คนเพี้ยนที่พยายามรื้อฟื้นตำนานของอัศวินผู้พิชิตมังกรในการดวลตัวต่อตัว
อีกตัวเป็นจอมลวงโลกที่ละโมภอยากได้เงินจากเรื่องนี้ เจ้าคงรู้ว่า
ข้าพูดถึงใคร กิลเลนสเตอร์น ว่าไงนะ ตีมาก ที่นี่ก็ถึงคราวของเราบ้าง
มังกรเป็นของเรา ฟีน้องรีฟเวอร์จะสังหารมังกรตัวนี้เอง ไม่แบ่งใคร”

“แล้วข้อตกลงล่ะ โบโฮลต์” เสนาบดีพูดเนิบๆ “ข้อตกลง
ของเราล่ะ”

“ข้าไม่สนข้อตกลงหาเหอะไรทั้งนั้น”

“บึงอาลันดี! นี่คือการดูหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ!” กิลเลนสเตอร์น
กระหิບเท้าเราๆ “ราชานิดาเมียร์—”

“ราชาทำไมรี” โบโฮลต์ตะคอกพร้อมกับทั้งน้ำหนักลงบนดาบสองมือ
เล่มยักษ์ “หรือว่าราชาตัดสินใจจะโค่นมังกรด้วยพระองค์เอง หรือเป็นเจ้า
เสนาบดีผู้รักดี เจ้าจะยึดพวงพลัยๆ ลงไปในชุดเกราะแล้วลงสนามต่อสู้
งั้นรี ก็ดีนะ เอาเลยสิ เราจะรอ เจ้ามีโอกาสนี้แล้ว กิลเลนสเตอร์น หากเอค
ฆ่ามังกรตายได้ด้วยทวนของเขา เจ้าคงสุขทุกอย่างเป็นของตัวเอง ไม่เหลือ
อะไรไว้ให้พวกเราเลยเพราะเราไม่ได้มีส่วนช่วย คงไม่ให้แม้แต่เกล็ดบนหลัง
สักเกล็ด แต่สายเกินไปเสียแล้ว ตาสว่างเสียที จะไม่มีใครต่อสู้ในนาม
เคนกอร์นทั้งนั้น เจ้าไม่มีทางหาคนโง่อย่างเอคได้อีก”

“ไม่จริง!” ช่างฝีมือฉายนักยัดไส้แกะแยังขณะกู่กู่จ่อเข้ามาหาราชา
ผู้ที่ยังคงจ้องมอง ณ จุดใดจุดหนึ่งบนเส้นขอบฟ้าอยู่ตามลำพัง “องค์ราชา!
รอก่อนเถิดพะย่ะค่ะ อีกประเดี๋ยวคนของเราจากแบร์ฟีลด์ก็จะมาถึงแล้ว
ไม่นานเกินรอแน่นอน! ช่างหัวพวกชั้นสูงมัน ตะเพิดพวกมันไป!
แล้วฝ่าบาทจะได้เห็นว่าใครคือผู้ที่กล้าหาญและแข็งแกร่งอย่างแท้จริง
ไม่ใช่ดีแต่โม้!”

“หุบปาก” โบโฮลต์พูดอย่างใจเย็นพลางเข็ดคราบสนิมบนเกราะ
หน้าอก “หุบปากไปซะ เจ้าไพร่ เพราะถ้าไม่หุบ ข้าจะช่วยหุบให้แรงๆ
จนฟันของเจ้าหลุดลงไปในลำคอเลย”

เมื่อนักยัดไส้แกะเห็นเคนเน็ตกับการสาวเท้าเข้ามา เขาก็รีบถอยไปหลบข้างหลังพวกพ้องจากแบร์ฟีลด์ทันที

“ฝ่าบาท!” กิลเลนสเตร็นเปล่งเสียงดังสนั่น “องค์ราชา พระองค์จะรับสั่งว่าอย่างไร?”

ทันใดนั้นเองสีหน้าเบื่อน่ายกก็หายวับไปจากใบหน้าของนิดาเมียร์ ราชาหนุ่มน้อยย่นจมูกขึ้นกระของเขาแล้วลุกขึ้นยืน

“ข้าจะสั่งอะไรนั่นรี” เขาพูดเสียงแหลม “เจ้าถามข้าได้สักทีนะ กิลเลนสเตร็น แทนที่จะตัดสินใจแทนข้า แล้วก็พูดแทนข้า ข้าพึงพอใจมากขอให้เป็นอย่างนี้ต่อไป กิลเลนสเตร็น นับจากวินาทีนี้ เจ้าจะเจียบและฟังคำสั่งจากข้า นี่คือคำสั่งแรก ให้ทหารช่วยกันหามเอกแห่งเดนเนเซลขึ้นเกวียน เราจะกลับเคนกอร์นกัน”

“แต่ฝ่าบาท—”

“ห้ามพูดอะไรอีก กิลเลนสเตร็น ท่านหญิงเอนเนเฟอร์และสุภาพบุรุษทั้งหลาย ข้าขออภัย แม้ข้าจะเสียเวลาไปกับการเดินทางครั้งนี้ แต่ก็ได้เรียนรู้อะไรมากมาย ขอบใจสำหรับวาทะของพวกเจ้า ท่านหญิงเอนเนเฟอร์ ท่านดอร์เกาเรย์ เซอร์โบโฮลต์ และขอบใจสำหรับความเจียบงันของเจ้าด้วย เซอร์เกรอลท์”

“ฝ่าบาท” กิลเลนสเตร็นท้วง “หมายความว่าอย่างไร มังกรอยู่แค่เอื้อมนี้เอง มันอยู่ตรงหน้านี้เอง ฝ่าบาท ความฝันของพระองค์...”

“ความฝันของข้า” นิดาเมียร์ทวนคำด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “ข้ายังไม่มีความสำเร็จ แต่หากอยู่ที่นี้ต่อไป...ข้าอาจไม่มีโอกาสได้ฝันอีกเลย”

“แต่มัลลีโอเรละ แล้วพระหัตถ์ขององค์หญิงล่ะ” เสนาบดีโบกไม้โบกมืออย่างไม่ยอมแพ้ “แล้วบัลลังก์ล่ะ ฝ่าบาท ประชาชนที่นั่นจะยอมรับฝ่าบาทในฐานะ...”

“ข้าไม่สนใจประชาชนหาเหวอะไรทั้งนั้น ถ้าใช้คำพูดของเซอร์โบโฮลต์นะนะ” นิดาเมียร์หัวเราะ “อย่างไรเสียบัลลังก์แห่งมัลลีโอเรก็เป็นของข้าอยู่ดี เพราะในเคนกอร์น ข้ามีกองทัพชุดเกราะสามร้อยนาย และพลเดินเท้าอีกพันห้าร้อย ขณะที่อีกฝ่ายมีพลหอกกระจอกงอกง่อยแค่พันเดียว

พวกมันจะยอมรับข้าใหม่หรือ ต้องยอมรับอยู่แล้ว เพราะข้าจะสั่งตัดหัว ตัดแขนขา จนกว่าพวกมันจะยอมศิโรราบ องค์หญิงของพวกมันตัวอ้วน เป็นहांน ช่างหัตถ์ของนางสิ ข้าต้องการแคมดลูก หลังนางคลอดรัชทายาท ให้ข้า อย่างไรก็ตามข้าก็จะวางยาพิษนางอยู่ดี ด้วยวิธีการของนักยัดไส้เกะนั้นเง เลิกพูดกันเสียที กิลเลนสเตอร์น ทำตามคำสั่งของข้าเดี๋ยวนี้”

“จริงด้วย” แดนดีไลออนกระซิบกับเกรอลท์ “เขาเรียนรู้เยอะเลย ที่เดียว”

“เยอะมาก” เกรอลท์เห็นด้วยขณะทอดสายตามองไปยังเนินหิน ที่มังกรนั่งอยู่ มันลดศีรษะเพรียวลง และกำลังใช้ลิ้นแฉกสีแดงฉาน เลียตัวอะไรบางอย่างสีเขียวอมเทาซึ่งนั่งอยู่บนหญ้าข้างๆกัน “แต่ข้าไม่อยาก รับใช้เขา แดนดีไลออน”

“เจ้าคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้”

วิทเซอร์มองไปยังสิ่งมีชีวิตสีเขียวอมเทาตัวน้อยซึ่งกำลังกระพือปีก คล้ายค้างคาวอยู่ข้างกรงเล็บสีทองของมังกรที่หมอบอยู่

“เจ้าคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้ แดนดีไลออน เจ้าคิดว่าไง”

“ความคิดเห็นของข้าจะไปสำคัญอะไร ข้าเป็นนักกวีนะ เกรอลท์ ความเห็นของข้าสำคัญด้วยหรือ”

“สำคัญสิ”

“งั้นข้าบอกเจ้าก็ได้ ทุกครั้งที่ข้าเห็นสัตว์เลื้อยคลาน ไม่ว่าจะเป็นงู หรือสรพิษสักตัว ข้าจะรู้สึกขนลุกขนพอง ความชั่วร้ายของพวกมันทำให้ข้า ทั้งสะพรึงกลัวและขยะแขยง แต่มังกรตัวนี้...”

“ว่าอย่างไร”

“มัน...มันช่างงดงาม เกรอลท์”

“ชอบใจนะ แดนดีไลออน”

“ชอบใจเรื่องอะไร”

เกรอลท์หันหน้าไปอีกทาง ก่อนจะค่อยๆ เอื้อมมือไปยังหัวของเข็มขัด ที่คาดเป็นแนวทแยงบนหน้าอกและขยับให้แน่นขึ้นอีกสองรู จากนั้นจึง

ยกมือขวาขึ้นจับด้ามดาบว่าอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องหรือไม่ แदनดิไลออนมองตามด้วยดวงตาเบิกกว้าง

“เกอร์ลท์ เจ้าตั้งใจจะ...”

“ใช่” วิทเซอร์พูดย่างสงบ “ข้ามีขีดจำกัดของข้าอยู่ว่าจะยอมรับความเป็นไปได้มากแค่ไหน ซึ่งข้าทนเรื่องนี้มาเกินพอแล้ว เจ้าจะไปกับนิดาเมียร์หรืออยู่ที่นั่นต่อ แदनดิไลออน”

นักกรีกก็ลงปาวางลูทใต้หินก้อนหนึ่งอย่างระมัดระวังและทะนุถนอมแล้วยึดตัวตรงขึ้นมา

“ข้าจะอยู่ เจ้าว่าอย่างไรนะ ขีดจำกัดของความเป็นไปได้ขึ้นรี ข้าจะเก็บไว้เป็นชื่อลำน่านบใหม่ล่ะ”

“มันอาจเป็นลำน่านบสุดท้ายของเจ้าก็ได้ แदनดิไลออน”

“เกอร์ลท์”

“หึม”

“อย่าฆ่ามันนะ...ไม่ฆ่าได้ไหม”

“ดาบก็คือดาบ แदनดิไลออน เมื่อชักดาบออกมาแล้ว...”

“ช่วยพยายามหน่อยเถอะ”

“ข้าจะพยายาม”

ดอร์เรกาเรย์หัวเราะเบาๆ พลางหันไปทางเอนเนเฟอร์กับพี่น้องรีฟเวอร์ ก่อนจะชี้ไปยังคาราวานหลวงซึ่งกำลังล่าถอยออกไป

“ทางโน้น” เขาเอ่ย “ราชานิดาเมียร์กำลังไปแล้ว เขาไม่ออกคำสั่งผ่านกิลเลนสเตอร์นอีกแล้ว เขาถอนกำลัง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขามีวิจรรณญาณที่ดี ข้าดีใจที่เจ้าอยู่ต่อนะ แदनดิไลออน ข้าขอเสนอให้เจ้าเริ่มแต่งลำน่านบใหม่ได้แล้ว”

“แต่งเกี่ยวกับอะไร”

“เกี่ยวกับ” จอมเวทล้วงคทาออกมาจากเสื้อคลุม “ท่านดอร์เรกาเรย์ จอมเวทผู้ขับไล่สามัญชนที่อยากใช้วิธีสกปรกฆ่ามังกรทองตัวสุดท้ายบนโลก อย่าขยับนะ โบโฮลด์! ยาร์เพน เอามือออกจากขวานของเจ้า! อย่าขยับเขยื้อนแม้แต่หนึ่งนิ้วเดียวเชียว เอนเนเฟอร์! ไปให้พ้นเสีย พวกสะ

จงเป็นเด็กดีและตามราชาของพวกเขาเจ้าไป ไปซะ จะขึ้นม้าหรือขึ้นเกวียนก็ตามแต่ ข้าขอเตือนไว้ก่อนว่าหากใครคิดตักตักเมื่อไหร่ คนคนนั้นจะเหลือเพียงกลิ่นเหม็นไหม้และเศษเถ้าธุลีแน่ ข้าเอาจริงนะ”

“ดอร์เรกาเรย์!” เยนเนเฟอร์ขู่ฟ่อ

“ท่านจอมเวท” โบโฮลต์พยายามพูดดีด้วย “นี่ใช้วิธีปฏิบัติต่อ—”

“เงียบซะ โบโฮลต์ ข้าบอกแล้วว่าอย่าแตะต้องมังกรตัวนั้น เราจะฆ่าสิ่งที่เป็นตำนานไม่ได้ จงหันหลังแล้วไสหัวไป”

จู่ๆ เยนเนเฟอร์ก็สะบัดมือขึ้น แล้วพื้นดินรอบดอร์เรกาเรย์ก็ระเบิดกลายเป็นเพลิงสีฟ้า เศษดินเศษหินปนกระจ่ายเป็นฝุ่นฟุ้ง

จอมเวทชวณเชชณะถูกเปลวไฟโอบล้อม การกระโดดเข้ามาและใช้สันมือกระแทกใบหน้าดอร์เรกาเรย์จนเขาล้ม ดอร์เรกาเรย์ปล่อยสายฟ้าสีแดงจากตาใส่หินในกองแต่ก็ไม่เกิดอะไรขึ้น ไม่เสียบผิกระโจนใส่เขาจากอีกฝั่ง แล้วเตะจอมเวทลงไปกับกองกับพื้น เกรอลท์เองก็เข้าไปตะลุมบอนด้วยเช่นกัน เขาผลักไม้เสียบผิออก จากนั้นก็ชักดาบออกมาแทงไปข้างหน้า โดยหมายจะให้โดนช่องว่างระหว่างเกราะอกกับเกราะไหล่ ทว่าโบโฮลต์เข้ามาขวางได้ทัน เขายกดาบสองมือซึ่งมีคมดาบกว้างขึ้นกันไว้ แดนดีโลอนนั้นพยายามยื่นเท้าออกไปขัดให้การสะกดล้มแต่กลับไม่เป็นผล การกระชากเลื้อยรูปแขนงูดสีรุ้งของนักวิ แล้วชกเข้าไปที่กลางเสกหน้า ส่วนยาร์เบนชิกริน ก็กระโดดมาจากข้างหลังและทำให้แดนดีโลอนสะกดล้มไป ก่อนจะใช้ด้ามขวานฟาดไปที่ข้อพับเข่าของอีกฝ่าย

เกรอลท์ปักหลักหมุนตัวหลบดาบของโบโฮลต์ แล้วชกไวๆ ใส่ไม้เสียบผิที่พุ่งเข้ามาจนเกราะแขนขาดหลุดไป ไม่เสียบผิติดตัวถอยหลังก่อนจะเสียหลักล้มลง โบโฮลต์คำรามในลำคอพลางเหวี่ยงดาบราวกับเหวี่ยงเคียว เกรอลท์จึงกระโดดลอยตัวเหนือคมดาบ แล้วใช้ท้ายดาบกระทุ้งเกราะหน้าอกของโบโฮลต์ ป้องกันการโจมตีไว้ได้ จากนั้นก็แทงดาบไปที่แก้มของอีกฝ่าย โบโฮลต์รู้ว่าเขาไม่อาจยกดาบหนกของตนขึ้นกันได้ทัน จึงเอนตัวหลบและหางยหลังล้มลงไปแล้ววิทเซอร์ก็กระโจนใส่อีกฝ่ายในจังหวะนั้นเอง โบโฮลต์รู้ว่าพื้นดินใต้ฝ่าเท้าถล่มลง ขาขาขึ้นมามาก

รวดเร็ว จู่ๆ ก็เห็นเส้นขอบฟ้าเปลี่ยนจากแนวนอนเป็นแนวตั้ง เขาพยายามประสานนิ้วเป็นตราหัตถ์ป้องกันตัวเองทว่ากลับไร้ผล สีข้างกระแทกพื้นอย่างจัง ดาบกระเด็นออกจากมือที่ชาไร้ความรู้สึก จากนั้นก็มีเพียงเสียงตุบๆ และเสียงอื้ออึงดังอยู่ในหูเท่านั้น

“มัดพวกเขาไว้ก่อนที่เวทมนตร์จะคลาย” เสียงของเยนเนเฟอร์แว่วมาจากเบื้องบน จากที่ที่ไกลแสนไกล “ทั้งสามคนเลย”

ดอร์เรกาเรย์กับเกรอลท์สับสนมืนง ทั้งยังขาไปทั้งร่าง พวกเขาปล่อยให้ตนเองถูกพันธนาการและลากตัวไปขึ้นเกวียนโดยไม่ปริปากหรือขัดขืน แดนดีโลอนทั้งตั้งดินรนและสาปแช่ง จึงถูกซกเข้าที่หน้าก่อนถูกมัดไว้กับเกวียน

“ทำไมต้องมัดไอ้พวกทรยศ ไอ้ลูกหมากระยาพวกนี้ด้วยรี” นักยัดไส้แกะกล่าวพร้อมกับเดินเข้ามา “น่าจะทุบให้ตายไปเลย”

“เจ้าเองก็ระยำ แล้วยังไม่ใช่ลูกหมาด้วย” ยาร์เปน ซิกริน ย้อนเข้าให้ “อย่ามาดุดูถูกหมาเถวนี้ ไส้หัวไปซะ ไอ้สันติน”

“เจ้ากลัวตายแหละ” นักยัดไส้แกะตวาด “เดี๋ยวเราจะได้เห็นกันว่าเจ้าจะยังกล้าดีอยู่ไหมเมื่อสหายจากแบร์ฟีลด์ของข้ามาถึง เดี่ยวพวกเขาก็มาแล้ว เจ้าจะ...”

ยาร์เปนหมุนตัวด้วยความคล่องแคล่วเกินคาดเมื่อพิจารณาจากรูปร่างแล้วใช้ขวานเล็กทุบศีรษะของนักยัดไส้แกะ จากนั้นการที่ยืนอยู่ด้วยกันก็เตะเข้าไปอีกที นักยัดไส้แกะลอยลิวไปสองสามฟุตก่อนจะล้มหน้าทิ่มหญ้า

“แล้วเจ้าจะเสียใจ!” เขาตะโกนขณะคลานสี่เท้า “ข้าจะจัดการให้...”

“เด็กๆ” ยาร์เปน ซิกริน คำราม “มาเตะข้างฝีมือให้หายปากดิกันเถอะ! จับมันมา การ์!”

นักยัดไส้แกะไม่รีรอ เขารีบติดตัวและพุ่งไปยังหุบเขาทางทิศตะวันออกโดยมีเหล่าผู้สะกดรอยตามมังกรจากแบร์ฟีลด์พากันหนีหัวซุกหัวซุนตามไป พวกคนแคระหัวเราะลั่นและระดมปาก้อนหินไล่หลังคนกลุ่มนั้น

“อากาศค่อยสดชื่นขึ้นหน่อย” ยาร์เปนหัวเราะ “เอาละ โบโฮลด์

ลงไปจัดการมังกรกันเถอะ”

“ข้าก่อน” เยนเนเฟอร์ยกมือขึ้น “ที่เดียวที่พวกเจ้าจะลงไปได้ก็คือกันหุบเขา ไปจากที่นี่ซะ ไปให้หมด”

“ว่าอย่างไรนะ” โบโฮลต์โน้มตัวมาข้างหน้าพาลงท่าตาวาวโรจน์อย่างน่ากลัว “เจ้าพูดว่าไหนะ ท่านหญิงแม่มดผู้ทรงเกียรติ”

“จงตามช่างฝีมือไปซะ” เยนเนเฟอร์พูดซ้ำ “ไปให้หมด ข้าจะจัดการกับมังกรด้วยตัวเองโดยใช้อาวุธนอกกรอบธรรมเนียมประเพณี ก่อนกลับไปก็ขอใจข้าด้วยล่ะ หากไม่ใช่เพราะข้า พวกเจ้าคงได้ลิ้มรสชาติดาบของวิทเซอร์ไปแล้ว รีบๆ ไปสิ โบโฮลต์ ไปก่อนที่ข้าจะอารมณ์เสีย และขอเตือนไว้เลยนะว่าข้ารู้จักคาถาที่จะทำให้พวกเจ้าทุกคนกลายเป็นม้าต่อน โดยข้าเพียงแค่ต้องยกมือขึ้นเท่านั้น”

“อย่างนั้นเองรี” โบโฮลต์พูดเนิบๆ “ความอดทนของข้ามาถึงขีดจำกัดแล้ว ข้าจะไม่ยอมเป็นคนโง่ให้โดนหลอก ไม่เสียบ皮 ถอดเพลากวียนออก ข้ารู้สึกว่าคุณก็ต้องใช้อาวุธนอกกรอบประเพณีเช่นกัน ใครบางคนกำลังจะโดนฟาดแบบไม่ยั้ง ข้าจะไม่ชี้นิ้วบอกว่าเป็นใครหรอกนะ แต่นางแม่มดอัปลักษณ์คนหนึ่งกำลังจะโดนเขียนให้หลาบจำ”

“ก็ลองดูสิ โบโฮลต์ สร้างลึลั่นให้ข้าหน่อย”

“ทำไมกัน เยนเนเฟอร์” คนแคระถามด้วยน้ำเสียงชิงชัง

“อาจเป็นเพราะข้าไม่ชอบแบ่งปันกับใครละมั้ง ยาร์เปน”

“ແหม” ยาร์เปน ซิกริน ยัม “ช่างเป็นนิสัยของพวกมนุษย์จริงๆ ต่ำตมจนเกือบจะเหมือนกับคนแคระอยู่แล้ว ดีใจที่ได้เห็นสันดานแบบเดียวกันในตัวจอมเวทนะ เพราะข้าเองก็ไม่ชอบแบ่งปันกับใครเช่นกัน เยนเนเฟอร์”

เข้างังแซนเพียงสั้นๆ อย่างรวดเร็ว จากนั้นลูกเหล็กก็ปรากฏออกมาจากกระเป๋าลือร่าวกับเสก มันลอยแหวกอากาศไปกระแทกกลางหน้าผากของเยนเนเฟอร์เข้าพอดิบพอดี ก่อนที่จอมเวทจะหันตั้งตัว ร่างของนางก็ลอยขึ้นจากพื้นเล็กน้อย เพราะไม้เสียบผีกับการช่วยกันยกตัวนางไว้ ยาร์เปนใช้เชือกมัดข้อเท้าของนาง เยนเนเฟอร์กรีดร้องด้วยความไม่โ

ทว่าลูกน้องคนหนึ่งของยาร์เปนใช้สายบังคับเกี่ยวนคล้องหัวนางจากทางด้านหลังและดึงไว้แน่น สายหนังรัดปากที่กำลังเปิดอ้าอยู่ ทำให้นางเปล่งเสียงร้องไม่ได้อีก

“เอละ เยนเนเฟอร์” โบโฮลต์กล่าวขณะเดินเข้ามา “ที่นี่เจ้าจะเสกให้ข้ากลายเป็นม้าตอนได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าขยับมือไม่ได้แล้ว”

เขากระซอกคอเสื้อคลุมของนางขาด แล้วฉีกกระซอกเสื้อตัวในให้เปิดออก เยนเนเฟอร์ก็ร้องเสียงแหลม แต่ก็ต้องสำลักเพราะสายบังเหียน

“ตอนนี้ข้ายังไม่มีเวลา” โบโฮลต์กล่าวพร้อมกับขยายื่นหน้าอกของนางอย่างหน้าไม่อายท่ามกลางเสียงหัวเราะขบขันของคนแคะตนอื่นๆ “แต่รอก่อนเถอะ นางแม่มด เมื่อเราจัดการฆ่ามังกรเสร็จแล้ว เราจะมาสนุกกัน มัดนางไว้กับล้อให้แน่นหนาเลยเถิดๆ มัดมือเล็กๆ ทั้งสองข้างไปจนถึงปลายนิ้ว นางจะได้ขยับนิ้วไม่ได้ แล้วก็อย่าเพิ่งแตะต้องนางล่ะ เราจะเรียงลำดับก่อนหลังตามผลงานการฆ่ามังกร”

“ระวังตัวให้ดีนะ โบโฮลต์” เกรอลท์ที่ถูกมัดแขนเอาไว้พูดนึมๆ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบเป็นลางเตือน “เพราะข้าจะตามล่าเจ้าไปสุดขอบโลก”

“เจ้าทำให้ข้าประหลาดใจยิ่งนัก” รีฟเวอร์คนที่ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบพอกัน “เป็นเพราะเจ้านะ ข้าถึงยอมเลิกรา ข้ารู้จักเจ้า แล้วก็รู้ด้วยว่าคำขู่ของเจ้าไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ดังนั้นข้าจึงไม่มีทางเลือกอื่นอีก เจ้าอาจไม่รอดชีวิตในครั้งนี้ได้ วิทเซอร์ แต่ไว้เราก็คอยกลับมาว่ากันทีหลังการ ไม่เสียผี ไปขึ้นม้า”

“โซคร้ายอะไรอย่างนี้” แदनดิโลออนตะคอก “ทำไมข้าถึงโดนหางเลขไปด้วยเนี่ย”

ดอร์เรกาเรย์ก้มหน้าลงมองเลือดขุ่นๆ ของตนเองที่ค่อยๆ ไหลหยดจากจมูกลงไปที่หน้าท้อง

“เลิกจ้องสักทีได้ไหม!” จอมเวทหญิงเหวโสีเกรอลท์ นางตื่นเร็วๆ รวากับงูในพันธนาการ พยายามปกปิดเสน่ห์ที่เผยให้เห็นเต็มตา วิทเซอร์หันหน้าไปทางอื่นอย่างว่าง่าย แต่แदनดิโลออนไม่

“จากที่เห็น เจ้าคงใช้น้ำอมฤตจากแมนเดรกทั้งถังถึงเลยสินะ

เยนเนเฟอร์” นักกวีสาวเราะ “ผิวของเจ้าเปล่งปลั่งราวกับเด็กสาวอายุสิบหกให้ตายสิ”

“หุบปากนะ ไอ้สารเลว” จอมเวทหญิงตวาด

“จริงๆ แล้วเจ้าอายุเท่าไรกันแน่ เยนเนเฟอร์” แदनดีไลออนถามอย่างไม่ลดละ “สองร้อยปีใช่ไหม อืม ตีเสียว่าร้อยห้าสิบปีแล้วกัน และเจ้ายังทำตัวเหมือน...”

เยนเนเฟอร์เอี้ยวคอไปถ่มน้ำลายใส่เขา แต่พลาดเป้าไปไกล

“เยน” วิทเซอร์ว่าเสียงซุ่นเคื่องพลาตตะแคงเซ็ดหูที่เป็นอนน้ำลายกับไหล

“ข้าอยากให้เขาเลิกจ้องชะ!”

“ไม่มีทางเสียหรอก” แदनดีไลออนตอบโดยไม่ละสายตาไปจากร่างมอมแมมของนาง “ข้าถูกมัดก็เพราะนาง เชิญพวกนั้นเชือดคอเราได้เลย แต่อย่างน้อยข้าก็ตายอย่างมีความสุข”

“หุบปาก แदनดีไลออน” วิทเซอร์ปราม

“ไม่มีวันเสียหรอก อันที่จริงข้าว่าจะแต่งลำนำชื่อสองเต้าด้วยโปรดยามาขัดข้า”

“แदनดีไลออน” ดอร์เรกาเรย์หายใจผ่านทางจมูกเกรอะเลื้อยตอยายากล้าปาก “จริงจังหน่อย”

“ข้าโคตรจริงจังเลย”

เหล่าคนแคระช่วยกันย่นร่างโบโฮลต์ขึ้นนั่งบนหลังม้า เขาทั้งตัวหนักทั้งขยับเขยื้อนลำบากเพราะเกาะกับแผ่นหนังที่สวมใส่อยู่ ส่วนการกับไม้เสียบผีขึ้นม้ารออยู่แล้ว พวกเขาถือดาบสองมือด้ามใหญ่พาดบนอานม้า

“เฮลละ” โบโฮลต์พูดเสียงแหบ “ไปล่ามังกรกัน”

“ไม่ต้องหรอก” เสียงทุ้มกังวานราวกับเสียงแตรทองเหลืองดังขึ้น “ข้าจะไปหาพวกเจ้าเอง!”

จุมูกแหลมยาวทอประกายสีทองอร่ามกับลำคอเรียวยาวมีลวดลายสามเหลี่ยมหยักซ้อนเรียงลงมาเป็นแถวโผล่ขึ้นมาเหนือคอหอยรูปร่างแบนจากนั้นก็ตามด้วยเท้าที่มีกรงเล็บ นัยน์ตาชั่วร้ายของสัตว์เลื้อยคลาน

ซึ่งมีม่านตาเป็นแนวตั้งมองออกมาจากเปลือกตามีปมแหลม

“ข้าเบื้องจะร่อยอยู่ในทุ่งกว้างเต็มที” มังกรวินเลนทรเทศเมิร์ธกล่าวพร้อมกับกวาดตามองทั่วบริเวณ “ข้าเลยมาหาพวกเจ้าเอง ดูเหมือนจะเหลือผู้ทำซึ่งอยู่เพียงไม่กี่คนแล้วนะ”

โบโฮลต์ใช้ฟันคาบบังเหียน และถือดาบยาวไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง

“อาอู้ด้าก” เขาเอ่ยเสียงอู้อี้ขณะคาบสายบังเหียนไว้ในปาก “เอ๋มอู้ อันไอ้อ้าว ไอ้อังอร!”

“กำลังจะสู้อยู่นี่ไง” มังกรตอบพร้อมกับแอ่นหลังและยกทางขึ้นอย่างสปรระมาท

โบโฮลต์มองไปรอบๆ การกับไม้เลียบผิค่อยๆ ติชนามังกรอย่างเชื่องช้าและใจเย็นจนเหมือนเป็นการแสดงอย่างหนึ่ง โดยมีอาร์เบน จิกรินกับเหล่าคนแคระถือขวานคีร่อยู่ข้างหลัง

“ยากกก!” โบโฮลต์คำรามพร้อมกับใช้สันเท้ากระตุนม้าโดยแรงและยกดาบขึ้น

มังกรม้วนร่าง หึ่งตัวลงกับพื้น แล้วโจมตีด้วยหางจากทั้งด้านบนและด้านหลังราวกับแมงป่อง ซึ่งไม่โดนโบโฮลต์ แต่กลับโดนการที่กำลังจู่โจมจากด้านข้างแทน การล้มลงพร้อมม้าท่ามกลางเสียงกระแทบของใบดาบ เสียงคนกรี๊ดร้อง และเสียงร้องของม้าที่ดังอลหม่านไปหมด โบโฮลต์ควบม้าเข้าไปฟันเต็มเหนี่ยว แต่มังกรหลบคมดาบได้อย่างคล่องแคล่ว แรงควบของม้าพาร่างของโบโฮลต์เลียบไปตามแนวลำตัวของมังกร เจ้ามังกรเอี้ยวตัว ยืนบนสองขาหลัง แล้วใช้กรงเล็บตะบปไม้เลียบผิฉีกทั้งท้องของม้าและสะโพกของผู้ขี่ในคราวเดียว โบโฮลต์ซึ่งเอนร่างออกจากอานม้า สามารถคุมม้าให้หันกลับมาได้โดยที่ปากยังคาบบังเหียนไว้ จากนั้นก็โจมตีอีกครั้ง

มังกรพาดหางใส่พวกคนแคระที่ปรี่เข้ามาจนล้มระเนระนาด ก่อนจะพุ่งใส่โบโฮลต์ ระหว่างทาง – ที่เหมือนจะเป็นแค่ทางผ่าน – มันก็กระทบเหยียบไม้เลียบผิเข้าเต็มอกขณะที่เขาพยายามทรงตัวขึ้น โบโฮลต์สะบัดหน้าหันกลับมาดูพูลางพยายามบังคับม้าที่กำลังควบตะบิงอยู่ให้เลี้ยวกลับ

ทว่ามังกรนั้นรวดเร็วและว่องไวกว่าเขาหลายเท่า มันลอบโจมตีโบโฮลต์อย่างเจ้าเล่ห์จากทางซ้ายเพื่อกันไม่ให้เขาเหวี่ยงดาบ จากนั้นก็ใช้กรงเล็บจู่โจมจนม้าพังจะถอยเซล้มไปทางหนึ่ง โบโฮลต์กระเด็นหัวโผล่จากอานม้า ดาบหลุดมือ หมวกเกราะหลุดจากศีรษะ ร่างกลิ้งหลุนๆ ไปข้างหลัง ก่อนที่หัวจะไปกระแทกกับก้อนหินเข้า

“หนีเร็ว เด็กๆ หนีขึ้นไปบนเนิน!” ยาร์เปน ซิกริน ตะโกนสุดเสียง กลบเสียงกรีดร้องของการซึ่งถูกม้าทับจนขยับไม่ได้ เหล่าคนแคระพากันวิ่งจนเผลอพลิวไปที่เนินหินด้วยความเร็วเท่าที่ขาสั้นๆ จะพาไปได้ มังกรไม่ไล่ตาม มันนั่งลงอย่างใจเย็นและเหลียวมองดูรอบๆ การเดินพล่านและกรีดร้องลั่นอยู่ใต้ซากม้า โบโฮลต์นอนแน่นิ่ง ส่วนไม้เลียบปีกำลังคลานไปหาโชดหิน เขาคลานไปข้างๆ ราวกับปูเหล็กขนาดยักษ์

“สยดสยอง” ดอร์เรกาเรย์กระซิบ “สยดสยองเหลือเกิน...”

“เฮ้ย!” แดนดีโลออนเดินทั้งที่ถูกพันธนาการจนเกียจคร้าน “นั่นอะไรทางนั้นนะ! ดูสิ!”

มีฝุ่นตลบฟุ้งขึ้นมาให้เห็นทางทิศตะวันออกของหุบเขา ทั้งยังมีเสียงตะโกน เสียงโลหะกระทบกัน และเสียงความมืดดำใกล้เคียงเข้ามาอย่างรวดเร็ว มังกรเหี้ยยดคอขึ้นมอง

เกวียนขนาดใหญ่สามเล่มซึ่งบรรทุกพลทหารติดอาวุธเต็มคันกำลังแล่นเข้ามาที่ทุ่งกว้าง พวกเขากระจายออกจากกัน แล้วเริ่มตีโอบมังกรเอาไว้

“นั่นมัน...ให้ตายสิ นั่นมันคนของกองทัพบกและสมาคมต่างๆ จากแบร์ฟีลด์นี่!” แดนดีโลออนตะโกน “พวกนั้นเข้ามาทางต้นแม่น้ำบรา! ไซ่แล้ว ต้องเป็นพวกเขาแน่! ดูสิ นั่นนักรบไล่แกะ นั่นโง่ นำหน้ามาเลย!”

มังกรลดศีรษะลง แล้วค่อยๆ บรรจงผลึกเจ้าตัวน้อยร่างสีเขียวอมเทา ซึ่งทำเสียงเอื้อะเอื้อะไปทางเกวียน จากนั้นมันก็ปีกกางลงกับพื้น ส่งเสียงคำรามลั่น แล้วแหวกเข้าใส่กองกำลังจากแบร์ฟีลด์ราวกับลูกศร

“มันคืออะไร?” เยนเนเฟอร์ธาม “เจ้าตัวเล็กๆ ที่กำลังคลานเตาะเตาะอยู่บนพื้นหญ้าเนะ เกรอลท์”

“มันคือสิ่งที่มังกรตัวนี้พยายามปกป้องให้พ้นจากเรา” วิทเซอร์ตอบ

“นั่นคือสิ่งที่ฟักออกมาจากไข่ในถ้ำเมื่อไม่นานมานี้ ถ้าที่อยู่ในหุบเขาทางทิศเหนือ มันคือลูกน้อยจากไข่ของมังกรตัวที่โดนนักยัดไส้แกะวางยา”

ลูกมังกรเดินตัวมเตี้ยมเตาะเตาะ ลากพุงพลุ้ยๆ ไปกับพื้น พยายามหนีด้วยฝีเท้าไม่มั่นคงมายังเกวียน มันร้องเสียงเล็กแหลม ยืนด้วยสองขาหลัง แล้วสยายปีกน้อยๆ ออก จากนั้นก็โผล่เข้าเกาะขาจอมเวทหญิงโดยไม่ลังเล เยนเนเฟอร์ทำสีหน้าประหลาดใจสุดขีดพลางถอนหายใจออกมาดังๆ

“มันชอบเจ้า” เกรอลท์พึมพำ

“มันยังเด็ก แต่ไม่โง่เลย” แदनดิโลออนเอี้ยวตัวจากพันธนาการพร้อมกับยืมยิบฟัน “ดูสิว่ามันมุดหัวเข้าไปที่ไหน ข้าอยากสลบที่กับมันจังให้ตายสิ เฮ้ย ไอ้หนู หนีไป! นั่นเยนเนเฟอร์! หายนะของมังกร! แล้วก็หายนะของพวกวิทเซอร์ด้วย อย่างน้อยก็คนหนึ่งละ—”

“เงียบชะ แदनดิโลออน” ดอร์เรกาเรย์ตะโกน “ดูตรงโน้นสิในสนามรบ! พวกมันจับมังกรได้ ขอสาปให้ห่ากิน!”

เกวียนของพวกแบร์ฟีลด์ควมตะบึงไปบนทุ่งรกรากับรถม้าศึกและพุ่งเข้าหามังกรที่กำลังโจมตี

“หุบมันเลย!” นักยัดไส้แกะตะโกนขณะเกาะหลังคนขับเกวียน “หุบมันเลย สหาย หุบตรงไหนก็ได้ ด้วยวิธีการใดก็ได้! หุบไปไม่ต้องยั้ง!”

มังกรหลบเกวียนเล่มที่นำหน้าซึ่งโจมตีด้วยเคียว คราด และหอกได้อย่างว่องไว แต่กลับไปติดอยู่ระหว่างเกวียนอีกสองเล่มซึ่งโยนแหดถีขนาดใหญ่ครอบลงมาและมีเชือกตึงไว้ มังกรซึ่งติดอยู่ในแหทั้งตัวเสียหลักล้ม พลิกหงายแล้วขดตัวเป็นก้อนกลมขาชี้ฟ้า จากนั้นแหก็ถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยดังแควกๆ แต่เกวียนเล่มแรกย่อนกลับมาได้และโยนแหทับลงมาอีกหลายปาก คราวนี้มังกรดิ้นไม่หลุด เกวียนอีกสองเล่มก็เลี้ยวกลับมาหามังกรเช่นกัน มันเล่นชุลุกซลักกระเด็นกระดอนมาตามพื้นที่ไม่ราบเรียบ

“เจ้าติดอวนแล้ว ไอ้ปลาทอง!” นักยัดไส้แกะตะโกนลั่น “แล้วอีกเตี้ยเจ้าก็จะโดนขอดเกล็ด!”

มังกรคำรามพลาญพ่นควันโขมงใส่ท้องฟ้า พวกกองกำลังจากแบร์ฟีลด์ จึงพากันกรูออกมาจากเกวียนและแห่เข้าไปหา มังกรคำรามสุดเสียงอีกครั้ง ด้วยความจนตรอก เสียงก็ก้องร่าวกับฟ้าร้อง

จากหุบเขาทางทิศเหนือ แว่วเสียงกู่ร้องแหลมของนักรบยามออกศึก ตอบรับกลับมา

ม้าหือทะยานอย่างคลุ้มคลั่งออกจากหุบเขา เปียสีทองโบกสะบัดไปตามสายลม แว่วเสียงผิวปากดังเสียดหู และมีแสงสะท้อนจากคมกระบี่สว่างวูบวาบไปทั่ว ส่วนผู้ที่พุ่งทะยานเข้ามานั้นคือ...

“นักรบชาวเซอร์ริคาเนีย!” วิทเซอร์ตะโกนพร้อมกับกระตุกเชือกโดยไม่รู้ตัว

“โอ๊ย เวิร์แล้ว!” แดนดีโลออนอุทานขึ้นบ้าง “เกรอลท์! เจ้าเข้าใจใช่ไหม?”

นักรบชาวเซอร์ริคาเนียความม้าฝ่าฝูงชนราวกับมีดร้อนผ่าก้อนเนยแข็ง ทั้งศพเคลื่อนกลาดเป็นทาง จากนั้นพวกนางก็ทะยานจากม้ามายืนเคียงข้างมังกรซึ่งกำลังดิ้นรนอยู่ในแห คนจากกองกำลังคนหนึ่งที่อยู่ด้านหน้าสุดหัวขาดทันที คนที่สองเล็งแทงคราดใส่เวีย แต่ชาวเซอร์ริคาเนียนางนั้นถือกระบี่กลับด้านโดยเอาปลายทิ่มพื้น แล้วตัวตัวขึ้นผ่าร่างของชายเคราะห์ร้ายจากเป้าไปจนถึงหน้าอก คนอื่นๆ เลยได้แต่พากันถอยกรูด

“ไปที่เกวียน!” นักยัดไส้แกะตะโกน “ไปที่เกวียน สหายข้า! เราจะบดขยี้พวกมันจากใต้เกวียน!”

“เกรอลท์!” เยเนเนเฟอร์โพล่งออกมา นางงอขาที่ถูกมัดขึ้น แล้วออกแรงถีบจากใต้เกวียนจนไปชนใต้แขนของเกรอลท์ซึ่งถูกมัดและมัดโพล่หลังอยู่ “ตราหัตถ์อีคนี¹¹! สร้างเลยสิ! แต่เชือกถึงไหมร้ายเวทเฮงชวายนั่นชะ!”

“โดยที่ไม่มองเนี่ยนะ” เกรอลท์โอดครวญ “ข้าจะเผาเจ้านะสิ เยเน!”

“สร้างตราหัตถ์นั่นเดี๋ยวนี้! ข้าทนได้!”

¹¹ ตราหัตถ์รูปแบบหนึ่งที่ก่อเปลวเพลิงได้

เขาทำตามและรู้สึกแปลก ๆ ตรงนี้มีมือขณะประสานกันเป็นตรา
หัตถ์อีกคนเหนือข้อเท้าที่ถูกพันธนาการไว้ของจอมเวทหญิง เยนเนเฟอร์
หันหน้าหนีพลาถักคอเสื้อคลุมเอาไว้แน่นเพื่อไม่ให้เสียงครางหลุดออกมา
โดยมีเจ้ามังกรน้อยส่งเสียงร้องแหลมพลาถักตีปีกพื้พื้อยู่ข้าง ๆ

“เยน!”

“เอาเลย!” นางตะโกน

เขือกขาดออกจากกันทันที ตามด้วยกลิ่นผิวไหม้เกรียมที่น่า
สะอิดสะเอียนและชวนคลื่นเหียนจนแทบทนไม่ไหว ดอร์เรกาเรย์เปล่งเสียง
ประหลาดออกมา ก่อนจะหมดสติ ร่างของเขาห้อยพับอยู่อย่างนั้นเพราะ
ถูกเชือกมัดไว้กับล้อเกวียน

จอมเวทหญิงนี้พ่นหน้าด้วยความเจ็บปวดขณะยึดตัวและยกขาซึ่งเป็น
อิสระแล้วขึ้นมาหนึ่งข้าง นางกรีดร้องด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราดซึ่งอัดแน่น
ด้วยความเจ็บปวดกับความโมโห เหยียดตัวรอบคอเกรอกลั่นอย่างรุนแรง
ราวกับมีชีวิต เยนเนเฟอร์เหยียดสะโพก และโบกเท้าไปทางเกวียนของ
ชาวแบร์ฟิลด์ที่กำลังบุกเข้ามา จากนั้นจึงตะโกนร้ายกาจ อาภาพลัน
ลั่นปะทุและมีกลิ่นอันเข้มข้นโชยมา

“โอ เหล่าทวยเทพ” แดนดีไลออนครางด้วยความชื่นชม “นี่จะต้อง
เป็นลำนํ้าที่เด็ดมากแน่ ๆ เยนเนเฟอร์!”

คาถาที่ร้ายจากเท้าเรียวเล็กได้รูปกลับไม่ได้ผลนัก เกวียนเล่มแรก -
พร้อมทุกอย่างบนนั้น - กลายเป็นสีเหลืองเหมือนดอกคิงคัพ เหล่าทหาร
จากแบร์ฟิลด์ที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือดในสนามรบไม่ทันสังเกตเห็นด้วยซ้ำ
แต่เกวียนเล่มที่สองค่อยดีขึ้นหน่อย ทุกคนบนนั้นกลายร่างเป็นกบผิวขรุขระ
ตัวโต กระโดดไปทั่วทุกสารทิศ ส่งเสียงอ๊ပ် ๆ น่าขัน เมื่อเกวียนไร้คนบังคับ
มันก็พลิกคว่ำและแตกเป็นเสี่ยง ๆ พวกม้าต่างร้องแตกตื่น และควบหนี
ไปไกลโดยลากเพล้าหัก ๆ ตามไปด้วย

เยนเนเฟอร์ก็ดริบฝีปากพลาถักแกว่งขาไปมาในอากาศอีกครั้ง หันใด
นั่นเอง เกวียนสีเหลืองเหมือนดอกคิงคัพก็สลายกลายเป็นควันสีเหลือง
เหมือนดอกคิงคัพเมื่อได้สัมผัสท่วงทำนองอันไพเราะมีชีวิตชีวาที่โปรยปราย

ลงมาจากเบื้องบน เหล่าพลทหารต่างสลับใส่และล้มทับกันบนพื้น กลายเป็นกองมนุษย์ที่น่าดูชม ล้อของเกวียนเล่มที่สามแปรเปลี่ยนจากทรงกลมเป็นทรงสี่เหลี่ยม แล้วผลลัพธ์ก็ปรากฏทันตาเห็น พวกม้ายกสองเท้าหน้าขึ้น จากนั้นเกวียนก็ล้มคว่ำ กองกำลังทหารจากแบร์ฟีลด์เสียหลักและถูกเหวี่ยงออกมาที่พื้น เยนเนเฟอร์มีความแค้นเป็นแรงขับเคลื่อนล้วนๆ นางโหมกขาอย่างเกรี้ยวกราดพลางแผดเสียงร้ายกาจตาเสกให้ชาวแบร์ฟีลด์กลายเป็นสารพัดสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นเต่า ห่าน มอด นกฟลามิงโก หรือลูกหมูตัวลาย ขณะที่นักรบชาวเซอริคาเนียจัดการพวกที่เหลืออย่างเชี่ยวชาญและมีแบบแผน

ในที่สุดมังกรก็ฉีกแหออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยสำเร็จ มันกระโดดตัวลอย กระพือปีกและส่งเสียงคำรามลั่นขณะพุ่งตรงดิ่งไล่ตามนักยัดไส้แกะที่ไร้ร่องรอยบาดแผลและกำลังวิ่งหนีอยู่ นักยัดไส้แกะวิ่งเต็มฝีเท้าราวกับกางป้า แต่ก็ยังสู้ความเร็วของมังกรไม่ได้ พอเกรอลท์เห็นมังกรอ้าปากกว้างอวดฟันแหลมคมเป็นประกายเงาวับราวกับมิดโกน เขาก็รีบหันหน้าหนีก่อนจะได้ยินเสียงกรีดร้องสยดสยองและเสียงเคียวกร้อมนำคลื่นไล่แดนดิโลออนหลุดปากร้องอุทานออกมา ส่วนเยนเนเฟอร์หน้าถอดสีนางก้มตัวลง หันไปทางหนึ่งแล้วอาเจียนออกมาได้เกวียน

เกิดความเจ็บปวดเข้าปกคลุม มีเพียงเสียงแกวกๆ เสียงอ๊ับ และเสียงร้องอุทของชาวแบร์ฟีลด์ผู้รอดชีวิตแว่วมาได้ยินเป็นบางครั้ง

เวียสสะยะยิ้มขณะยืนทางขวาค่อมร่างเยนเนเฟอร์เอาไว้ แล้วนักรบชาวเซอริคาเนียก็ยกกระบี่ขึ้น เยนเนเฟอร์หันขีตและยกขาขึ้นข้างหนึ่ง

“ไม่” บอร์ชหรือที่รู้จักกันในนามทรี แจ็คดอร์วส์ ซึ่งกำลังนั่งอยู่บนก้อนหินเอ่ยปากห้าม เขาอุ้มมังกรน้อยไว้บนตัก ดูสงบและพึงพอใจ

“เราจะไม่ฆ่าท่านหญิงเยนเนเฟอร์” มังกรวิลเลนเทรเทนเมอร์ธกล่าวช้าๆ “มันจบแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ เราซาบซึ้งใจในความช่วยเหลืออันหาค่าไม่ได้ของท่านหญิงเยนเนเฟอร์ ปลดปล่อยพวกเขาซะ เวีย”

“เจ้าเข้าใจรีเปล่า เกรอลท์” แดนดิโลออนกระซิบขณะดูแขนที่ซาจนไร้ความรู้สึก “เจ้าเข้าใจไหม มีล่านำบทหนึ่งเล่าเกี่ยวกับมังกรทอง

มังกรทองสามารถ...”

“แปลงกายได้ตามใจปรารถนา” เกรอลท์พิมพ์ “แปลงได้กระทั่งมนุษย์ ข้าได้ยินมาเช่นกัน แต่ไม่เคยเชื่อเลย”

“ยาร์เบน ซิกริน” วิลเลนเทรเทนเมอร์ตะโกนเรียกคนแคระซึ่งห้อยต้องแตงอยู่ใต้หน้าผาชั้นเป็นแนวตั้ง สูงจากพื้นข้างล่างประมาณยี่สิบเมตร “มองหาอะไร หาดาวมาร์ม็อตหรือ เท้าที่จำได้มันคงไม่ถูกปากเจ้านักรอก ปีนลงมาดูพี่น้องรีฟเวอร์หน่อยเถอะ พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ จะไม่มีการฆ่าแกงกันอีกแล้ว ไม่ว่าใครทั้งนั้น”

แดนดีโลออนลอบมองชาวเซอร์ริคาเนียที่กำลัง่วนอยู่กับการเดินตรวจสนามรบด้วยความกังวล ขณะพยายามปลุกดอร์เรกาเรย์ให้ฟื้นไปด้วย เกรอลท์กำลังจัดการกับแฟลไฟไหม้ที่ข้อเท้าของเยนเนเฟอร์ ส่วนจอมเวทย์ทำเสียงซัดด้วยความเจ็บปวดพลางพิมพ์คาถาต่างๆ

หลังทำแฟลให้นางเสร็จ วิทเซอร์ก็ลุกขึ้นยืน

“เจ้าอยู่นี่แหละ” เขากล่าว “ข้าต้องไปพูดกับเขา”

เยนเนเฟอร์ลุกขึ้นพลางโน้มหน้าด้วยความเจ็บ

“ข้าไปด้วย เกรอลท์” นางเอ่ยพร้อมกับคล้องแขนเขาไว้ “ได้ไหม ขอร้องละ เกรอลท์”

“ไปกับข้านะหรือ เยน ข้านี้กว่า...”

“ไม่ต้องนึก” นางเบียดร่างกับแขนของเขา

“เยน?”

“ไม่เป็นไร เกรอลท์”

เขามองเข้าไปในดวงตาของนางที่ดูอบอุ่นเหมือนครั้งเก่า ก่อนจะก้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากที่อุ่นจัด นุ่มละมุน และตอบรับอย่างเต็มใจเหมือนครั้งเก่า

พวกเขาเดินไปด้วยกัน โดยที่เยนเนเฟอร์มีเกรอลท์ช่วยประคอง นางย่อตัวลงต่ำเป็นการคำนับราวกับอยู่ต่อหน้าองค์ราชา และใช้ปลายนิ้วจิบยกรกระโปรงขึ้น

“ทรี แจ็ค...วิลเลนเทรเทนเมอร์...” วิทเซอร์เอ่ย

“นามของข้าเมื่อแปลเป็นภาษาของเจ้าแล้ว หมายถึงนกสีดำสามตัว” มังกรกล่าว เจ้าลูกมังกรตัวน้อยจิกกรงเล็บเข้ากับท้องแขนของเขาพลาง โกงหลังให้ลูบ

“ความโกลาหลกับความเป็นระเบียบอย่างไรเล่า” วิลเลนเทรเทน-เมอร์ธึม “จำได้ไหม เกรอลท์ ฝ่ายความโกลาหลใช้ความรุนแรง ส่วนฝ่ายความเป็นระเบียบปกป้องสรรพสิ่งจากความรุนแรง มันคุ้มค่าพอที่จะเดินทางไปสุดขอบโลกเพื่อต่อต้านความรุนแรงก้าวร้าวและความชั่วร้ายหรือไม่เล่า วิทเซอร์ โดยเฉพาะถ้าคำตอบแทนสมน้ำสมเนื้ออย่างที่เราพูดเอาไว้ คำตอบแทนครั้งนี้สมน้ำสมเนื้อแน่ มันคือสมบัติของแม่มังกร เมิร์กทาแบรกเกอ นางคือมังกรภูววงยาพิษนอกแบร์ฟีลด์ นั่นแหละ นางเรียกให้ข้ามาช่วย ให้หยุดความชั่วร้ายที่คุกคามนาง เมิร์กทาแบรกเกอบินจากไปหลังเอดแห่งเดเนเซลถูกห้ามออกจากสนามรบเพียงไม่นาน นางมีเวลาพื้นตัวมากพอระหว่างที่พวกเจ้าพูดคุยและถกเถียงกัน แต่นางทิ้งสมบัติไว้ให้ข้าเป็นการตอบแทน”

ลูกมังกรร้องเสียงเล็กแหลมและกระพือปีกน้อยๆ ของตน

“แปลว่าเจ้า...”

“ใช่แล้ว” มังกรเอ่ยแทรกขึ้น “มันเป็นเพราะยุคสมัยที่เราอยู่ เหล่าสรรพสัตว์ซึ่งพวกเจ้ามักเรียกว่าสัตว์ประหลาดเริ่มรู้สึกว่าคุณมนุษย์คุกคามมากขึ้นเรื่อย ๆ พวกมันไม่อาจมีชีวิตรอดด้วยตัวเองได้อีกต่อไป และต้องการผู้พิทักษ์ ประมาณนั้นนะ...วิทเซอร์”

“แล้วจุดหมายล่ะ...จุดหมายปลายทางคืออะไร”

“นี่ไงล่ะ” วิลเลนเทรเทนเมอร์ธึมยกแขนขึ้น เจ้ามังกรตัวน้อยร้องเสียงแหลมด้วยความตกใจ “ข้าเพิ่งได้มาเอง ข้าจะมีชีวิตอยู่เพื่อมัน เกรอลท์ แห่งรีเวีย ข้าจะพิสูจน์ให้เห็นว่าไม่มีขีดจำกัดของความเป็นไปได้ ลักวันหนึ่งเจ้าจะหาจุดหมายของตัวเองเจอเช่นกัน วิทเซอร์ ผู้ที่แตกต่างนั้นยังสามารถอยู่รอดได้ ลาก่อนเกรอลท์ ลาก่อนเยนเนเฟอร์”

จอมเวทหญิงกอดแขนวิทเซอร์แน่นขึ้น แล้วย่อตัวอีกครั้ง

วิลเลนเทรเทนเมอร์ธึมลุกขึ้นยืนแล้วทอดสายตามองนางด้วยสีหน้า

เครื่องขมิ้มจริงจัง

“อภัยให้ข้าด้วยที่ต้องพูดอย่างตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม เยนเนเฟอร์ สีหน้าของเจ้าฟ่องออกมาหมดแล้ว ข้าไม่ต้องพยายามอ่านใจเจ้าด้วยซ้ำ เจ้ากับวิทเซอร์เกิดมาเพื่อกันและกัน แต่มันจะไม่ผลิดอกออกผล ไม่มีเลย ข้าเสียใจด้วย”

“ข้ารู้” เยนเนเฟอร์หน้าเหือดไปเล็กน้อย “ข้ารู้ วิลเลนเทรเทนเมอร์ธ แต่ข้าก็ยังอยากเชื่อว่ามันไม่มีขีดจำกัดของความเป็นไปได้ หรืออย่างน้อย ข้าอยากที่จะเชื่อว่ามันยังอยู่อีกไกลนัก”

เวียเดินเข้ามาแตะเกรอลท์ที่บ่า แล้วพึมพำอะไรสองสามคำ มังกรหัวเราะ

“เกรอลท์ เวียบอกว่านางจะจดจำอ่างอาบน้ำที่มังกรรำพึงไปอีกนานแสนนาน นางหวังว่าสักวันหนึ่งเราจะได้พบกันอีก”

“เรื่องอะไรกัน” เยนเนเฟอร์หรีตถาม

“ไม่มีอะไร” วิทเซอร์รีบตอบ “วิลเลนเทรเทนเมอร์ธ...”

“ว่าอย่างไร เกรอลท์แห่งรีเวีย”

“เจ้าสามารถแปลงกายเป็นอะไรก็ได้ ทุกอย่างตามใจปรารถนา”

“ถูกต้อง”

“แล้วทำไมถึงเลือกแปลงเป็นมนุษย์ ทำไมต้องเป็นบอร์ชผู้มีสัญลักษณ์นกสิดำสามตัวบนหน้าอกด้วย”

“เกรอลท์ ข้าไม่รู้ว่าบรรพบุรุษแต่ปางก่อนของเผ่าพันธุ์เราเจอกันครั้งแรกในสถานการณ์แบบใด แต่ความจริงก็คือ สำหรับเผ่าพันธุ์มังกรแล้ว ไม่มีอะไรน่ารังเกียจไปกว่ามนุษย์ มนุษย์ปลุกสัญชาตญาณความเกลียดชังอย่างไม่มีเหตุผลในตัวมังกรขึ้นมา แต่กับข้ามันแตกต่างออกไป สำหรับข้าแล้ว เจ้า...น่าคบหา ลาก่อน”

นี่ไม่ใช่การกลายร่างอย่างเชื่องช้า หรือเป็นภาพล้นมัวดั่งภาพลวงตา แต่คือการกลายสภาพที่เกิดขึ้นในชั่วพริบตา วินาทีที่แล้วอัครวินผมหยิกในลือทูนิกที่มีตราสัญลักษณ์นกสิดำสามตัวยังยืนอยู่ตรงหน้า บัดนี้เขากลับกลายเป็นมังกรทองลำคอยาวระหงที่โน้มศีรษะลงมาและสยายปีกออก

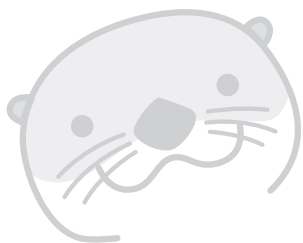
ร่างสีทองสะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกายชวนตะลึง จนเยนเนเฟอร์ถึงกับ
ทอดถอนใจ

เวียที่ขึ้นไปนั่งบนหลังม้าเคียงข้างเทียเรียบร้อยแล้วโบกมือให้

“เวีย” วิทเซอร์เอย์ “เจ้าพุดกุก”

“หืม”

“เขางดงามที่สุดแล้ว”

ทดลองอ่าน